

Miss *James*

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961152844

ที่ระลึกงานพระราชทานเพลิงศพ

นางบุญทอน (ส.ช.ช.ม.)
ส.ช.ช.ม.)

ณ เมรุ วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร
วันเสาร์ที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

หมายรับสั่งที่ ๗๔๖๙

(แบบ ก.)
สำนักพระราชวัง

๙ มีนาคม ๒๕๔๗

นางบุญทอง สุชนะนันท์ ท.ช.,ท.ม. อายุ ๖๘ ปี ข้าราชการบำนาญ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
กราบถวายบังคมลาถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็งลำไส้ใหญ่ ณ โรงพยาบาลรามารักษ์ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๕.๔๕ น.

วันเดียวกันนี้ เวลา ๑๗.๓๐ น. ขอรับพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ พร้อมด้วยเครื่องเกียรติยศ
ประกอบศพ ๗ ศาลา ๑ วัดโสมนัสวิหาร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานหีบทองลายสลักประกอบศพ.

พระวิมล วัฒนศิริ
ประภาพรหม/พิมพ์/มว/ทาน.

วัน	หน้าที่
	พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ นางบุญทอง สุชนะนันท์
	เพื่อทราบ
	เครื่องประกอบเกียรติยศที่พระราชทานมานี้ และเจ้าพนักงานผู้มาปฏิบัติ
	เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่ง
โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

หมายรับสั่งที่ ๖๔๗๓

๖๗ เมษายน ๒๕๔๗

(แบบ ก.)

สำนักพระราชวัง

พระราชทานเพลิงศพ นางบุญทอง สุขะนันท์ ท.ช.,ท.ม. ข้าราชการบำนาญ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
ณ เมรุวัดโสมนัสวิหาร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร

วันศุกร์ที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ เวลา ๑๕.๐๐ น. เชิญหีบศพออกตั้งบำเพ็ญกุศล

ณ ศาลาวัดโสมนัสวิหาร ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานหีบทองลายสลักประกอบศพ

วันเสาร์ที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๗ เวลา ๑๔.๐๐ น. เชิญหีบศพเวียนเมรุ

แล้วเชิญขึ้นตั้งบนจิตกาธาน

เวลา ๑๗.๐๐ น. พระราชทานเพลิง.

ประกาศพระณ/พิมพ์/ ๖๗ /ทาน.

วัน	หน้าที่.....พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเวียน เจ้าภาพศพ นางบุญทอง สุขะนันท์
	เพื่อทราบ
	เครื่องประกอบเกียรติยศที่พระราชทานมานี้ และเจ้าพนักงานผู้มาปฏิบัติ
	เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่ง
โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

นางบุญทอง สุขะนันท์ ท.ช.,ท.ม. ข้าราชการบำนาญ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กราบถวายบังคม
ลาถึงแก่อนิจกรรม เมื่อวันอังคารที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
โปรดกระหม่อม พระราชทานน้ำหลวงอาบศพ หีบทองลายสลักประกอบศพ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
โปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ ในวันเสาร์ที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ณ เมรุวัดโสมนัสวิหาร

ข้าพระพุทธเจ้าพร้อมด้วยบรรดาญาติพี่น้อง ขอโน้มเกล้าโน้มกระหม่อม กราบถวายบังคมแทบเบื้อง
พระยุคลบาทด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นหาที่สุดมิได้ และขอพระราชทานพระบรมราช
วโรกาส ถวายความจงรักภักดีไปตราบชั่วชีวิต

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า ว่าที่ ร.ต.ต. อาพัทธ์ - นางนพเก้า - ด.ช. ชาญธวัช สุขะนันท์
นายจิตรกร - นางกณณวันต์ - ด.ช. กษิติศ สกุลจิตตเจริญ
นางสาวคณิสนา สุขะนันท์

สั้นห่วง

นำลูกหลาน
ชั่วชีวิต
ยึดธรรมะ
ถึงคราวต้อง

ถึงจุดหมาย
ทำความดี
เป็นสรวง
จากไป.....

ได้ตั้งใจ
ไม่มีหมอง
สงบครอง
ไม่กังวล

เยาวภาณีย์ วรรณพฤษ

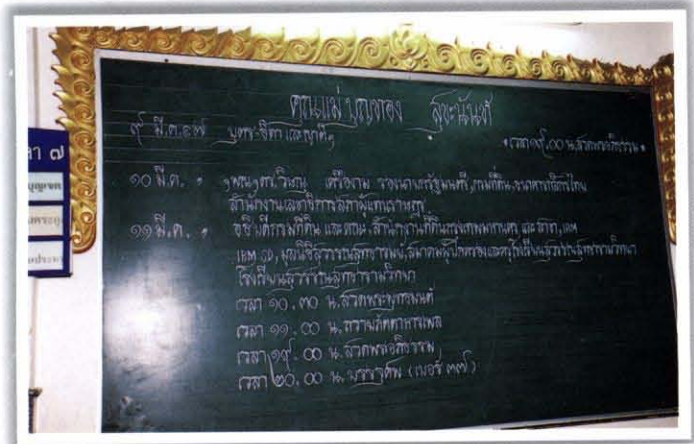
สารบัญ

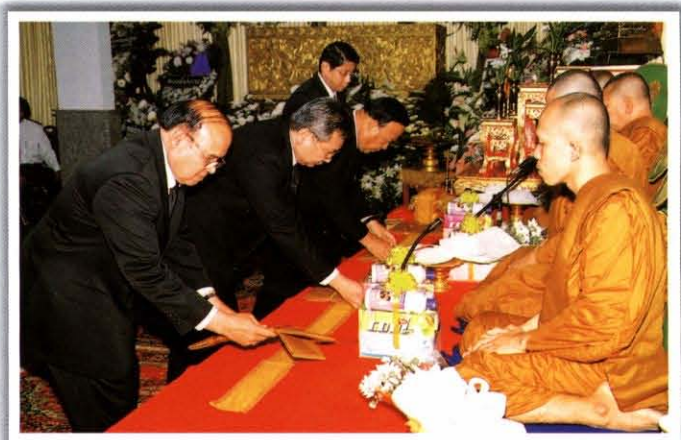
	หน้า
♦ ประมวลภาพงานสวดพระอภิธรรมศพ	8
♦ คำไว้อาลัย	21
♦ วิธีชีวิตอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์	46
♦ คำนำ	47
♦ วัยเยาว์และการศึกษา	50
♦ การปฏิบัติหน้าที่ราชการ	56
♦ ชีวิตครอบครัว	65
♦ ผู้เป็นดั่งเสาหลักแห่งครอบครัว	80
♦ กิจกรรมเพื่อส่วนรวม	85
♦ ความเจ็บป่วยของแม่	89
♦ บันทึกบทความไว้ในความทรงจำ...จากแม่	99
♦ พระผู้ทรงเป็นที่พึ่งผู้บำบัดทุกข์ภัยให้ทวยราษฎร์	101
♦ น้อมรำลึกแสนอาลัยสมเด็จพระเจ้า	105
♦ น้ำใจน้องพี่สืบทอด	108
♦ คำปฏิญาณเมตตาคุณ	111
♦ กิจวัตรประจำวันของคุณครูแก้ว วรศรี	113
♦ นายพลกระดุกเหล็ก...บันทึกไว้ให้ลูกหลาน	115
♦ การพัฒนาตนเองในวัยเรียน	118
♦ เสริมความงามโดยไม่ต้องลงทุน	120
♦ จดหมาย...จากแม่	124
♦ แม่ในความทรงจำของเรา	139
♦ ธรรมะสำหรับคนเจ็บ	161
♦ ภาคผนวก	190
♦ รายนามผู้มอบพวงหรีดไว้อาลัย	191
♦ รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล	192
♦ คำขอบคุณ	197

ประมวลกฎหมาย
อาญา
ประมวลกฎหมาย
อาญา
ประมวลกฎหมาย
อาญา

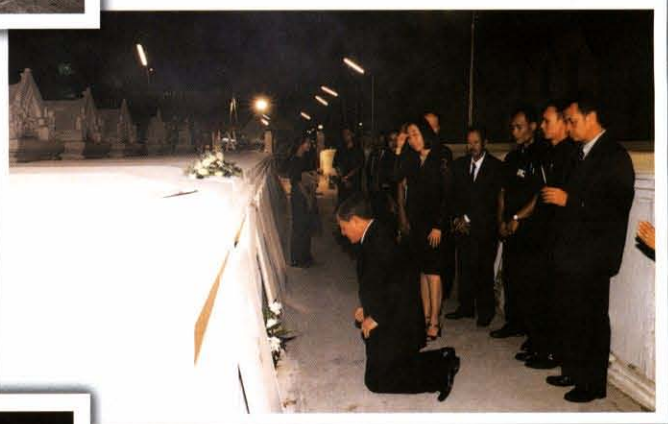

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

คำไว้อาลัย

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961152844

แม่ครูบุญทอง สุขะนันท์

1. เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่
2. เป็นนักเรียนที่ดีของครู
3. เป็นนักศึกษาที่ดีของสถาบันการศึกษา
4. เป็นครูที่ดีของศิษย์
5. เป็นข้าราชการที่ดีของกระทรวงศึกษาฯ
6. เป็นผู้ช่วยที่ดีของผู้บังคับบัญชา
7. เป็นแม่บ้านที่ดีของสามี
8. เป็นแม่ที่ดีของลูก ๆ
9. เป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อนบ้าน
10. เป็นพลเมืองดีของชาติ
11. เป็นชาวพุทธที่ดีของพุทธศาสนา
12. เป็นคุณย่าคุณยายที่ดีของหลาน ๆ

ร่างกายของคุณบุญทอง เป็นของประสงค์ ตกอยู่ภายใต้กฎของธรรมชาติ จึงต้องตายไปตามสภาพของสังขาร แต่ความดีของคุณบุญทองมิได้ตาย ขอให้ลูกหลานช่วยกันสืบต่อคุณความดีต่อไปเถิด

พระธรรมโกศาจารย์
(หลวงพ่อบัณฑิตคุณ)

“ อ. บุญทอง จิตศรัทธา ทำกรรมดี ”

วันที่ ๙ มีนาคม วันสุดท้าย
เวลา ๕.๔๕ น. โดยประมาณ
โรคมะเร็ง เป็นภัยร้าย ที่ฉกาจ
ให้อาจารย์ บุญทอง ครองวิมาน
ลูกที่ดี ของพ่อแก้ว คุณแม่แก้ว
มีปัญหา มรยาทางาม คนนิยม
เป็นศิษย์ดี ของครู เรียนฉลาด
แม่แบบอย่าง สร้างลูกหลาน ให้ได้ดี
พล.ต.ต. พยุณ สุชนันท์
บุตรชายหนึ่ง ธิดาสอง ผ่องใสภา
เป็น ยาย ย่า สองหลาน สราญรื่น
ธรรมดาโลก โศกกับสุข หนีไม่พ้น
อ.บุญทอง จิตศรัทธา ทำกรรมดี
ปี ๒๕๔๗ ลาโลกพลัน
รูปเวทนา สัญญา และสังขาร
ภาษาคน เรียกจนติด ว่า “คนตาย”
เหล่าปวงธาตุ ดิน น้ำ ไฟและลม
ทั้งหกธาตุ เป็นตัวการ ไม่ใช่ใคร
โดยสมมุติ มีอยู่ ทุกประการ
ส่วนวิมุตติ จิตบริสุทธิ์ เหนือชั่วดี
ทั้งสมมุติ และวิมุตติ อยู่คู่กัน
หลงสมมุติ เมาสสมมุติ มัดตัวเอง
ฝึกสติ สัมปชัญญะ ตรงวิมุตติ
ขั้นทั้งห้า ทำหน้าที่ “คน” กระเด็น

อ.บุญทอง จิตจากกาย วายสังขาร
ณ สถาน รามาฯ โรงพยาบาล
ได้พิฆาต ชีวิต อวสาน
เกษมสุข สำราญ สถานพรหม
วรศรี บุญสร้างรวม สรวมผสม
ญาติพี่น้อง ต่างชื่นชม กุลสตรี
ได้ที่หนึ่ง เบื้องปราสาท ศาสตรศักดิ์ศรี
มิตรเที่ยงแท้ ครูปรานี ศิษย์บูชา
ได้เป็นคู่ ยอดชีวัน สดหรรษา
ได้วิวาท์ สมรส เสรีสองคน
สุขสดชื่น เฟิดเฟลิน เจริญผล
ชีวิตคน ในโลกนี้ มีด้วยกัน
ตลอดมา ถึงป็นี่ จึงอาลัย
ภาษาธรรม เรียกว่า “ขั้น” แตกทำลาย
ครั้นปราศจาก วิญญาน หมดความหมาย
ขั้นทั้งห้า มั่นกระจาย ย้ายแยกไป
อีกวิญญาน อากาศสม สานสร้างใส่
คนที่ไหน จะเที่ยงแท้ นั้นไม่มี
ได้กล่าวขาน เรียกหา ตามวิถี
เป็นเพียง “ธาตุ” ทุกชีวิ เท่านั้นเอง
โลกทุกวัน คือขาคิด คิดโง่เงา
หัวใครงเครง จิตวุ่นวาย ไร้ร่มเย็น
โมกขธรรมมุต ปัญญาผ่อง ตามองเห็น
ตายหรือเป็น เรื่องของขั้น “อันว่างเอย !”

พระมหาดำรงธรรมสารนนโท
วัดชลประทานรังสฤษฎ์
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

สุดอาลัยจากใจครูถึงศิษย์ที่รักยิ่ง.....บุญทอง

เด็กหญิงบุญทอง วรศรี เป็นลูกศิษย์ครูคนหนึ่งเหมือนกับลูกศิษย์ทั้งหลาย แต่ที่พิเศษไปกว่าคนอื่นก็เพราะ เมื่อบุญทองมาเข้าเรียนในชั้น ม. 1 โรงเรียนสตรีพัทลุง คุณพ่อคุณแม่ของบุญทองได้พามาฝากกับครูเพื่อให้อยู่กับครูที่บ้าน เนื่องจากบ้านครูอยู่ใกล้โรงเรียนมาก คุณแม่ของครูบอกว่า บุญทองเป็นเด็กดี มารยาทงามน่ารักมาก ยินดีจะให้อยู่ อย่างไรก็ตาม ญาติของแม่ได้พาลูกหลานมาฝากไว้แล้วถึง 10 คน แม่ไม่รับลูกหลานเหล่านั้นอยู่ที่บ้านเลย หากจะรับบุญทอง ญาติๆ ของแม่จะพากันเสียใจ แต่ครูเห็นบุญทองแล้วก็รักเอ็นดู จึงพาไปฝากให้อยู่กับบ้านเพื่อนที่ในตลาดและเอาใจใส่ดูแลกันเสมอมา กลัวจะไม่สบาย เพราะบุญทองเป็นเด็กขี้เกรงใจคน เมื่อถามถึงทุกข์สุข ก็มักจะได้รับคำตอบว่า “หนูอยู่สบายดีค่ะ คุณครู” เสมอ

ตลอดเวลาที่เรียนอยู่ในโรงเรียนนี้บุญทองเรียนดีสม่ำเสมอ ความประพฤติเรียบร้อยมาก ลมุนละม่อม อ่อนโยน นุ่มนวล พูดได้ว่าเป็นเลิศ น่ารักมาก เมื่อบุญทองเรียนจบจากจุฬาฯ รับถึง 2 ปริญญา ครุยินดีมาก บุญทองกลับมาเริ่มทำงานที่เดียวกับครูอีก คือโรงเรียนพัทลุง ความสนิทสนมยิ่งแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น แม่เมื่อตอนจะแต่งงาน ก็ปรึกษาครู บอกว่าเป็นคำแนะนำของคุณพ่อคุณแม่ ครูได้บอกว่าท่านทั้งสองเป็นผู้ใหญ่ ย่อมเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าเรา เชื่อท่านจะดีที่สุด บุญทองก็ปฏิบัติตาม ชีวิตจึงรุ่งเรืองตลอดมา

บุญทองมีใจผูกพันกับครูอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเล่าเรื่องอะไรระหว่างครอบครัวก็จะเอาความเกี่ยวพันกับครูไปเล่าให้ลูก ๆ ฟัง เข้ามาเรียนในจุฬาฯ แล้ว ยังเล่าให้ครูฟังว่า “หนูเอาความรู้ที่คุณครูสอนภาษาอังกฤษที่พัทลุงมาใช้ด้วย”

อาถรรพ์กรรมและถ้อยคำของบุญทองกับครู ทำให้ครูทราบดีว่า บุญทองมีความรู้สึกอย่างไรกับครู ชีวิตครูกับบุญทองเดินไปด้วยกันเสมอ ไม่ว่าครูจะสุขจะทุกข์อย่างไร บุญทองจะช่วยเหลือด้วยความมีน้ำใจอย่างดีที่สุด ซึ่งในบางครั้งครูเองก็นึกไม่ถึง ชีวิตครูกับบุญทองจึงผูกพันกันหลายชั้น

ครูมารดน้ำบุญทองแล้วฟังสวดก็ลากลับ น้องก้องลูกชายคนโตของบุญทองบอกครูว่า “แม่ละเมอถึงอาจารย์ก่อนวันที่จะรู้สึกตัว แต่ผมฟังไม่ชัดเจนว่าอย่างไร” ครูพูดไม่ออกยิ่งสะท้อนใจมาก และเสียใจที่สุดที่ไม่ได้เห็นบุญทองสิ้นลม ศิษย์ยอดกตัญญูของครูทำแต่ความดีงามมาตลอดชีวิต ขอให้ความดีงามนี้ จงเป็นเครื่องนำทางวิญญาณอันดีงามของบุญทองไปสู่สุคติในสัมปรายภพเกิด เกิดชาติใดขอเป็นครู-ศิษย์ กันตลอดไป

รักเอ็นดูยิ่ง

ละม้าย สุทธิวงศ์

คำไว้อาลัยอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์

ผมได้ทราบข่าวมรณกรรมของอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ด้วยความอาลัยเป็นอย่างยิ่ง คุณบุญทอง เป็นภรรยาที่ดีพร้อม ของ พล.ต.ต.พยุณ สุขะนันท์ อดีตผู้บังคับการเขตสงขลา ซึ่งสนิทกับผมเสมือนญาติ พี่น้องกัน ตั้งแต่ผมยังเป็นปลัดอำเภอ นายอำเภอหาดใหญ่ จนเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ผมจึงมีความ รัก นับถืออาจารย์บุญทองเสมือนน้องคนหนึ่ง อาจารย์เป็นครูที่ลูกศิษย์เคารพรัก และเป็นเพื่อนที่ดีในหมู่ อาจารย์ด้วยกันเป็นอย่างมาก นอกจากจะเป็นคนขยันขันแข็งทำงานดีแล้ว ยังเป็นคนอ่อนหวาน ใจเย็น ชอบ ช่วยเหลือคนอื่นอยู่เสมอ อาจารย์จึงเป็นแม่พิมพ์ที่ดีให้แก่ลูกๆ อีกด้วย ทั้งคู่สามีคือ พี่พยุณก็เป็นนาย ตำรวจชั้นดี ทำงานขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์ เป็นที่รักใคร่นับถือของชาวบ้านมาโดยตลอด เมื่อครอบครัวอาจารย์ ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เราจึงไม่ค่อยได้มีโอกาสสังสรรค์กันมากนัก ได้แต่ถามถึงกัน แต่เรายังผูกพันต่อกันอย่าง มากแต่แล้วผมก็ต้องเสียใจอย่างมากอีกครั้ง เมื่อได้ทราบข่าวการมรณกรรมของอาจารย์ผมเคยบอกลูกๆ ไว้ว่า มีธุระอะไรให้มาหา แต่ทราบว่าอาจารย์ไม่ยอมให้บอกอาการป่วยกับใคร เพราะนิสัยความเกรงใจของอาจารย์ นั้นเอง ก็คงต้องนึกถึงคำพระท่านสอนไว้ว่า การ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดาของมนุษย์

อาจารย์บุญทอง ได้ทำกรรมดีมาตลอดชีวิต ย่อมจะหลับอย่างเป็นสุขและไม่ห่วงหลัง เพราะลูกทุกคน เอาอย่างคุณพ่อคุณแม่ สืบทอดความดีงามของวงศ์ตระกูลต่อไป

ในวาระสุดท้ายนี้ ผมขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และบุญกุศลที่ผมทำไว้ ได้โปรด ค้ำครองให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ ของอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ได้สถิตย์อยู่ในสรวงสวรรค์ทิพย์สมบัติ อันควรตลอดไป

ด้วยความอาลัยรัก

(เจริญจิตต์ ณ สงขลา)

อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
และปลัดกระทรวงมหาดไทย

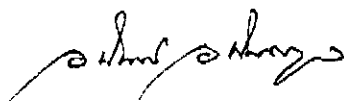
คำไว้อาลัย

คุณบุญทอง สุชนะนันท์ เป็นภริยา พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันท์ ซึ่งเป็นเพื่อนรักของผม เราสองคนสนิทสนมกันมากเป็นพิเศษ พล.ต.ต. พยุณ จบธรรมศาสตร์บัณฑิต และออกมารับราชการตำรวจ เมื่อ พ.ศ. 2499 ได้เข้าอบรมวิชาสืบสวนสอบสวนของกรมตำรวจรุ่นเดียวกัน กินนอนด้วยกันเกือบ 1 ปีประมาณ 9 เดือน หลังจากนั้นก็กลับไปรับราชการที่ต้นสังกัด ต่อมาปี 2515 ผมไปรับราชการเป็นรองผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา พล.ต.ต. พยุณ เป็นผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดสงขลา ได้มีโอกาสทำงานใกล้ชิดกัน ฝ่ายปกครองกับตำรวจรักใคร่กลมเกลียวกันดี สามารถทำงานที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนได้อย่างมาก

ที่จังหวัดสงขลา ผมได้มีโอกาสรู้จักคุณบุญทองฯ ในฐานะภริยาเพื่อน และเป็นอาจารย์สอนที่โรงเรียนวรรณรีเฉลิม จังหวัดสงขลา ความประทับใจที่มีต่อคุณบุญทอง คือความเป็นกุลสตรี เป็นครู เป็นภริยานายตำรวจ เป็นผู้หญิงตัวอย่างโดยเฉพาะการเป็นภริยาผู้กำกับตำรวจภูธรจังหวัดใหญ่ ๆ เช่นสงขลา ย่อมต้องเข้าสังคม ทำงานสังคมสงเคราะห์ เป็นหลักให้กับครอบครัวตำรวจ คุณบุญทอง ทำได้ดีทุกหน้าที่ ผมชื่นชมกับพฤติกรรม และอัธยาศัย ใจคอ ของคุณบุญทองมากไม่เคยลืม จนกระทั่ง พล.ต.ต. พยุณ มาลาออกจากราชการ และถึงแก่กรรมไปก่อน คุณบุญทอง เลี้ยงลูก 3 คน โดยเป็นทั้งแม่และพ่อในเวลาเดียวกัน ผมกับคุณบุญทองได้มีโอกาสพบกันในงานสังคมหลายครั้ง ได้ทราบว่า คุณบุญทองมีความสุขดี ความรู้สึกระหว่างกันเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง จนกระทั่งมาทราบว่าเสียชีวิต ผมได้มีโอกาสไปในงานศพ ได้พบญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูงมาแสดงความอาลัยมากมาย

การพลัดพรากจากกันเป็นสัจจะไม่มีผู้ใดรอดพ้นไปได้

ขอให้ดวงวิญญาณ คุณบุญทอง สุชนะนันท์ ไปสู่สุคติ

นายอนันต์ อนันตกุล

ระลึกถึงพี่บุญทอง

ก่อนอื่นผมขอต่อว่าพี่สาว ตอนป่วยพี่ปกปิด อาการป่วยโดยไม่บอกให้ผมทราบเลย ผมจึงไม่มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนจนกระทั่งวาระสุดท้าย พวกหลานๆบอกว่าพี่สั่งให้ปกปิด ไม่ต้องการให้ผู้ใดต้องลำบากไปเยี่ยมเยียน ซึ่งเป็นนิสัยของพี่ที่ปฏิบัติตนเช่นนี้ตลอดมา โดยไม่ต้องการให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนหรือลำบาก ผมนั้นได้รับความกรุณา จากพี่เสมอมา ทุกวันปีใหม่ พี่จะส่ง ส.ค.ส. ให้ผมทุกปีพร้อมโทรศัพท์สอบถามทุกข์สุขของผมและลูกชายเป็นประจำ ซึ่งเป็นที่ซาบซึ้งในน้ำใจที่พี่มีต่อผมและลูกชายเป็นอย่างยิ่ง

ในโอกาสพระราชทานเพลิงศพพี่ที่ผมเคารพรักเป็นอย่างยิ่ง ขอให้ดวงวิญญาณของพี่จงไปสู่สุคติ และมีความสงบในสัณปรายภพตลอดกาล.

พล.ต.อ.

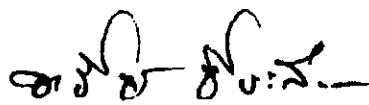
(สนั่น ตูจินดา)

รักาลัยคุณบุญทอง

ดิฉันได้รู้จักกับคุณบุญทองและครอบครัวเนื่องจากคุณบุญทองเป็นภรรยาของพล.ต.ต.พยุณ สุชนันท์ ซึ่งเป็นเพื่อนรักของ พล.ต.อ. แสงว ธีระสวัสดิ์ คนหนึ่ง ครอบครัวของเราพบปะกันอยู่เสมอ สมัยเมื่อเรายังไม่เป็นผู้ใหญ่กันดิฉันกับคุณแสงเคยไปเที่ยวทางภาคใต้ จังหวัดสงขลา และเคยไปพักที่บ้าน คุณพยุณ-คุณบุญทอง ซึ่งทั้งสองสามีภรรยาให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ซึ่งดิฉันยังนึกถึงอยู่เสมอ และบางครั้ง คุณพยุณกับคุณบุญทองมากรุงเทพฯ เราทั้งสองครอบครัวก็พบปะกันเสมอ

แต่ก็เป็นที่น่าเสียใจอย่างมากที่พล.ต.ต. พยุณด่วนจากเราไปเมื่ออายุตัวและอายุราชการยังน้อยมาก อันนำมาซึ่งความเศร้าโศกเสียใจของเพื่อนฝูงและครอบครัว แต่ถึงแม้คุณพยุณจะจากพวกเราไปแล้วครอบครัวของเราทั้งสองก็ยังติดต่อกันทุกซัซกันอยู่เสมอมิได้ขาด คุณบุญทองถึงแม้ว่าจะโชคร้ายเกี่ยวกับสุขภาพของตัวเอง ประกอบกับสามี พล.ต.ต. พยุณ ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวก็ด่วนจากไปก่อน แต่คุณบุญทองก็ยังโชคดีที่มีลูกๆดีทุกคนคอยดูแล และมีน้องสาวตลอดจนญาติพี่น้องช่วยดูแลให้ความอบอุ่น

ดิฉันทราบภายหลังว่า คุณบุญทองเป็นมะเร็ง ดิฉันก็ใจหายนึกไม่ถึงว่าคุณบุญทองจะมีโรคร้ายรุนแรงอยู่ เพราะมองภายนอกคุณบุญทองเป็นคนร่าเริง มีน้ำใจธยาศัยไมตรีต่อทุกคน เป็นคนพูดจาไพเราะฟังแล้วสบายใจ ไม่มีอาการของคนป่วยเลย จากผลบุญคุณความดีของคุณบุญทองที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ดิฉันขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณบุญทองไปสู่สุคติในภพภาคหน้าด้วยเถิด

คุณหญิงอารีย์ ธีระสวัสดิ์

คำไว้อาลัย อาจารย์บุญทอง สุชนะนันท์

พี่บุญทอง สุชนะนันท์ เป็นญาติผู้ใหญ่ที่ครอบครัวผมรักและเคารพอย่างสูง เป็นพี่ที่ดูแลน้อง ๆ ด้วยความรักและเมตตา มีความห่วงใย เอื้ออาทรกับญาติพี่น้องทุกคนตลอดจนเพื่อน ๆ และผู้ที่รู้จักขอบพอ พี่บุญทองก็เป็นภริยานายตำรวจ มีชีวิตผูกพันกับตำรวจและประชาชนตลอดเวลา สละความสุขส่วนตัวให้กับงานในหน้าที่ของตำรวจให้กับประชาชนทุกหมู่เหล่า พี่บุญทองจะช่วยเหลือประชาชนทุกคนที่เดือดร้อน โดยเท่าเทียมกันโดยไม่ถือตัว นอกจากทำหน้าที่ภริยานายตำรวจของประชาชนแล้ว พี่บุญทองเป็นอาจารย์สอนหนังสือ ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับลูกศิษย์อย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจ พี่บุญทองชอบทำบุญ ยึดมั่นในพระพุทธศาสนา เป็นผู้มักตักบุญดูแลคุณแม่จนกระทั่งตัวเองสิ้นชีวิต

ทันทีที่ทราบว่าพี่บุญทองจากไปโดยไม่มีโอกาสกลับมาอยู่กับพวกเราอีกผมและครอบครัวเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ได้แต่ภาวนาขอให้บุญกุศลที่พี่ได้ทำไว้ส่งผลให้ดวงวิญญาณของพี่บุญทองไปสู่สุคติในสัมปรายภพ トラบเท่ากาลนิรันดร์

ด้วยความเคารพรัก

พล.ต.อ. จำลอง เอี่ยมแจ้งพันธุ์

อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข

คำไว้อาลัย คุณแม่บุญทอง สุชนันท์

ของ

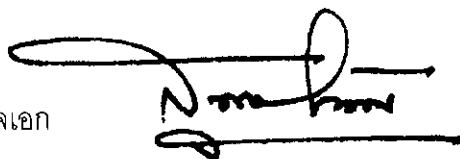
พลตำรวจเอก สุนทร ชัยขวัญ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ผมและภริยาขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งกับครอบครัวของ คุณอาพัทธ์ สุชนันท์ น้อง ๆ และญาติ ๆ ที่ได้สูญเสียคุณแม่บุญทอง สุชนันท์ ผู้ซึ่งเป็นที่รักและเป็นศูนย์รวมดวงใจของทุกๆ คนในตระกูล “สุชนันท์” และญาติๆ ในตระกูล “วรศรี” ซึ่งนำความเศร้าโศกเสียใจมาสู่คุณอาพัทธ์และญาติๆ ทุกคนเป็นอย่างยิ่ง ผมเป็นชาวจังหวัดพัทลุงเช่นเดียวกัน ได้รู้จักสนิทชิดชอบกับครอบครัวนี้ในฐานะ ที่เป็นครอบครัวตำรวจ สามีคุณแม่บุญทองเป็นผู้บังคับบัญชาที่ผมถือเป็นแบบอย่างคนหนึ่งทางภาคใต้ นั่นคือพลตำรวจตรี พยุณ สุชนันท์ ในขณะที่ดำรงตำแหน่ง เป็นผู้กำกับกับการตำรวจภูธร จังหวัดสงขลาปี พ.ศ. 2515 และวนเวียนอยู่ในหลายจังหวัดในภาคใต้ โดยเฉพาะปี 2519 ได้ใกล้ชิดกันมากขณะที่ท่าน ดำรงตำแหน่งรองผู้บังคับการตำรวจภูธร 12 จังหวัดยะลา ส่วนผมเป็นผู้บังคับกองอำเภอหรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส ซึ่งมีภารกิจในการปราบปรามโจรก่อการร้ายและความไม่สงบต่างๆ ใน 3 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งขณะนั้นก็มีเหตุการณ์รุนแรงพอสมควร และได้พบกับคุณแม่บุญทองบ้างเป็นบางครั้ง เพราะท่านสอนอยู่ที่จังหวัดสงขลา คุณแม่บุญทองเป็นผู้มีอัธยาศัยไมตรีโอบอ้อมอารี เป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นที่รักยิ่ง ของลูกศิษย์ลูกหาตลอด จนผู้ที่มีโอกาสใกล้ชิดหรือได้คบหาสมาคมด้วย ครอบครัวของพลตำรวจตรีพยุณต้องโยกย้ายไปมาหลายท้องที่ ทั้งภาคใต้ ภาคกลาง ภาคอีสาน ภาคเหนือ และส่วนกลาง คุณแม่บุญทองจึงเป็นผู้เสียสละคอยให้กำลังใจหัวหน้าครอบครัวและต้องดูแลรับผิดชอบลูกๆ ทั้ง 3 อย่างใกล้ชิด ลูกๆ ได้รับการเลี้ยงดูส่งเสริมให้การศึกษาจนประสบความสำเร็จมีอาชีพหน้าที่การงานที่ดีทุกคนซึ่งถ้าในปัจจุบันก็ถือว่าคุณแม่บุญทองเป็นแม่บ้านตำรวจที่ดีผู้หนึ่งซึ่งส่งผลให้คุณพ่อพยุณประสบความสำเร็จในชีวิตรับราชการ ในทางสังคมทั่วไป และในช่วงที่ผมมารับราชการ เป็นผู้กำกับกับการตำรวจภูธรจังหวัดพัทลุง ในปี พ.ศ. 2523 - 2526 ก็ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับคุณบันทึก วรศรี และคุณสำเร็จ วรศรี ซึ่งเป็นน้องชายของคุณแม่บุญทองเป็นอย่างดี ซึ่งทุกคนเป็นชาวจังหวัดพัทลุงที่ทำงานเสียสละเพื่อบ้าน เพื่อเมือง มีชื่อเสียง และเป็นที่รักนับถือของคนทั่วไป หลังจากพลตำรวจตรีพยุณเสียชีวิตไป คุณแม่บุญทอง ก็ต้องดูแล รับผิดชอบครอบครัวเป็นเสาหลักเพียงผู้เดียว แต่ท่านก็ได้ดูแลครอบครัวเป็นอย่างดี ผมก็ยังได้ติดต่อกับคุณแม่บุญทอง อยู่ตลอดเวลาจนวาระสุดท้ายจึงทราบว่าคุณแม่บุญทองเสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาคนเราเกิดมามีลมหายใจมีความตายไม่พ้น คุณแม่บุญทองก็ได้จากพวกเราไป ซึ่งยังความเศร้าโศกเสียใจมาสู่ลูก ๆ หลาน ๆ ญาติสนิท มิตรสหาย ทุกคน

ขออนุภาพแห่งคุณงามความดีและบุญกุศลทั้งปวงที่คุณแม่บุญทอง สุขะนันท์ ได้สร้างสมมาตลอด
อายุขัย จงเป็นผลานิสงส์นำดวงวิญญาณของคุณแม่บุญทอง ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ชั่วฉินิรันดร์ เทอญ

ด้วยความเคารพและอาลัยยิ่ง

พลตำรวจเอก

(สุนทร ชัยขวัญ)

รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รักษาการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

นายกสมาคมชาวปักกิ่งใต้ ในพระบรมราชูปถัมภ์

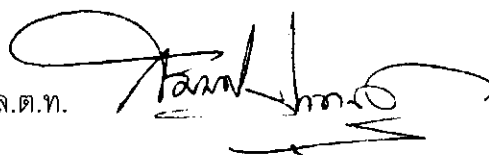
นายกสมาคมชาวจังหวัดพัทลุง

อาลัยบุญทอง สุขะนันท์

คาดคิดไม่ถึงว่าบุญทองจะจากเพื่อนๆ ไปรวดเร็วเช่นนี้ บุญทอง สุขะนันท์ เป็นเพื่อนร่วมรุ่น วท.บ. (เคมี) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2502 หลังจากสำเร็จการศึกษา ต่างก็แยกย้ายไปประกอบอาชีพต่าง หน่วยงานสถานที่กัน เมื่อถึงเวลารวมรุ่น พบปะสังสรรค์ หรืองานต่างๆ ของเพื่อน บุญทองจะมาร่วมงานโดยไม่ขาด เป็นที่รักของเพื่อน ๆ ทุกคน นอกจากนี้ บุญทองยังแสดงความห่วงใยเพื่อนๆ โดยเฉพาะเรื่องสุขภาพร่างกาย จะคอยสอบถามเพื่อนอยู่เสมอเมื่อได้พบกัน แต่ตัวบุญทอง เองไม่เคยปรึกษาบอกว่าคุณภาพของตัวเองเป็นอะไร ประมาณ 6 เดือน ก่อนบุญทองเสียชีวิต ได้โทรศัพท์ชวนไปร่วมงาน บุญทองรับปากว่าจะไปแต่ไม่ได้ไป เป็นที่ผิดหวังมาก มาทราบอีกครั้ง เมื่อบุญทองได้จากเพื่อนๆ ไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ การจากไปของบุญทอง สุขะนันท์ เป็นที่เสียตาย และเสียใจของเพื่อนๆ ทุกคน

ในนามของเพื่อนร่วมรุ่น ของอำนาจบุญกุศลที่บำเพ็ญมา และคุณความดีที่ บุญทอง ได้กระทำไว้ จงส่งผลดีให้แก่วงศ์ตระกูล ขอให้ บุญทอง สุขะนันท์ ไปสู่สุคติในสัณปรายภพนั้นๆ ทุกประการ

พล.ต.ท.

(สมบัติ สุนทรธร)

น้องบุญทองที่รัก

แม้จะทราบล่วงหน้ามานานถึงการป่วยของน้อง แต่เมื่อทราบเรื่องการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของน้องก็อดใจหายไม่ได้ ความทรงจำเก่าๆระหว่างเราสองคนยังไม่เลือนหาย พี่สนิทสนมกับครอบครัวของน้องๆ ทุกคน นับตั้งแต่คุณแม่-สามี-พี่-น้อง ลูกๆ ครอบครัวของน้องเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ทุกคนรักใคร่ช่วยเหลือกัน เจรจากันด้วยถ้อยคำอันไพเราะ กับพี่นั้นน้องเรียกว่า “คุณพี่” และแทนตัวเองว่า “น้อง” ตลอดมาเมื่อเราย้ายไปทำงานที่กรุงเทพฯ ด้วยกัน ก็บังเอิญบ้านอยู่ใกล้ๆ กัน จึงได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันฉันน้องพี่ ส่วนมากน้องจะเป็นฝ่ายช่วยเหลือพี่ พี่ไม่เคยลืมน้ำใจของน้องที่มีต่อพี่และลูกๆ เลย

เมื่อพี่ย้ายกลับไปสงขลา หลังเกษียณอายุราชการ ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าวรรณารัตน์เฉลิม และตั้งมูลนิธิศิษย์เก่า เพื่อสนับสนุนวรรณารัตน์เฉลิม น้องเป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนงานของพี่ตลอดมา ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมใดๆ บอกน้องบุญทองมา จะได้รับความร่วมมือด้วยดีเสมอ สำหรับตัวน้องเองก็ได้ตั้งมูลนิธิ พล.ต.ต. พญณ สุชะนันท์ นำดอกผลมาเป็นทุนการศึกษาของนักเรียนที่ขาดแคลน พี่ดีใจที่ได้มีส่วนร่วมในมูลนิธิของน้องด้วย

ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อลูกทั้งสามคน ตลอดจนญาติพี่น้องทุกคนที่ได้สูญเสียบุคคลที่รักยิ่งไป ผลแห่งกรรมดีที่น้องได้กระทำมาตลอดชีวิต จะเป็นพลังปัจจัยให้ดวงวิญญาณของน้องไปสู่สุคติ

จากพี่
อาภรณ์ สาครินทร์

อาลัย “น้องบุญทอง”

น้องรัก

พี่อาลัยการจากไปโดยไม่มีวันกลับของน้อง ไม่คาดคิดว่าน้องจะด่วนจากไปเร็ว วันที่พี่ไปเยี่ยมน้องที่โรงพยาบาลรามาริบัติ น้องยังฝันยิ้ม ร่าเริงให้พี่เห็น **อดทน** เหลือเกิน น้องรัก

แม้จะเตรียมใจในเรื่องสังขารไว้สักปานใดก็ตาม เพราะพี่อายุมากกว่าน้อง ประการณเสมอว่า พี่จะอยู่อีกกี่ปีน้า แต่พอถึงเวลาแห่งการสูญเสีย ทำนนน้ำตาก็พรั่งพรู ทำใจไม่ได้ เศร้าสลดใจอย่างยิ่ง ทั้งๆที่ทราบดีว่า “ความตาย” เป็นสิ่งที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ พี่บันทึกถึงลูกว่า ถ้าแม่ตายอย่าลืมบอกน้าบุญทอง พี่หวังจะให้ได้เฝ้าพี่ แล้วนี่...น้องด่วนจาก

ต่อไปนี่ก็เหลือแต่ความทรงจำ น้องที่พี่รู้จัก คุณเคย **ใจแสนสะอาด นุ่มนวล อ่อนโยน มีความเมตตา กรุณาต่อทุกคน ช่วยเหลือใครได้ก็ยื่นมือช่วยเหลือทันที น้องมีแต่ให้...ตลอดเวลา** ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของน้อง โปรดทราบว่พี่มีแต่ขอบคุณ สำหรับความรัก ความเมตตา ความเอื้ออาทรที่น้องได้มอบให้กับลูกสาวของพี่ และครอบครัวของพี่

ขออำนาจแห่งคุณงามความดี ทั้งหลายที่น้องบำเพ็ญสั่งสมมาโดยตลอด จงรวมเป็นปัจจัยวิบูลย์ผลส่งดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของน้องสู่สุคติ สงบสุขบนสวรรค์ในสัมปรายภพนิรันดร์กาล

พี่เยาวภาณีย์ วรรณพฤษ

แต่คุณบุญทอง เพื่อนรัก

ข้าพเจ้ารู้จักคุณบุญทอง สุชนะนันท์ที่โรงเรียนวรนาธิเฉลิม จังหวัดสงขลา นอกจากเราจะสนิทกันในฐานะเพื่อนครูแล้ว ครอบครัวของเรายังสนิทกันมากด้วย เนื่องจากสามีของข้าพเจ้า คุณวีระ ศิริวัฒน์ ซึ่งรู้จักสามีคุณบุญทอง พลตำรวจตรีพยุณ สุชนะนันท์ มานานแล้ว เคารพนับถือ พลตำรวจตรี พยุณ สุชนะนันท์ เสมือนพี่ชายคนหนึ่ง

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2527 ครอบครัวของเราก็ได้โศกเศร้าเสียใจกับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของพลตำรวจตรี พยุณ สุชนะนันท์ ครั้งหนึ่งแล้ว เราไม่เคยคิดเลยว่า เราจะต้องมาเสียใจอย่างสุดซึ้งกับการสูญเสีย คุณบุญทองไปอีกคนหนึ่งในปีนี้

ข้าพเจ้าไม่ค่อยสบายใจ ตั้งแต่ทราบว่าคุณบุญทองเป็นมะเร็งที่ลำไส้ ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมคุณบุญทอง และโทรศัพท์ถามข่าวคราวเสมอ ทราบว่าคุณบุญทองได้รับการรักษาโดยนายแพทย์ ที่เชี่ยวชาญของโรงพยาบาลรามาริบัติ ผลของการรักษาก็เป็นไปด้วยดี คุณบุญทองสดใส แข็งแรง ไปไหนมาไหนได้ตามปกติ ข้าพเจ้าจึงคิดอย่างเข้าข้างตัวเองว่า คุณบุญทองต้องหายจากโรคนี้นั่นแน่นอน แต่เหตุการณ์ไม่เป็นไปตามที่ข้าพเจ้าคิดหวัง หลังจากนั้นประมาณ 6 ปีคุณบุญทองต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอีก

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้านับถือคุณบุญทองอย่างยิ่ง ในเรื่องของจิตใจ คุณบุญทองมีกำลังใจดีมาก ข้าพเจ้าเรียกเธอว่า “หญิงเหล็ก” เพราะแม้ว่าคุณบุญทองจะทราบตั้งแต่ต้นว่า ตนเองเป็นโรคอะไร แต่คุณบุญทองไม่เคยแสดงความห่วงใย หรือท้อใจเลย ยังยิ้มสู้ และเข้มแข็งตลอด ไปพบแพทย์ตามนัดและดูแลรักษาตนเองอย่างเอาใจใส่สม่ำเสมอในเวลาเดียวกัน ก็ยอมรับโชคชะตาของตนเองอย่างผู้ที่เห็นสัจธรรมในชีวิต เห็นได้ชัดว่า คุณบุญทอง มีสุขภาพจิต และมีสติดีตั้งแต่แรกทีทราบ การป่วยของตนจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าและเพื่อนครูอีกคนหนึ่ง คุณรุจา เลนุกูล ไปเยี่ยมคุณบุญทอง ที่โรงพยาบาลรามาริบัติ คุณบุญทองจะคุยถึงกิจกรรมต่างๆที่เราเคยทำร่วมกันด้วยหน้าตายิ้มแย้มและมีความสุขจนกระทั่ง ครึ่งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยม ขณะนั้นคุณบุญทองกำลังเป็นไข้ ตัวร้อนจัดมาก ถึงกระนั้น เมื่อทราบว่า ข้าพเจ้าไปเยี่ยม ก็อดสวัสดีมายิ้มและพูดกับข้าพเจ้าว่า “ขอบคุณ เพื่อน” แล้วก็หลับตา นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่คุณบุญทองพูดกับข้าพเจ้า

แม้จะทราบว่า ในที่สุด วันหนึ่งคุณบุญทองต้องมาถึงจุดนี้ แต่พอลูกสาวโทรศัพท์ไปบอกข้าพเจ้าว่าคุณบุญทองเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็อดที่จะใจหายและเสียใจอย่างมากไม่ได้ คุณบุญทองจากข้าพเจ้าไปแล้วจริงๆอย่างสงบ แต่ความดีและอภิยาตย์ทั้งดงาม ของคุณบุญทองยังตราตรึงอยู่ในใจของข้าพเจ้าตลอดไป

คุณบุญทองเป็นคนดี มีจิตใจที่ประเสริฐ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ไม่ว่าญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือผู้ตกทุกข์ได้ยากก็ตาม

ขอบุญกุศลและความดีทั้งหลายที่คุณบุญทองได้นำเพื่ณมาตราบชั่วอายุขัย โปรดเป็นพลังหนุนนำให้ดวงวิญญาณของคุณบุญทอง เพื่อนรักจงสู่สุคติในสัมปรายภพเทอญ

ด้วยรักอาลัยยิ่ง

อุษา ศิริวัฒน์

พินัยทองของน้องๆ.....

ผมมีพี่น้อง 9 คน เป็นผู้ชาย 4 คน ผู้หญิง 5 คน คุณพ่อของพวกผมเป็นครูประจำบาลชื่อ คุณครูแก้ว วรศรี ชาวอำเภอควนขนุน ผู้สูงอายุจะรู้จักคุณครูแก้วเป็นส่วนใหญ่ คุณพ่อเป็นครูสมัยโบราณ ซึ่งต้องทำหน้าที่ทุกอย่างเหมือนครูประจำบาลโดยทั่วไปคือ เป็นครูช่างไม้ เป็นคนสวน เป็นนักการภารโรง เป็นมัคทายกวัด เป็นผู้นำชุมชนในหมู่บ้าน และทุก ๆ อย่างที่สังคมชนบทต้องประกอบกิจกรรม ครูจะช่วยเหลือทุกอย่างด้วยความเต็มใจเต็มความสามารถ

คุณแม่ของพวกผม ชื่อคุณแม่ฉนวน วรศรี เป็นเกษตรกร ชาวนา ชาวสวน คุณแม่เป็นลูกสาวของขุนปรางค์ปราณีต (ข้า) อดีตกำนันตำบลปรางหมุ่ อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง และนางหลิม อุ่นเสียม คุณแม่เป็นผู้ขยันขันแข็งมาก เป็นผู้แต่งกายเรียบร้อยสวยงาม สุขภาพอนามัยดี เป็นที่เคารพของลูกหลานและบุคคลทั่วไป คุณแม่อายุยืน ขณะนี้อายุ 95 ปีแล้ว

คุณพ่อแก้ว วรศรี เป็นชาวบ้านแพรงหา อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เป็นลูกของผู้ใหญ่เอียด คุณย่านิม วรศรี สมัยก่อนเมื่อลูกหลานแต่งงานแล้วก็จะออกจากบ้านเดิมไปจับจองที่ดินหาที่ทำนา ทำสวน กันใหม่ คุณพ่อ- คุณแม่ของผมก็เช่นกัน คุณตา- คุณยาย คือขุนปรางค์ปราณีตและคุณยายหลิม ได้อพยพจากบ้านหนองถิ่น ซึ่งเป็นบ้านเดิมมาสร้างบ้านเรือนอยู่ ณ บ้านทุ่งชิงหิ้ง ปัจจุบันคือ บ้านคุณน้ำขาว อุ่นเสียม ได้สร้างบ้านให้ลูกหลาน บริจาคที่ดินสร้างวัดทุ่งชิงหิ้ง และสร้างโรงเรียนวัดทุ่งชิงหิ้ง ได้อุปถัมภ์บำรุงจนเจริญรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบัน

พี่น้องของผม 9 คน คือ

1. พินัยทอง สุชนะนันท (วรศรี) สมรสกับ พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันท (ถึงแก่กรรมไปก่อนแล้ว) มีบุตร 3 คน
2. พินัยธรรม สุวรรณรัตน์ (วรศรี) สมรสกับ พ.อ. ไพบูลย์ สุวรรณรัตน์ มีบุตร 2 คน
3. พินัยทิม มงคลศรี (วรศรี) สมรสกับ คุณประวดี มงคลศรี มีบุตร 3 คน
4. นายบันเทิง วรศรี สมรสกับ คุณอัมพันธ์ วรศรี (สุเกษม) มีบุตร 2 คน
เมื่อคุณอัมพันธ์ ถึงแก่กรรม จึงได้สมรสกับ อาจารย์เพ็ญศรี วรศรี (บัวแก้ว)
มีบุตร 2 คน รวมเป็น 4 คน
5. น้องหวานใจ รักชุม (วรศรี) ถึงแก่กรรม สมรสกับ นายประเวช รักชุม มีบุตร 3 คน
6. นายสัตวแพทย์สำเร็จ วรศรี สมรสกับ ผศ. กอบศิริ วรศรี มีบุตร 2 คน
7. น้องอิมใจ วรศรี รับราชการกรมชลประทาน
8. อาจารย์ชูศักดิ์ วรศรี สมรสกับ อาจารย์อุษณีย์ วรศรี มีบุตร 1 คน
9. อาจารย์บุญเลิศ วรศรี สมรสกับ อาจารย์วิไลวรรณ วรศรี มีบุตร 2 คน

พินัยทอง สุชนะนันท พี่สาวคนโตของครอบครัว ครอบครัวเรามีพี่น้อง 9 คน ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเลย ทุกเรื่องจะปรึกษานานหรือกันมาโดยตลอด คุณพ่อ- คุณแม่ ของผมรักลูกเท่าเทียมกัน เป็นพรหมของลูก ๆ คุณพ่อทำงานหนักตลอดชีวิต โดยมีคุณแม่ช่วยทุกอย่าง พวกกระผม พินัยทอง

พี่บุญธรรม พี่บุญทิม น้องหวานใจ ก็ช่วยทำงานกันทุกคน วันเสาร์- อาทิตย์ วันหยุด หากไม่ทำงานก็ต้องเลี้ยงวัวหรือไปสวนยางที่ควนแบก เพื่อหาเงินมาใช้จ่ายช่วยครอบครัว ในช่วงหนึ่งขณะที่ผมยังเรียนไม่จบ พี่สาวทั้ง 3 คน พี่บุญทอง พี่บุญธรรม พี่บุญทิม ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ คุณพ่อ-คุณแม่ และผมต้องทำงานหนักมาก คุณพ่อ-คุณแม่ไม่เคยบ่นเลย คุณพ่อไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่ใช้เงินฟุ่มเฟือย ทำงานหาเงินส่งลูกเรียนหนังสืออย่างเดียว

พี่บุญทอง ลูกสาวคนโต เรียนเตรียมวิทยาศาสตร์จบแล้วสอบเข้าเรียนคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ ซึ่งพวกเราไม่ทราบเลยว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยเด่นดังอันดับหนึ่งของประเทศ เพราะเราเป็นนักเรียนต่างจังหวัด เรียนหนังสือตามที่คุณพ่อคุณแม่แนะนำ พี่บุญทองไม่เคยทำให้ครอบครัวผิดหวังเลย พี่บุญทองเรียนหนังสือจบรับปริญญาภายใน 4 ปี ตามหลักสูตรเมื่อ พ.ศ. 2501 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่ผมจบ ม. 6 จากโรงเรียนพัทลุงและก็ได้ไปต่อชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือ ม. 8 ที่กรุงเทพฯ ผมเรียนต่อที่โรงเรียนสันติราษฎร์ ส่วนพี่บุญทองได้เริ่มสอนหนังสือครั้งแรกที่โรงเรียนโยธินบูรณะ เมื่อพี่บุญทองเรียนจบ ทำงานมีเงินเดือน พี่บุญทองก็ตอบแทนคุณพ่อคุณแม่ หรือครอบครัวของเราทันที พี่บุญทองรับภาระส่งพี่น้องรวมทั้งผมให้เรียนหนังสือจนจบอุดมศึกษา พี่บุญทองเป็นทุกอย่างของพวกเรา

พี่บุญทอง เป็นคนสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน ดูแลน้องๆ คอยดักเตือน ช่วยเหลือทุกอย่างในการเรียน การหาคู่ครอง ไม่ให้ประมาทในเรื่องต่างๆ พี่บุญทองดูแลทุกคนในครอบครัวตั้งแต่วัยน้อย ๆ จนถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน ไม่ว่าจะเรื่องเรียนหนังสือในประเทศหรือจะไปเรียนต่างประเทศ จะสร้างบ้าน จะทำงาน จะรับราชการ จะโยกย้ายตำแหน่ง พี่บุญทองจะเป็นที่ปรึกษา กำกับดูแลให้ทุกคน พี่บุญทองวางตัวอย่างเหมาะสม พองาม เสมอต้นเสมอปลาย ให้ความรักความเมตตาแก่ญาติทั้งสองฝ่ายด้วยความจริงใจ ครอบครัวเราเคยสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปหลายคน ซึ่งเป็นธรรมดาของชีวิตตามธรรมชาติ พวกเราช่วยกันประคับประคอง ช่วยกันดูแลแก้ปัญหาอุปสรรคในทุกเรื่อง พวกเราจะมีพี่บุญทองเป็นขวัญกำลังใจเรื่องทุกเรื่อง จากเรื่องใหญ่จะกลายเป็นเรื่องเล็ก ก็เพราะพี่บุญทองนั่นเอง

ผมและพี่บุญทองใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก พี่บุญทองเป็นลูกสาวคนโต ผมลูกชายคนโต ผมและพี่บุญทองไม่มีความลับต่อกันเลย ทุกเรื่องที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ว่าเรื่องใดหากมีปัญหามผมจะต้องปรึกษาหารือพี่บุญทอง พี่บุญทองจะหาทางแก้ไขให้ครอบครัวของเรา ตลอดจนครอบครัวของญาติพี่น้องจนสำเร็จด้วยดี บางครั้งมีเหตุการณ์ร้ายแรงมาก มีความทุกข์ แต่ด้วยกรรมดีที่บรรพบุรุษของเราสร้างไว้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้สถานการณ์เลวร้ายผ่านไปและจบลงด้วยดี พี่บุญทองและผมจึงตระหนักและยึดถือกฎแห่งกรรมเสมอว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

พี่บุญทอง แต่งงานกับ พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันท์ ครอบครัวของพี่บุญทองมีลูกชาย 1 คน มีลูกสาว 2 คน พี่พยุณเป็นตำรวจที่ดี เข้าถึงจิตใจของประชาชน มีเพื่อนฝูงมาก เป็นคนดีดีดิน เป็นที่รักของคนทั่วไปรักพี่น้องญาติทั้ง 2 ฝ่ายและลูกหลาน ครอบครัวของพี่บุญทองเป็นครอบครัว ที่เรียบง่ายดำรงชีวิตอย่างสมณะ งานส่วนใหญ่จะดูแลวัด โรงเรียน และความทุกข์ยากของประชาชน ในสมัยนั้นบ้านเมืองมีปัญหา มีเรื่องราวของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์มาก พี่พยุณและเพื่อนทหารตำรวจต้องทำงานหนัก

แต่อย่างไรก็ตามครอบครัวของพี่บุญทองก็เป็นครอบครัวที่อบอุ่น ลูก ๆ ทุกคนเรียนหนังสือดีมาก อยู่ในโอวาทของคุณพ่อคุณแม่เป็นที่รักของญาติพี่น้อง เรียนจบปริญญาโททุกคน มีงานทำ ไม่มีครอบครัวที่มั่นคง ซึ่งเป็นสิ่งญาติ ๆ ภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่า พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังห์ ได้ป่วย และเสียชีวิต ไปก่อน พี่บุญทองและลูก ๆ ก็พยายามช่วยตนเอง โดยพี่บุญทองทำหน้าที่ดูแลครอบครัว อย่างเข้มแข็ง อดทน และเป็นผู้ตัดสินใจดีมาก สอนให้ทุกคนดำรงตนโดยไม่ประมาท ใช้จ่ายอย่างประหยัด มีเหตุผล ส่วนเรื่อง การทำบุญ บำรุงวัด โรงเรียนและมูลนิธิต่าง ๆ พี่บุญทองไม่เคยขาดจะเป็นกำลังสำคัญของพวกเราเสมอ จนสามารถก่อตั้งมูลนิธิของครอบครัวได้ถึง 3 มูลนิธิ คือ

1. มูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังห์
2. มูลนิธิขุนปรางค์ปราวณิต (นายขำ นางหลิม อุ่นเลียม)
3. มูลนิธิเอียด-นิม วรศรี

ทั้ง 3 มูลนิธินี้พี่บุญทอง เป็นผู้จัดการหาเงินทุนเองเป็นส่วนใหญ่ ท่านได้จัดทำสมุดหนังสือ แจกนักเรียนที่ค่อนข้างยากจนและไม่มีทุนในการศึกษาเล่าเรียนทุกปีรวมทั้งช่วยงานกุศลต่าง ๆ มาตลอดชีวิต

พี่บุญทองเป็นผู้มีสุขภาพดีมาตลอด ไม่เคยมีปัญหาเรื่องโรคภัยไข้เจ็บมาก่อนเลย ในช่วงที่ พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังห์ ป่วยท่านได้ดูแลสามีเป็นอย่างดี เมื่อพี่ยุณถึงแก่กรรมแล้วก็ได้ดูแลลูก ๆ และญาติพี่น้อง ด้วยดีมาตลอด พวกเราไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าพี่สาวของเราจะป่วย เมื่อประมาณปี 2536 พี่บุญทองบ่นว่าปวดท้อง ท้องแน่น อึดอัด ค่อนข้างอ้วนผิดปกติจึงได้ไปหาหมอ หมอผ่าตัดและดูแลอย่างดีที่สุด พี่บุญทองเองมีจิตใจเข้มแข็ง ไม่เคยท้อแท้และเสียกำลังใจเลย หลังผ่าตัดแล้วร่างกายแข็งแรงปกติ ได้มาร่วมงานทุกอย่างเป็นปกติมาตลอด ไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่สงขลา ที่พัทลุงเป็นประจำ แต่ก็ไม่ไปหาหมอตตามที่หมอนัดอย่างเคร่งครัด หมั่นออกกำลังกาย ตรวจสุขภาพ แม้พี่บุญทองจะมีโรคภัยแต่โดยทั่วไป แล้วชีวิตและจิตใจมีความสุขกับครอบครัวและญาติพี่น้องโดยปกติ

พี่บุญทองมีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจคือ เรื่องการทำความดี ยึดมั่นในพระพุทธศาสนาเชื่อมั่นในเรื่องกฎแห่งกรรมคือ “ทำดีต้องได้ดี” พระที่พี่บุญทองนับถือมากคือ สมเด็จพระวันรัต วัดโสธรวรารามวรวิหาร ท่านเป็นคนต่ำบดตะเคียวะ อำเภอรอนโคด จังหวัดสงขลา และหลวงปู่บุญญา พระธรรมโกศาจารย์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ จังหวัดนนทบุรี ท่านทั้งสองเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นที่เคารพนับถือของชาวไทยทั่วประเทศ

หลังจากพี่บุญทองรักษาตัวเหมือนบุคคลทั่วไปมาได้หลายปี ครั้งสุดท้ายอาการของโรค ก็กำเริบขึ้นจนหมอรับเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลรามารับดี พวกเราญาติ ๆ ได้หมั่นเวียนสับเปลี่ยนกันขึ้นไปเยี่ยมเยียนกันตลอดมา ท่านสั่งสอนให้พวกเราทำความดี เคารพเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ในระยะนั้นมีการเลือกตั้ง ส.จ. และนายกอบจ. ก่อนเสียชีวิต (9 มีนาคม 2547) พี่บุญทองมีความกังวลอยู่เรื่องหนึ่งคือ เรื่องการสมัคณายกอบจ. ของผม และการสมัคสรจ. ของภุชงค์ วรศรี พี่บุญทองพูดกับผมเสมอว่า จะทำอะไรก็ขอให้ทำแต่สิ่งที่ดี ที่ถูกต้อง ท่านจะส่งเสริมให้ทำสิ่งดี ๆ ให้เกิดแก่สังคม และประเทศชาติเท่านั้น พวกเราจึงซึ่มซับและยึดถือปฏิบัติกันมา ผมขอสัญญากับพี่ว่าผมและลูก ๆ จะทำในสิ่งที่ดี และที่ถูกต้องที่สุด แล้วเราก็ได้รับการตอบรับจากพี่น้องประชาชนในทางที่ดีมาก ๆ ด้วยความซาบซึ้งใจเป็นที่สุด ผมขอพวกราช แต่พี่ว่าอะไรที่ดีงามเพื่อส่วนรวมและสังคมแล้ว พวกเราจะทำต่อไปเท่าที่จะสามารถทำได้ ผมจะระลึกถึงพี่ทั้งสอง จะดูแลหลาน ๆ ญาติพี่น้องแทนพี่ ให้มีความรัก ความผูกพันต่อกันตลอดไป

ชีวิตของเราก็เท่านั้นเอง พี่บุญทองทำแต่กรรมดีมาตลอดแต่ทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยงความพลัดพรากโดยธรรมชาติได้ ครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิตพวกเราได้หมั่นเวียนกันขึ้นมาราบพี่ทุกคน พี่ยังพูดได้สั่งพวกเราให้ดูแลเรื่องทอดผ้าป่าบุญธรรมาภิบาลเขาใต้บุญด้วย เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2547 ชาวบ้านญาติพี่น้องทั้งใกล้และไกล รวมทั้งผมและพี่บุญทิม มงคลศรี ได้ร่วมทำบุญทอดผ้าป่าได้เงินประมาณ 105,000 บาท การบุญธรรมาภิบาล เขาใต้บุญสำเร็จเรียบร้อย และพวกเราจะได้ร่วมกันดูแลให้ถ้าพระเจ้าไ้บุญอยู่จังหวัดพัทลุงให้สมกับที่พี่ได้ริเริ่มไว้

ผมภูมิใจในตัวพี่ รักพี่ เคารพพี่เหมือนคุณแม่คนที่สอง พี่เป็นทุกอย่างของน้องๆ ทั้ง 8 คน รวมทั้งหลานๆ เรื่องความรักความอาทรต่อกัน พวกเราจะไม่พูดถึงแล้วเพราะมันทำให้เจ็บปวดทุกคน แต่ในฐานะผม เป็นผู้ชายคนโตของครอบครัว จะดูแลหลานๆ แทนพี่ จะดูแลคุณแม่ซึ่งแก่ชราแล้ว ให้ทุกคนได้รับความเป็นธรรม ให้ประเพณีในสิ่งที่ตั้งงามแก่ตนเอง แก่สังคมและประเทศชาติ ไม่ให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล จะเอื้ออาทรต่อกัน จะช่วยเหลือคำจูงกัน ให้ทุกคนอยู่ในโลกนี้อย่างมีความหวังและความสุข

หากชาติหน้ามีจริงขอให้เราได้เกิดมาเป็นพี่น้องกันอีก ขอให้พี่ไปสู่สุคติ โดยไม่ต้องมีความกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น ลูก ๆ ญาติ ๆ ได้จัดการทุกอย่างตามที่พี่ต้องการแล้ว

ด้วยความเคารพรักพี่อย่างสูง

บันเทิง วรศรี

น้องชายคนโตของพี่

สำนักในพระคุณ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ขณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา วันหนึ่งได้รับจดหมายจากคุณ น้าบุญทอง ใจความแสดงความยินดีและให้กำลังใจในการทำงาน และในขณะเดียวกันได้เล่าถึงอาการเจ็บป่วยจากโรคร้าย ทำให้ได้จิตใจเข้มแข็งพอที่จะเผชิญกับปัญหา พยายามดูแลรักษาสุขภาพ ยังไม่ได้บอกให้น้องๆทั้งหมดทราบ เก่งว่าจะรับไม่ได้และวิตกกังวลเสียกำลังใจ

เกือบทุกครั้ง หากคุณน้าไปสงขลา จะแวะไปเยี่ยมที่จวนผู้ว่าราชการจังหวัด บางครั้งจะโทรศัพท์หรือเขียนจดหมายฝากให้ช่วยดูแลบ้าน และเล่าเรื่องน้องๆ ให้ฟัง และมักจะลงท้ายด้วยการให้กำลังใจ ให้มีความเจริญก้าวหน้า และไม่ต้องห่วงกังวล สามารถดูแลตัวเองได้

คุณน้าทั้งสอง (พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังห์ และคุณน้าบุญทอง) เป็นผู้มากด้วยพระคุณ ให้การอุปการะเลี้ยงดู อุ้มชู สนับสนุน โดยเฉพาะการให้โอกาสที่ดีแก่ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการศึกษา ครอบครัวยุคใหม่ การทำงานมาโดยตลอด ยากที่จะทดแทนได้

๓๐ กว่าปี ที่ได้สัมผัสคุณน้าบุญทอง อาจจะกล่าวได้ว่ามีความใกล้ชิดกับครอบครัวของคุณน้ามาก มีความรู้สึกซึมซาบในคุณลักษณะเฉพาะตัวที่ค่อนข้างจะโดดเด่น โดยเฉพาะการประพฤติปฏิบัติต่อครอบครัว พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง ถือเป็นแบบอย่างที่ดีได้ มีความผูกพันกันกับเครือญาติสูงมาก เป็นผู้มีน้ำใจและมีอัธยาศัยไมตรี กับบุคคลทั่วไป ตลอดชีวิตของคุณน้าได้ทำคุณประโยชน์ให้กับส่วนรวมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นบทบาทของภรรยาผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ หรือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นครู อาจารย์ สั่งสอนอบรม ลูกศิษย์ รวมทั้งการสนับสนุนเด็กที่ด้อยโอกาส โดยการมอบทุนการศึกษาในส่วนของมูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังห์ เป็นประจำทุกปี

มีโอกาสไปเยี่ยมคุณน้าและน้องๆ หลานๆ ที่บ้านที่ กทม. เป็นครั้งคราว มักจะออกตัวว่าสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง แต่รับรู้ได้ด้วยตัวเองว่า ไม่ต้องการให้ผู้อื่นเป็นกังวล ห่วงใย เป็นภาระ แม้การเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล ไม่ยอมให้บอกกล่าวผู้ใด

ครั้งสุดท้ายขณะที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลรามาริบดี ได้ไปเยี่ยมเกือบทุกสัปดาห์ เจอน้าจะซิงถามก่อนทุกครั้งว่าสบายดีหรือไม่ รวมทั้งหลาน และจะพูดว่า คุณน้าสบายดี วันหนึ่ง บอกคุณน้าว่าจะไปทำบุญทอดผ้าป่า เพื่อรวบรวมปัจจัยสร้างอุโบสถวัดวารีปาโมกข์ ตำบลตะเครียะ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา เมื่อทราบได้มอบเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท ฝากทำบุญไปด้วย สัปดาห์สุดท้ายไม่ได้ไปเยี่ยม เนื่องจากเป็นหวัด แต่ในส่วนลึกรู้สึกสังหรณ์ใจ และที่สุดได้รับทราบการจากไปของคุณน้าโดยอาการสงบ จึงได้ไปเคารพพื้นที่

คุณน้าเป็นผู้ที่ตั้งตนอยู่บนความไม่ประมาท มีการเตรียมการวางแผนชีวิตไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะเป็นอนาคตของลูกๆ แม้แต่เมื่อชีวิตของตัวเองถึงที่สุด ก็ได้สั่งเสียในการจัดงานศพไว้ เพื่อไม่ให้ลูกหลาน ญาติพี่น้อง เดือดร้อน กังวล หรือเป็นภาระ

สำหรับน้องทั้ง ๓ ก้อง เปิ้ล และ สาลี่ ได้รับการเลี้ยงดูอบรม มาเป็นอย่างดี เป็นลูกที่ดี เจริญรอยตามพ่อแม่ มีความรักใคร่กลมเกลียว มีความมั่นคงในชีวิตทุกคน และจะเป็นผู้สืบทอด ดำรง รักษา เสริมสร้างชื่อเสียงและเกียรติยศ ของครอบครัวและวงศ์ตระกูล ต่อไป

ด้วยอำนาจบุญกุศลและคุณงามความดีที่คุณน้ำบุญทองได้กระทำไว้ จงสัมฤทธิ์ผล ดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณน้ำบุญทอง จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพตราบนิจรันดร์

๙๙.

นายบัญญัติ จันทน์เสนาะ
อธิบดีกรมที่ดิน

อาลัยคุณแม่ที่รักยิ่ง

ผมได้รับมอบหมายจากน้องเปิ้ลและน้องสาลี ให้เป็นตัวแทนของ ลูก ๆ ลูกเขย ลูกสะใภ้ และหลาน ๆ ในการเขียนคำไว้อาลัยแก่คุณแม่ที่รักยิ่งของพวกเรา ด้วยเหตุที่คุณแม่ได้ทำหน้าที่หลายอย่างในขณะเดียวกัน ได้อย่างดีจากมุมมองของลูก ๆ ดังนั้นผมจึงขอกล่าวถึงคุณแม่ในมุมมองต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

บุญทองของคุณพ่อแก้วคุณแม่νωม วรศรี คุณแม่เป็นลูกคนโตของคุณตา คุณยาย ตั้งแต่เล็กคุณแม่ประพฤติตน อยู่ในโอวาท เชื่อฟังคำสั่งสอน และไม่เคยทำให้คุณตาคุณยายต้องเดือดเนื้อร้อนใจ อีกทั้งยังแบ่งเบาภาระของคุณตาคุณยาย ช่วยอบรม สั่งสอนน้อง ๆ จนจบการศึกษา นอกจากนี้ คุณแม่ยังได้เอาใจใส่ดูแลคุณตาคุณยาย ตามหน้าที่ของลูกที่ดี แม้เมื่อมีได้อยู่ใกล้ ก็จะไม่คอยถามข่าวคราวอยู่ตลอดเวลาได้ขาด คุณแม่จะกล่าวอยู่เสมอว่าคุณตาคุณยาย เป็นแรงบันดาลใจ และเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของคุณแม่ จากการยึดถือปฏิบัติตามแนวทางของคุณตาคุณยาย ตลอดจนการมีกตัญญูตบเทวาคุณต่อท่านทั้งสอง ทำให้คุณแม่มีชีวิตที่ดี ทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ สมกับเป็นอภิชาติบุตรอย่างแท้จริง

พี่บุญทองของน้อง ๆ เนื่องจากคุณแม่เป็นลูกสาวคนโตของตระกูล “วรศรี” ในสายสัมพันธ์ของคุณตาแก้วและคุณยายนวม วรศรี ทำให้คุณแม่ต้องมีความรับผิดชอบอย่างสูงต่อการทำหน้าที่แบบอย่างที่ดีแก่น้อง ๆ ทั้ง 8 คน ทั้งด้านการศึกษาการทำงานและชีวิตครอบครัว กาลเวลาที่ผ่านมาย่อมพิสูจน์ได้ชัดว่าคุณแม่ทำหน้าที่ได้สมกับเป็นแบบอย่างของน้อง ๆ ซึ่งคุณแม่ก็มักบอกแก่ลูก ๆ เสมอว่า “ความรัก ในหมู่พี่น้องเป็นความรักอันบริสุทธิ์” และเป็นแรงผลักดันให้คุณแม่ต้องทำหน้าที่เป็นพี่ที่ดีของน้อง ๆ ให้สมกับความปรารถนาของคุณตาและคุณยาย “ขอให้ลูก ๆ จงรักและเคารพพี่และน้อง และมีความกลมเกลียวในระหว่างลูก ๆ ไว้เสมอ”

บุญทองของพี่คุณ (คุณพ่อพยุณ) สิริหิรัญ ลูก ๆ แล้วคุณพ่อคุณแม่ถือว่าเป็น “คู่บุญ” ที่แท้จริง คุณพ่อประทับใจคุณแม่ตั้งแต่พบกันครั้งแรก คุณแม่จะเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟังอย่างมีความสุขเสมอ และเนื่องจากท่านทั้งสองมีพื้นฐานความเป็นคนมีน้ำใจ โอบอ้อมอารีเหมือนกัน เมื่อท่านทั้งสองตกลงใช้ชีวิตด้วยกัน ท่านจึงทำหน้าที่เป็นที่พึ่ง ช่วยเหลือญาติมิตร หรือผู้ที่เดือดร้อนได้อย่างดีเยี่ยม และในฐานะภรรยานาย ดำรง คุณแม่ก็ได้ทำหน้าที่สนับสนุนคุณพ่ออย่างเต็มที่ ไม่เคยนำความยุ่งยากลำบากใจมาให้คุณพ่อ และเนื่องจากคุณพ่อกิจการมาก คุณแม่จะทำหน้าที่ดูแลพวกเรา ญาติพี่น้องทั้งสองฝ่ายอย่างทั่วถึงเสมอมา เมื่อคราวคุณพ่อล้มเจ็บ คุณแม่ก็ได้เป็นกำลังสำคัญในการรักษาพยาบาลคุณพ่ออย่างสุดความสามารถ จนคุณพ่อจากไป คุณแม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนคุณพ่อให้พวกเราอย่างดียิ่ง ปีนี้จะครบ 20 ปีของการจากไปของคุณพ่อ แม้ว่าคุณพ่อจะล่วงลับไปแล้ว แต่ตลอดเวลา คุณแม่ไม่เคยลืมคุณพ่อเลย คุณแม่สามารถสานต่อความตั้งใจของคุณพ่อในการก่อตั้ง “มูลนิธิพล.ต.ต.พยุณ สุชนันท์” โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อมอบทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่เรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในอำเภอรอนดและอำเภออื่น ๆ ของจังหวัดสงขลา คุณแม่จะมีความยินดีมาก หากได้ไปร่วมพิธีมอบทุนการศึกษาของมูลนิธิพล.ต.ต.พยุณ สุชนันท์แก่นักเรียนที่อำเภอรอนดซึ่งมีเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้ก่อนล้มป่วยหนัก คุณแม่ยังตั้งใจไว้ว่าจะจัดทำหนังสือที่ระลึก 20 ปีของการจากไปของคุณพ่ออีกด้วย คุณแม่กับคุณพ่อใช้ชีวิตร่วมกัน 20 ปี ก่อนจะจากกันไป 20 ปี ตลอดช่วง

เวลาดังกล่าว ทุกครั้งที่คุณแม่เอ่ยถึงคุณพ่อ พวกเราทุกคนจะสัมผัสได้กับความรัก ความประทับใจ ความภูมิใจ ที่คุณแม่มีให้แก่คุณพ่อ อย่างมั่นคงเสมอมา

น้องบุญทองหรือพี่บุญทอง ของตระกูล “สุชนะนันท์” คุณแม่เคยเล่าว่าตอนคุณแม่แต่งงานกับคุณพ่อ คุณป้าสุพิศ ศิริบุษยงค์ พี่สาวของคุณพ่อได้ถอดแหวนนามสกุล “สุชนะนันท์” แล้วมอบให้คุณแม่พร้อมกล่าวว่า “พี่ไม่มีโอกาสได้ใช้แหวนนี้อีกแล้ว ขอฝากแหวนวงนี้เสมือนเป็นการมอบตระกูลสุชนะนันท์ให้น้องช่วยดูแลด้วย” นับแต่นั้นเป็นต้นมา คุณแม่ได้ทำหน้าที่สะกิดคนโตของสกุล สุชนะนันท์ ซึ่งมีพี่น้องจำนวนแปดคนในสายสัมพันธ์ของคุณปู่ย่าแอ และคุณย่าเจี้ยว สุชนะนันท์ ด้วยความตั้งใจและจริงจังตลอดมา แม้เมื่อคุณพ่อล่วงลับ ไปแล้ว คุณแม่ก็ยังคงทำหน้าที่นี้อย่างต่อเนื่อง ไม่บกพร่อง

คุณบุญทองของเพื่อน ๆ คุณแม่มีเพื่อนรักหลายคนทั้งกลุ่มเพื่อนชาวพัทลุง กลุ่มเพื่อนชาวจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และกลุ่มเพื่อนอาจารย์ คุณแม่ได้มอบความรักความจริงใจให้แก่เพื่อน ๆ เสมอ โดยเฉพาะยินดีร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความตั้งใจ ซึ่งหากเป็นกิจกรรมของน้องพีสิชมพู่แล้วจะชอบเป็นพิเศษ ลูก ๆ สามารถร้องเพลงมหาจุฬาลงกรณ์ได้ทุกคนตั้งแต่ก่อนเป็นนิสิตจุฬาฯ (สำหรับเพลงยุงทองของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สถานศึกษาของคุณพ่อนั้น ลูก ๆ ก็ร้องได้เช่นกัน) หากย้อนหลังไปเมื่อ พ.ศ. 2505 ก็เพราะกิจกรรมวันจุฬาลงกรณ์ศาสตร์ที่จังหวัดพัทลุงนี้เองที่ทำให้คุณพ่อคุณแม่ได้ประสพพบรักกันครั้งแรกจนมีลูก ๆ ทั้งสามคนเป็นพยานรักในครั้งนั้นตามมาภายหลัง

อาจารย์บุญทองของลูกศิษย์ สำหรับคุณแม่แล้ว การได้สอนหนังสือ ทำให้คุณแม่มีความสุขมาก คุณแม่ไม่เคยเบื่อกับที่จะสอนหนังสือและไม่เคยบ่นที่ต้องสอนสูตรเคมีให้ลูกศิษย์หลาย ๆ ครั้ง คุณแม่จะสุขใจที่สามารถอธิบายให้ลูกศิษย์เข้าใจ และมีความยินดีที่จะช่วยเหลือลูกศิษย์ในทุก ๆ ด้านเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ ตอนที่คุณแม่ย้ายมาสอนที่โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยาที่กรุงเทพฯ คุณแม่บอกลูก ๆ ว่า แม่ขอย้ายมาสอนที่โรงเรียนใกล้บ้านเราที่เตาปูนเพื่อได้มีโอกาสกลับมาดูแลคุณพ่อ (ขณะนั้นคุณพ่อได้ลาออกจากราชการและเข้ารับการรักษาโรคมะเร็งที่สมอง) และที่โรงเรียนนี้คุณแม่พบว่ามึนนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์หลายคนจึงอยากช่วยเหลือนักเรียนเหล่านี้ ซึ่งคุณแม่ได้มีโอกาสช่วยงานของมูลนิธิสุวรรณสุทธารามย์ในเวลาต่อมา สมดังความตั้งใจ

คุณแม่ที่รักยิ่งของลูก ๆ และหลาน ๆ เมื่อนึกถึงคุณแม่ครั้งใด ลูก ๆ ทั้งสามคนอดที่น้ำตาคลอเบ้าไม่ได้ แต่ลูกทุกคนต้องกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหล เพราะคุณแม่ไม่ชอบให้ลูก ๆ ร้องไห้ แต่ลูก ๆ ต่างก็มีความสามารถพิเศษในการแอบร้องไห้และกลบรอยคราบน้ำตาได้แนบเนียน คุณแม่คอยเตือนให้ลูก ๆ ต้องปฏิบัติตามคำสอนของคุณพ่อ เสมอที่ว่า “เข้มแข็ง อดทน และกล้าหาญ” นับแต่คุณพ่อจากไป คุณแม่ได้ทำหน้าที่ดูแลลูก ๆ อย่างดี จนลูก ๆ ทุกคนสำเร็จการศึกษา ประกอบการงาน และมีครอบครัว ยกเว้นน้องสาส์ ซึ่งคุณแม่มักจะบอกว่า “น้องคูมีความสุขดี คงชอบที่จะอยู่คนเดียว” สำหรับคุณแม่แล้ว คุณแม่ไม่เคยหวังสิ่งตอบแทนใด ๆ จากลูก นอกจากความต้องการให้ลูก ๆ ประพฤติดี ประพฤติชอบในสังคม ความรักที่คุณแม่มีต่อลูก ๆ หลาน ๆ ไม่เคยจางหาย คำพูดบางประโยคของคุณแม่ยังอยู่ในความทรงจำของลูก ๆ เสมอและจะไม่จางไปเหมือนกับความรักที่คุณแม่มีให้แก่พวกเรา

ท้ายสุดนี้ ลูก ๆ ลูกเขย ลูกสะใภ้ และ หลาน ๆ ทุกคน ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ประกอบกับคุณงามความดีและกุศลบุญที่คุณแม่ปฏิบัติเสมอมา ตลอดจน
ที่พวกเราได้ปฏิบัติมาตลอดชีวิต จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ผู้เป็นที่รักยิ่งของพวกเรา
จงสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

ลูกก้อง ลูกเปิ้ล ลูกสลี
ลูกดี ลูกจ๊อบ
หลานแจ่ม และหลานจัมพ์

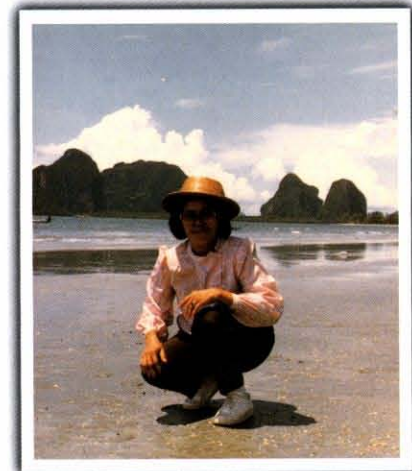
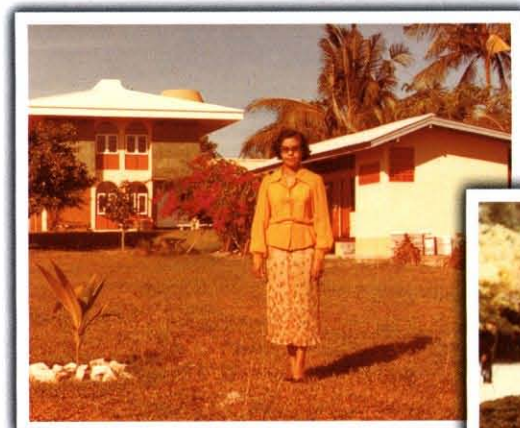
วิธีชีวิต
อาจารย์บุญทอง สุขะนันท์

คำนำ

ในการดำเนินชีวิตของคุณแม่บุญทอง สุชะนันท์ ไม่มีความแตกต่างจากปุถุชนทั่วไป ที่ต้องมีความผูกพันกับครอบครัว การงาน และสังคม ด้วยความเป็นคนที่คุ้นเคยกับการดำเนินชีวิตที่มีระเบียบแบบแผน ประกอบกับบุคลิกของนักวิทยาศาสตร์ยิ่งทำให้เป็นคนช่างสังเกตและช่างจดจำ จึงเป็นผลให้คุณแม่ชอบบันทึกเรื่องราวต่างๆ และชอบเก็บเอกสารที่น่าสนใจ เพื่อให้ลูกหลานได้ศึกษาเรียนรู้ ดังนั้นลูกๆ และญาติๆ จึงมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ควรนำบันทึกเรื่องราวต่างๆ ของคุณแม่ ที่รวมถึงวิถีชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์ที่คุณแม่บันทึกไว้เอง ตลอดจนบทความต่างๆ มาจัดพิมพ์ไว้ ด้วยความเชื่อที่ว่า เรื่องราวต่างๆ เหล่านี้ น่าจะมีคุณค่า แก่ผู้อ่าน ไม่มากนักน้อย โดยเฉพาะในบทความต่างๆ สามารถสื่อได้ถึงความรักภักดีต่อ สถาบันพระมหากษัตริย์ ความรักในสถานศึกษา จิตวิญญาณความเป็นครู และความรักต่อครอบครัว ซึ่งคงมีโอกาสน้อยมากที่จะนำมารวบจัดพิมพ์ไว้ในลักษณะนี้ นอกจากนี้ ลูกสาวทั้งสองคนยังได้เขียนเรื่องราวเพื่อถ่ายทอดความทรงจำบางส่วนในอดีตเกี่ยวกับคุณแม่ด้วยความรักและผูกพันในโอกาสสุดท้ายนี้ด้วย

วัยเยาว์และการศึกษา

ข้าพเจ้านางบุญทอง สุขะนันท์ เป็นบุตรของคุณพ่อแก้ว - คุณแม่น่วม วรศรี คุณแม่ให้กำเนิดข้าพเจ้า ณ บ้านทุ่งชิงหิ้ง อำเภอดอนขุน จังหวัด พัทลุง เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2478 คุณปู่คุณย่า คือ นายเอียด - นางนิ่ม วรศรี คุณปู่เป็นผู้ใหญ่บ้าน ท่านทั้งสองมีอาชีพทำนาทำสวน โดยเฉพาะสวนยางพารา ท่านมีมากที่สุดในตำบลนั้น คุณย่าเป็นคนทันสมัย ท่านสนับสนุนให้ลูกๆ หลานๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนสูงๆ

คุณตาคุณยายคือ นายขำ - นางหลิม อุ่นเสียม ต่อมาคุณตาได้รับพระราชทานยศเป็น “ขุนปรางค์ปราณีต” คุณตาเป็นกำนัน มีอาชีพทำนาเป็นหลัก

ข้าพเจ้ามีพี่น้องทั้งหมด 9 คน

1. นางบุญทอง สุขะนันท์ สมรสกับ ร.ต.อ. พญณ สุขะนันท์
ต่อมาได้รับพระราชทานยศเป็น “พล.ต.ต.” (ถึงแก่กรรม)
2. นางบุญธรรม สุวรรณรัตน์ คู่สมรส พ.อ. ไพบูลย์ สุวรรณรัตน์
3. นางบุญทิม มงคลศรี คู่สมรส นายประวิติ มงคลศรี
4. นายบันเทิง วรศรี สมรสครั้งแรกกับนางอัมพันธ์ วรศรี (ถึงแก่กรรม)
สมรสครั้งที่สองกับนางเพ็ญศรี วรศรี
5. นางหวานใจ รักชุม (ถึงแก่กรรม) คู่สมรส นายประเวช รักชุม
6. นายสำเร็จ วรศรี คู่สมรส นางกอบศิริ วรศรี
7. น.ส. อิมใจ วรศรี
8. นายชูศักดิ์ วรศรี คู่สมรส นางอุษณีย์ วรศรี
9. นายบุญเลิศ วรศรี คู่สมรส นางวิไลวรรณ วรศรี

เนื่องจากข้าพเจ้ามีน้องถึง 8 คน ซึ่งเราทุกคนรักกันมาก คอยห่วงใยช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา คุณพ่อเป็นครูประจำตำบล แต่ท่านมีความฉลาดมีความคิดก้าวหน้า อาชีพหลักที่มีรายได้มากได้แก่สวนยางพารา ก็ได้อาศัยญาติพี่น้อง ลูกจ้างที่มาทำงานกับคุณพ่อทุกคนท่านจะเลี้ยงดูเหมือนลูกหลานที่บ้านเราจึงมีผู้ช่วยงานเสมอ รวมทั้งคุณน้า และคุณอาด้วย อาชีพรองลงไปได้แก่ทำนา คุณพ่อแนะนำสั่งสอนให้ลูกเห็นว่า การทำนาค้นเหนื่อยยากลำบาก จึงขอให้ลูกๆทุกคนหมั่นศึกษาเล่าเรียน คุณพ่อคุณแม่สนับสนุนการศึกษาให้ลูกๆได้เล่าเรียนจนสุดความสามารถ

การศึกษาในชั้นต้น

ข้าพเจ้าเริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดทุ่งชิงหิ้ง เป็นโรงเรียนที่คุณตาขุนปรารงค์ปรานีได้ร่วมกับราษฎร จัดตั้งขึ้น ปัจจุบันได้ย้ายออกไปตั้งในที่ดินซึ่งคุณพ่อแก้ว - คุณแม่น่วม วรศรีและน้องๆ มอบให้ตั้งอยู่หน้าวัดทุ่งชิงหิ้งนั่นเอง

เมื่อจบชั้นประถมปีที่ 4 คุณพ่อให้ไปเรียนต่อโรงเรียนมัธยมเรื่องศิลป์ ซึ่งเป็นโรงเรียนราษฎรไปช่วยเรียนเพราะมีนักเรียนน้อยมาก ชั้น ม. 1 เรามีกันแค่ 12 คนเท่านั้น ต่อมาได้ไปเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนสตรีพัทลุง

- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มี 2 ห้องเรียน
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เหลือ 1 ห้องเรียน
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เหลือ 19 คน

เตรียมเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนๆ หลายคนเลือกเรียนสายอาชีพ บ้างก็เลือกเรียนพยาบาลบ้างก็เลือกเรียนครู ป.ป. มีน้อยคนที่เลือกเรียนในชั้นเตรียมอุดมศึกษา (ม.7 ม.8) ข้าพเจ้าเองก็คิดหนัก คุณพ่อต้องการให้เรียนครู ป.ป. เพราะเป็นนักเรียนประจำไม่ต้องลำบากเรื่องที่อยู่ แต่มีพี่ชาย (ลูกของคุณป้าเสน พี่สาวคุณแม่) คือเพื่อนุวัฒน์ (พ.ต.ท. อนุวัฒน์ แก้วอุบล) แนะนำว่า “บุญทอง เรียนหนังสือดี พุทธพัยก็พร้อมควรเรียน ม. 7, 8”

หลังจากเตรียมพร้อมแล้ว เดินทางเข้ากรุงเทพฯ คุณพ่อไปส่ง มีน้ำแฉ่ว ปลั่งอรุณและเพื่อนุวัฒน์ แก้วอุบล คอยรับที่สถานีรถไฟบางกอกน้อย น้ำแฉ่วนำไปฝากให้อยู่บ้านคุณน้าเดิม (คนนครศรีธรรมราช) พี่อนุวัฒน์นำไปสมัครกวดวิชาเพื่อสอบเข้าเตรียมอุดมศึกษา (ต.อ.) ซึ่งผลปรากฏว่าสอบไม่ได้ เป็นความผิดหวังครั้งแรกสำหรับการเรียน ข้าพเจ้าทราบดีว่าสอบไม่ได้เพราะทำวิชาภาษาไทยไม่ได้ ต่อมาได้สมัครเข้าเรียนที่ ร.ร.สตรีมดุงศิษย์พิทยา (บางซื่อ) ซึ่งเปิดรับผู้หญิงเป็นปีแรก วิชาที่ข้าพเจ้าจะต้องแก้ไขก็คือ “ภาษาไทย” นั่นเอง การสอบ ม. 8 ในสมัยนั้นเป็นข้อสอบของกระทรวงซึ่งเขาจะตรวจวิชาภาษาไทยก่อน ถ้าภาษาไทยไม่ผ่านก็ไม่ต้องตรวจวิชาอื่น เมื่อทราบเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมจะต้องสอบให้ได้ 2 ปีการศึกษาเต็มพร้อมแล้วที่จะพิชิต ม. 8 แต่จุดประสงค์ไม่ได้หยุดแค่นั้น คิดต่อไป “เราจะต้องเป็นนิสิตจุฬาฯ” ให้จงได้ นึกถึงคำสอนของคุณพ่อ “วิริเยนุ ทุกขมุจเจติ” ก็ก้มหน้าก้มตาตั้งใจเรียนต่อไป ผลที่ได้สอบผ่าน ม. 8 และสอบเข้าศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ 4 ปีต่อมา “วิทยาศาสตร์บัณฑิต หรือ ว.ท.บ.” ก็เป็นของข้าพเจ้า คนที่ภูมิใจดีใจมากที่สุดคือคุณพ่อ ข้าพเจ้าเองดีใจจะได้ทำงานเสียที เพราะใช้เงินของคุณพ่อคุณแม่มามากแล้ว

แรงจูงใจและกำลังใจที่สำคัญที่สุดได้แก่คุณพ่อคุณแม่ เป็นที่ทราบกันแล้วว่า ข้าพเจ้ามีน้องถึง 8 คน จึงต้องรีบเรียนให้จบ ข้าพเจ้าได้เรียนให้คุณพ่อคุณแม่มั่นใจและเข้าใจเสมอว่า “ลูกจะเรียนดีประพัตติ” จดหมายของคุณพ่อที่เขียนถึงลูกแต่ละฉบับมีความสำคัญต่อลูกๆที่กำลังศึกษาอยู่ในกรุงเทพฯ มาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ที่บ้านทุ่งชิงหิ้ง พัทลุง

23 พฤศจิกายน 2500

บุญทอง บุญธรรม บุญทิม ลูกที่รัก

ด้วยวันนี้คุณพ่อตื่นเวลา 04.00 น. ได้ยินเสียงอึ่งอ่างลูกกบเขี่ยร่องกันแซ่ฝนตกลงมากระทบใบหญ้า ใบมะพร้าวเสียงดังปึกปึกบักทั้งคืน เมื่อเวลาตื่นก็ได้ยินเสียง คิ่นคิ่นเคียนอ้ายแน่แล้ว ลูกทุกคนก็ได้เคยปรากฏชัดเจนแก่สายตา บ้านของลูกเมื่อถึงคราวฤดูเดือนอ้าย สภาพดินฟ้าอากาศเป็นอย่างไรก็เข้าใจดีแล้ว คุณพ่อก็อดมคตใจประจำวันคิ่นที่อยากจะได้เห็นลูกๆ ไม่ต้องเหยียบหญ้าเหยียบโคลนตากฟ้าตากฝน อย่างคุณพ่อคุณแม่อีกในอนาคต แม้ถึงจะตากก็ให้ตากด้วยความสมัครใจไม่จำเป็นอย่างคุณพ่อคุณแม่ที่ทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้ (ขณะนั้น กรุณาดูวันที่ข้างบนค่ะ)

บุญทองทราบว่าข้าวกล้าในนาออกงาม ก็รู้สึกภูมิใจเป็นอย่างยิ่งเขาเรียกว่าปลูกข้าว ปลูกข้าวมีเวลา กำหนด 5 หรือ 6 เดือน ก็ได้รับผล ข้าวจะงอกงามได้ก็เพราะดินฟ้าอากาศอำนวยพร้อมทั้งมีปุ๋ยอุดมสมบูรณ์ ถ้าบุคคลไม่เกียจคร้าน อยากทำนาก็ทำได้ทุกคน

ถ้าถือตามสุภาสิตของจีนแล้ว เขาก็แบ่งอย่างนี้คือ

1. ปลูกข้าวใช้เวลา 5 หรือ 6 เดือน
2. ปลูกต้นไม้ใช้เวลา 20 ปี

3. ปลูกคนใช้เวลา 100 ปี คุณพ่อคุณแม่อยากปลูกลูกให้เป็นคนอยู่ดีกินดีนี้แหละ ลูกควรจำเอาไว้อย่าลืม แต่เวลา 100 ปีนั้นคุณพ่อคิดเป็นเวลานานมากไป เพราะคนเราเมื่ออายุครบ 60-70 ปีแล้ว ประกอบการงานไม่ค่อยได้ ซึ่งจะต้องพึ่งคนอื่นมากกว่า เวลาที่ลูกกำลังเรียนอยู่นี้ ลูกทุกคนจะต้องพึ่งตัวเองในการเรียนและพึ่งคุณพ่อคุณแม่ในเรื่องการเงินค่าใช้จ่าย ถ้าลูกสอบไล่ไม่ได้หรือเมื่อถึงคราวเป็นผู้ใหญ่ออกไปประกอบอาชีพไม่เป็นล่ำเป็นสันไม่อยู่ดีกินดีเราจะลงโทษเทวดาหรือโทษวงศาคณาญาติก็ได้จะต้องโทษตัวเอง โทษกรรมที่สร้างไว้ให้แก่ตัวเอง ข้อนี้ลูกๆควรคิด

เวลาปิดภาคเรียนนักเรียนจะต้องขยันหมั่นเพียรตรวจดู วิชาอะไรบ้างที่ยังอ่อนอยู่ เมื่อพบแล้วก็ต้องศึกษาเล่าเรียนท่องบ่นวิชานั้นๆ ให้ดีขึ้นเมื่อถึงเวลาสอบไล่ไม่ต้องนั่งให้ปากกาแห้งตามที่ประคมและบุญธรรมจะไปบ้านนั้น คุณพ่อคิดว่าไม่ต้องไปไม่ต้องเป็นห่วง ทางบ้านอยู่กันสบายดีทุกคน ให้ลูกๆช่วยกันหาความรู้

เพิ่มเติมจะดีกว่า เมื่อสอบไล่เสร็จแล้วขอเชิญตัวไปได้ ไปอย่างสบายมีรถยนต์คอยรับทุกเวลา น้องเล็ก ๆ
สบายดีกันทุกคน หวานใจ สำเร็จ การเรียนรู้สึกห่างเหินมาก สำเร็จขึ้นก็เลยที่หนึ่ง คุณพ่อถ้าไม่คิดว่าจะปลุก
ลูกให้เป็นคนดีแล้ว ก็ดูจะน่าเบื่อและน่าจะหมดความพยายามเสียแล้ว แต่ที่ไม่เบื่อเพราะต้องการปลุกลูก
ให้เป็นคนดีนั่นเอง บันเทิงดับๆจะใคร่ดี เขาทำให้คุณแม่ของลูกไม่โห่บอยๆคุยกันนานแล้ว ขอหยุดแค่นี้
อย่าลืมนะลูกๆ และหลานๆ สอบไล่ให้ได้ทุกคน เมื่อสอบเสร็จแล้วจึงชวนกันกลับบ้านได้

จากคุณพ่อ
แก้ว วรศรี

หลังจากดิฉันอ่านจดหมายของคุณพ่อนับนี้จบ ได้เก็บไว้เป็นอย่างดีที่สุด เพราะเป็นจดหมายที่ดิฉันชอบมาก
เมื่อย้ายไปอยู่ที่ไหนก็จะนำจดหมายฉบับนี้ไปด้วยเสมอ ปัจจุบันนี้ลูกชายทั้งสองของคุณพ่อคุณแม่ได้รับความ
ความสำเร็จสมความปรารถนา ทำงานเป็นหลักเป็นฐานและอยู่ในโอวาทของคุณพ่อคุณแม่ตลอดเวลา

“จงรักนวลสงวนงามห้ามใจไว้
อย่าหลงไหลจำคำที่ร่ำสอน
คิดถึงหน้าบิดาและมารดร
อย่ารีบร้อนเร็วนักมักไม่ดี
เมื่อสูงงอมหอมหวลจึงควรหล่น
อยู่กับต้นอย่าให้พรากไปจากที่
อย่าชิงสุกก่อนห่ามไม่งามดี
เมื่อนบญมีคงจะมาอย่าปรามภ”

(สุภาสิตสอนหญิงของสุนทรภู่)
ให้ลูกไว้ดูเวลาคิดถึงพ่อและแม่

แก้ว วรศรี
3 มิ.ย. 2501

คุณพ่อเขียนข้อความข้างบนไว้หลังรูปถ่ายและส่งไปให้ลูกๆ ในกรุงเทพฯ

การปฏิบัติหน้าที่ราชการ

วันจันทร์ที่ 18 พฤษภาคม 2502 เริ่มปฏิบัติหน้าที่ครูเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนโยธินบูรณะ กทม.

ในขณะนั้นจะเลือกสอนโรงเรียนใหญ่ๆที่มีชื่อเสียงก็ได้ แต่ข้าพเจ้าเลือกโรงเรียนนี้ เพราะเป็นโรงเรียนผู้ชายและอยู่ไม่ไกลบ้าน ไปทำงานวันแรกได้รับคำถามว่า “หนูมาฝึกสอนหรือ” การมาสอนที่โรงเรียนนี้มีรอบบ้ายด้วย ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องสอน ได้เงินค่าสอนรอบบ้ายมากกว่าเงินเดือนเสียอีก ตอนเลือกโรงเรียนข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า เขามีการสอนรอบบ้ายกันด้วย มีเพื่อนที่ไปทำงานพร้อมกันคือ อาจารย์พรทิพย์ หวังชนะและในวันนั้นมีอาจารย์อำนวย ทวีเศษไปส่งด้วย การทำงานผ่านไป 2 ปีการศึกษา ข้าพเจ้าสนุกสบายใจกับการทำงานมาก

ปีการศึกษา 2504 ได้สมัครไปศึกษาต่อครุศาสตร์ที่จุฬาฯ จะต้องสอบวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าสอบผ่านและได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อสำเร็จ “ครุศาสตร์บัณฑิต” เมื่อเดือนตุลาคม 2505

ในช่วงนั้นทางโรงเรียนพัทลุงจังหวัดพัทลุงขาดอาจารย์สอนวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะ เพราะอาจารย์กระจำจ สัญชาตวิรุฬห์ ซึ่งเคยสอนอยู่เดิมได้ไปศึกษาต่อ ทางกรมสามัญศึกษาซึ่งมีอาจารย์สมัยสวาท พงศทัต เป็นเลขาธิการกรมได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าไปช่วยสอน อาจารย์ถามว่า “หนูจะไปช่วยกี่ปี” ข้าพเจ้าตอบว่า “3 ปีค่ะ”

6 ตุลาคม 2505 ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปรับตำแหน่งครั้งแรก มีคุณแม่และคุณลุงยก อุ่นเสียมไปรับทางโรงเรียนโยธินบูรณะว่าขานกันยกใหญ่โดยเฉพาะอาจารย์ใหญ่ “อะไรมี วทบ. อยู่คนเดียวปล่อยไปได้” การไปอยู่โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง จะต้องทำหน้าที่หัวหน้าหมวดวิทยาศาสตร์ การปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยดี แต่ที่วางแผนไว้ว่าจะอยู่แค่ 3 ปีนั้นเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เพราะดวงการมีคู่ครองได้โคจรมาถึง จึงเข้าพิธีมงคลสมรสเมื่อ 12 สิงหาคม 2506

ปีการศึกษา 2510 สามีย้ายไปดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับกับการตำรวจภูธร จ.สงขลา ข้าพเจ้าจึงย้ายไปสอนที่โรงเรียนมหาวชิราวุธสงขลา

ปีการศึกษา 2513 สามีย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้กำกับกับการตำรวจภูธร จ.พัทลุง ข้าพเจ้าย้ายไปสอนโรงเรียนเดิมที่พัทลุง

ปีการศึกษา 2515 สามีย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้กำกับกับการตำรวจภูธร จ.สงขลา ข้าพเจ้าย้ายไปสอนโรงเรียนวรนาธิเฉลิม จ.สงขลา (ความจริงข้าพเจ้าขอไปลง ร.ร. มหาวชิราวุธ แต่ ผ.อ. ร.ร.วรนาธิเฉลิม ขอไป ร.ร.วรนาธิเฉลิม) เป็นครั้งแรกที่สอนโรงเรียนสตรีก็ตรงตามที่ข้าพเจ้าคิดไว้ ร.ร.ผู้หญิงมีเรื่องจุกจิก แต่ข้าพเจ้าถือว่า “เราปฏิบัติหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ข้าพเจ้าก็สบายใจแล้ว” ที่นี้ข้าพเจ้าอยู่ยาวนานที่สุด ปฏิบัติหน้าที่จนถึงเดือนตุลาคม 2525 หลังจากนั้นข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องย้ายเข้ากรุงเทพฯเป็นการด่วน พร้อมทั้งย้ายลูกสาวทั้งสองเข้าเรียนในกรุงเทพฯด้วย ส่วนลูกชายกำลังศึกษาในคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พฤศจิกายน 2525 ได้ปฏิบัติหน้าที่ ร.ร.สุวรรณสุทธารามเป็นครั้งแรก ดำรงตำแหน่งอาจารย์ระดับ 8 คนเดียว และเป็นผู้อาวุโสที่สุด

กุมภาพันธ์ - ตุลาคม 2527 ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องเดินทางกลับไป จ.สงขลา อีกเพราะสามีป่วยหนักต้องการกลับบ้าน หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้วตุลาคม 2527 ข้าพเจ้ากลับมาสอนที่ ร.ร.สุวรรณสุทธารามวิทยามีเพื่อนรักถามว่า “บุญทอง จะเปลี่ยนโรงเรียนไหม?” ข้าพเจ้าตอบทันทีว่า “ขอสอนที่เดิม ไม่ต้องเปลี่ยน” ข้าพเจ้าจึงปฏิบัติหน้าที่ที่ ร.ร.สุวรรณสุทธาราม จนเกษียณอายุราชการคือ 30 กันยายน 2538

ขอขอบคุณเป็นพิเศษ

ผช. ผอ.นางเยาว์ โสติดิพันธ์ ร.ร. บางกะปิ

ผช. ผอ. ปราณี ปิยาภิมุข ร.ร. ปทุมคงคา

ผอ. อนันต์ บุญส่ง ข้าราชการบำนาญ

ซึ่งช่วยเหลือหาที่เรียนให้บุตรสาวของข้าพเจ้าเมื่อตุลาคม 2525

อิสริยาภรณ์ที่ได้รับ

5 ธ.ค. 2507 บ.ม.

5 ธ.ค. 2509 บ.ช.

5 ธ.ค. 2513 จ.ช.

5 ธ.ค. 2516 ต.ม.

5 ธ.ค. 2521 ต.ช.

5 ธ.ค. 2524 ท.ม.

5 ธ.ค. 2532 ท.ช.

ได้รับเกียรติบัตรจากคุรุสภาเพื่อแสดงว่า

นางบุญทอง สุขะนันท์

เป็นผู้อยู่ในมาตรฐานแห่งคุณธรรมและความรู้ ความสามารถ ในการประกอบอาชีพครู

เมื่อ 26 กันยายน 2528

ได้รับเลือกให้เป็น “อาจารย์แม่” ของโรงเรียนสุวรรณสุทธาราม 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 เมื่อปีพุทธศักราช 2533

ครั้งที่ 2 เมื่อปีพุทธศักราช 2537

“ขอกราบขอบพระคุณ คุณครู-อาจารย์
ทุกท่านที่เคยสอนให้ความรู้แก่บุญทองค่ะ ”

บำเหน็จพิเศษ

การทำงานของข้าพเจ้ามีคติประจำใจ
 “ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด”
 สอนนักเรียนรักนักเรียนเหมือนลูกเหมือนหลาน
 หวังให้ลูกศิษย์ทุกคนเป็นพลเมืองดีของชาติ

เดือนตุลาคม 2505 เพื่อนๆที่อยู่ในกรุงเทพฯชวนกันให้ความหวังว่า เมื่อเธอไปอยู่ต่างจังหวัดคงได้ 2 ชั้นนะ เมื่อน้องๆ น้องเทิง น้องเริง รวมทั้งน้องบุญธรรม และน้องบุญทิม พุดกันถึงการได้ 2 ชั้นโดยเฉพาะ สองหนุ่มได้ 2 ชั้นกันบอยจนเงินเดือนเกือบตันที่บุญทอง ข้าพเจ้าจะต้องปิดปากสนิท ได้แต่นั่งปลื้มใจกับ น้องๆ เสมอมาตั้งแต่เริ่มทำงานจนกระทั่งปี 2527 ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับบำเหน็จพิเศษ แต่การทำงานของ ข้าพเจ้าไม่เคยละลด คิดเสมอว่า “เราทำเพื่อลูกศิษย์ที่รักของเรา ทำงานให้ดีที่สุด เราก็สบายใจ” ข้าพเจ้ายังโชคดีที่ผู้บังคับเกิดเกล้าวางรากฐานไว้สูง จึงอยู่มาได้สบายๆ จนเกษียณอายุราชการ

พระเจ้ามาโปรดจนได้เมื่อท่านผ.อ. สุรินทร์ ต่อเนื่อง และ ผ.อ. ดำรง เดชะศิริ มองเห็นความสามารถของพี่บุญทอง สุขะนันท์ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา ท่านทั้งสองให้รางวัลพิเศษคือ ขอ 2 ชั้นให้

ปีงบประมาณ 2528 ผ.อ. สุรินทร์ ต่อเนื่อง

ปีงบประมาณ 2533 ผ.อ. ดำรง เดชะศิริ

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ ผ.อ. ทั้งสองไว้ ณ ที่นี้ด้วย โดยเฉพาะได้ช่วยกันรักษาประวัติการทำงาน ของข้าพเจ้าไว้

ขอภาวนาตัวไว้ว่าถึงแม้เกษียณอายุราชการแล้วข้าพเจ้ายินดีช่วยงาน “มูลนิธิสุวรรณสุทธารมย์” และช่วยหาทุนให้นักเรียนโรงเรียนสุวรรณสุทธารามสืบไป

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำงานแล้วก็ตามคุณพ่อยังเขียนจดหมายถึงลูกๆอย่างสม่ำเสมอเพื่อส่งข่าวถึงกัน ทำให้ลูกๆทุกคนรักบ้านเกิด เมื่อมีเวลาเราจะกลับไปเยี่ยมคุณพ่อคุณแม่ ข้าพเจ้าจึงได้นำจดหมายของคุณพ่อ บางฉบับ มาลงไว้อีกเพื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่คุณพ่อทั้งหลายบ้าง เด็ก ๆ อนุชนรุ่นหลังจะต้องปฏิบัติตาม คำสอนของคุณพ่อคุณแม่และครูบาอาจารย์จึงจะบังเกิดผลดีแก่ตัวเองและเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวในการดำรงชีวิตของเรา

บ้านทุ่งชิงหิ้ง

30 ตุลาคม 2502

ลูกที่รักทั้ง 4 คน

ด้วยเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ศกนี้ ที่สงจ.ม. มาให้ลูกนั้น หลังจากสงจ.ม.แล้ว คุณพ่อไปทอดกฐินที่ วัดควรแพรกหา ไปพบคุณย่าของลูกๆ มาทอดกฐินได้แล้วคุณพ่อก็กลับบ้าน เวลาค่ำกำลังรับประทานอาหาร คุณแม่ของลูกคร่ำครวญถึงลูกทั้ง 4 คน เท่านั้น ตลอดกลางคืนคุณแม่ก็ฝันเห็นทิมบ้าง ฝันเห็นธรรมบ้าง เขานั่งคิดอยู่ว่าไม่ว่าลูกจะไม่สบาย หรือมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นบ้าง เวลานอนก็นอนอยู่กับลูกคนเล็ก แต่ว่าจิตใจไปอยู่กับลูกคนใหญ่ คุณพ่อนั่งคิดอยู่ในใจว่า ลูกพ่อแม่ครอบครัวยุบมาเกิดมาในตวับุญ คุณพ่อเชื่อว่า สิ่งทีนอกเหนือ ไปจากพ่อแม่สั่งสอนลูกจะไม่ทำแน่ๆ เพราะบางคนลูกเขาคณ หรือสองคนเขาก็ไม่ยอมให้มา เรียนเหมือนลูกๆพ่อแม่ครอบครัวยุบนี้ ลูกตั้งหน้าเรียนและประพฤตินให้เรียบร้อยเท่ากับหามรดกเพิ่มเติมให้ ตัวลูกเอง ขอให้ลูกปฏิบัติตามคำสั่งสอนของคุณพ่อคุณแม่แล้ว ลูกของคุณพ่อคุณแม่จะถึงประตูละยอย่างพินุญทองทุกคน

หวังว่าลูกๆหลานๆสบายดีทุกคน ทางบ้านสบายดี

จากคุณพ่อ

แก้ว วรศรี

จดหมายของคุณพ่อคอยเตือนสติของลูกๆตลอดเวลา เมื่อลูกๆอยู่ห่างไกลคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อก็ใช้จดหมาย เมื่ออยู่ใกล้ๆคุณพ่อก็จะมีวิธีการของคุณพ่ออีกแบบหนึ่ง ดิฉันยังจำได้ว่าในขณะที่ดิฉันกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 นั้น คุณพ่อได้เขียนไว้ในปกหนังสือของดิฉันว่า “ความเพียรพยายาม นำมาซึ่งความสำเร็จ”

จากพิมพ์ไทย 20 พ.ค. 03

แก้ว วรศรี

“ความเลื่อมจะหมดไปเมื่อทุกคนช่วยตัวเอง”

ความรู้และการทำงาน จะเป็นสิ่งที่ทำให้ฐานะของผู้หญิงสูงส่งยิ่งขึ้น เพราะผู้หญิงที่สามารถทำงานเลี้ยงตัวเองได้ ผู้ชายย่อมเกรงใจไม่กล้าดูแคลน และการที่ผู้หญิงจะหวังพึ่งผู้ชาย จนเกินไปนั้นย่อมไม่เกิดผลดีอย่างมั่นคง

ก. สุรางคนางค์หรือกัญญา เคียงศิริ นักประพันธ์สตรีผู้มีผลงานอันน่าชื่นชม กล่าวถึงฐานะและความก้าวหน้าของสตรีสูงส่งยิ่งขึ้น “เพราะความรอบรู้ย่อมจะทำให้ผู้หญิง สามารถทำงาน ช่วยตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร ส่วนศึกษาวิชาชีพชนิดใดให้เหมาะสม ดิฉันว่าแล้วแต่ความพอใจเป็นสำคัญ การที่ผู้หญิงมีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพช่วยตัวเองได้ ย่อมจะทำให้ผู้ชายเกรงใจไม่กล้าที่จะดูแคลน ดิฉันจึงปรารถนาที่จะได้เห็นผู้หญิงทั่วไป มีความเข้าใจถึงส่วนประกอบของชีวิตอันสำคัญประการนี้

การที่ผู้หญิงหวังยึดผู้ชายเป็นที่พึ่ง โดยไม่พยายามพึ่งตัวเองนั้น ดิฉันรู้สึกว่าการขาดความเคารพในตัวเองแล้ว ยังทำให้ผู้ชายเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับผู้หญิงอย่างไม่น่าชื่นชมนัก ซึ่งตัวผู้หญิง ส่วนมากขาดความเคารพในคุณค่าของตัวเองความเลื่อมทรมลสังคมในเรื่องมากู้หลายเมียก็จะไม่มีอันหมดสิ้นไป อันจะเป็นเรื่องที่จะไม่ก่อให้เกิดผลดีอย่างใดเลย”

ก. สุรางคนางค์ กล่าว

ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายในบางครอบครัว ที่ปรากฏว่ายังมีข้อบกพร่องบางประการที่มีเป็นไปด้วยความเป็นธรรมนั้น

ก. สุรางคนางค์ กล่าวว่า “ความเหลื่อมล้ำในเรื่องสิทธิทางกฎหมายซึ่งผู้ชายได้มีอยู่เหนือผู้หญิง ดิฉันจึงคิดว่าคงจะได้พิจารณาแก้ไขกันในไม่ช้านี้ และควรจะได้มีกฎหมายห้ามไม่ให้ผู้ชายมีภรรยาหลายคนด้วย ดิฉันเชื่อว่าจะมีผลดีต่อสังคมมากขึ้น แต่ก็คงเป็นไปได้ยาก การที่จะขจัดปัญหาไม่เหมาะสม ดังกล่าวให้หมดไป ผู้หญิงจะต้องศึกษาและให้ความเคารพในเรื่องศักดิ์ศรีของตัวเองอยู่เสมอโดยไม่หวังพึ่งผู้ชายตลอดไป”

คุณพ่อคัดข้อความข้างบนนี้ด้วยลายมือของคุณพ่อเองส่งให้ลูกๆที่กำลังศึกษาอยู่ในกรุงเทพฯ ได้อ่าน จุดประสงค์ ก็เพื่อให้ลูกๆมีความมานะพยายามนำความสำเร็จ ในเรื่องการศึกษาเพื่อเป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพต่อไป

ชีวิตครอบครัว

ระลึกถึงความทรงจำ....จากคืนวันงานจุฬาฯ...

23 ต.ค. 05

วันนั้นข้าพเจ้าและน้องอรุณ (อาจารย์อรุณ นนทแก้ว) เดินขายลูกโป่งอยู่ด้วยกัน เราแต่งชุดสีชมพูด้วยกันทั้ง 2 คน สำหรับข้าพเจ้า ใส่ชุดสั้นแขนเล็กๆ มีผ้าคลุมไหล่ ข้าพเจ้าเพิ่งออกจากกรุงเทพฯ มาไม่ถึง 2 สัปดาห์ ผิวพรรณจึงยังผ่องใส

ในขณะที่ข้าพเจ้าและน้องอรุณเดินขายลูกโป่งอยู่นั้น คุณหมอสุพัฒน์ (นายแพทย์สุพัฒน์ บัวเลิศ) บอกว่า “คุณบุญทอง ผู้กองควนขนุนยังไม่มีลูกโป่ง” ข้าพเจ้าจึงขายไป 1 ใบ 20 บาท ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินต่อไปเรื่อยๆ คนที่ซื้อลูกโป่ง ก็ตามข้าพเจ้าไปช่วยซื้อลูกโป่งอีกตลอดงาน ในที่สุดเขาเออลูกโป่งกลับมาคืนให้ข้าพเจ้า และมานั่งหลังข้าพเจ้ากับน้องอรุณ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเต็มทรงเงิปรากว่าสนุกมาก มีผู้คนให้ความสนใจมากมาย.....

ต่อมาอีกไม่กี่วัน ข้าพเจ้าต้องไปงานแต่งงาน ข้าพเจ้าแต่งกายด้วยชุดผ้าไหมสีฟ้าอ่อนตัดเย็บอย่างปราณีตจากกรุงเทพฯ โดยมีเพื่อนคู่หูของข้าพเจ้าคือ สมใจไปด้วยกัน ในขณะที่ทานเลี้ยงเสร็จ เจ้าบ่าวเจ้าสาวกล่าวขอบคุณเสร็จ มีการร่ำวง คนที่เคยซื้อลูกโป่งมาโค้งข้าพเจ้าทันที ข้าพเจ้าไม่รู้จำแต่ต้องลุกขึ้นร่ำด้วยมารยาท หลังจากร่ำวงเสร็จ เขายังอุตสาห์ขึ้นไปร้องเพลงฝากหัวใจอีก.....

หลังจากนั้นมาพี่ยุณ (คนซื้อลูกโป่ง- คุณพ่อ) ก็ขับรถผ่านไปหน้าบ้านข้าพเจ้าเรื่อยๆ บางวันเคยขับเข้าไปในโรงเรียน อาจารย์เจิม (อาจารย์เจิม สืบขจร) บอกว่า สงสัยเป็นเจ้าของหน้าทีเข้าไปตรวจโรงเรียน...

ข้อคิดก่อนตัดสินใจรับหมั้น

เท่าที่รู้จักกับพี่ยุณมา ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า พี่ยุณจับผู้หญิงไม่เป็น ไม่เจ้าชู้ ไม่ดื่มเหล้า ทำงานตำแหน่งสูงพอสมควร เป็นนายตำรวจที่ไม่เบ่ง (เช่นค่าสามล้อ 2 บาทให้ 5 บาท) เป็นคนช่างสงสารคน โดยเฉพาะ คุณสมบัติที่ไม่ดื่มเหล้านี้เป็นสิ่งที่ถูกใจข้าพเจ้าที่สุด แต่ที่ไม่ค่อยชอบคือ ไม่ค่อยหล่อ เตี้ยไปเล็กน้อย แต่ผิวนวล ซึ่งถ้าแต่งงาน น่าจะไปกันได้ มีลูก ลูกๆ คงจะออกมาดี.....

หมายเหตุ : จากสมุดบันทึกของคุณแม่

พันตำรวจโท ชลนท วัฒนวิทย์ และ นายสวัสดิ์ มีเฟียร

มีพระอนุชาของพี่ชายทั้งสองพระองค์และประสาทร

ในพิธีมงคลสมรส

ระหว่ง

ร้อยตำรวจเอก พยุณ สุระนันท์ กับ นางสาวบุญทอง วรรคี

ณ หอประชุมโรงเรียนการช่างพัทลุง

วันจันทร์ ที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๑

เวลา ๑๖.๓๐ น.

นายสวัสดิ์ มีเฟียร และ พันตำรวจโท ชลนท วัฒนวิทย์

มีพระอนุชาของพี่ชายทั้งสองพระองค์และประสาทร

ในพิธีมงคลสมรส

ระหว่ง

นางสาว บุญทอง วรรคี กับ ร้อยตำรวจเอก พยุณ สุระนันท์

วันจันทร์ ที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๑

ณ หอประชุมโรงเรียนการช่างพัทลุง

เวลา ๑๘.๐๐ น.

ข้าพเจ้าได้เข้าพิธีสมรสกับ ร.ต.อ. พยุณ สุชนะนันท์ เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2506 ต่อมาเมื่อเดือนตุลาคม 2521 ได้รับพระราชทานยศเป็น “พล.ต.ต.”

เมื่อเรารู้จักกันพยุณพูดว่า “ต่อไปเราคงจะแข่งกันทำความดี” คงเป็นเพราะบุคคลทั่วไปจะกล่าวถึง “ผู้กองยุณเป็นคนดี อาจารย์บุญทองก็เป็นคนดี” เมื่อวางแผนจะแต่งงาน พยุณก็กล่าวว่า “เราจะสร้างครอบครัวของเราให้ดีที่สุด” ข้าพเจ้าเคยถามพยุณว่า “ไม่ซีเกียจเลี้ยงน้องหรือ” เพราะข้าพเจ้ามีน้องถึง 8 คน เขาก็พูดว่า “เรื่องเล็ก พยุณเองก็ส่งเสียให้น้องเรียน ช่วยเหลือหลานๆ มาตลอด” ในวันแต่งงานเรามีเงินเหลือ 5 หมื่นบาทเศษ พนักงานออมสินพัทลุงกล่าวขวัญทั่วถึงกัน “เจ้าสาวนำเงินไปฝากธนาคาร...” หลายคนคิดว่าเราจะนำเงินไปซื้อรถเก๋งมาๆ ใช้ แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะอาจารย์บุญทองยังคงใช้รถจี๊ปของคุณพ่อ คุณแม่ และผู้กองยุณก็ยังคงใช้รถมอเตอร์ไซด์คู่ชีพเช่นเดิม ข้าพเจ้าบอกกับพยุณว่า “ต้องการซื้อที่ดินเขตเทศบาลเมืองพัทลุง” ในที่สุดเราก็ซื้อที่ 1 ไร่เศษอยู่หลังบ้านพักปลัดจังหวัดพัทลุง ต่อมาเมื่อปี 2510 เราได้ขายที่ดังกล่าวให้ฝรั่งสำหรับสร้างบ้านพักของพวกมิชชันนารี เราได้กำไรประมาณ 5 เท่าของราคาซื้อต่อมา เราก็ซื้อที่ดินอีกตามจังหวะและโอกาส ข้าพเจ้านึกถึงคำสอนของคุณพ่อท่านพูดว่า “ซื้อไว้เถอะลูกที่ดินนะ นอนหลับที่ มันก็ขึ้นราคาทุกที” แต่คุณพ่อคุณแม่ไม่ยอมซื้อที่ดินในเขตเทศบาลเมืองพัทลุง และใน กรุงเทพฯ เพราะท่านทั้งสองต้องการให้ลูกๆ กลับไปอยู่บ้านทุ่งซึ่งหน้ง จ.พัทลุงของเรา คุณพ่อคุณแม่ท่านมี จิตวิทยาสูงที่สามารถทำให้ลูกชายทั้งสี่ของท่านรับราชการในจังหวัดพัทลุง รวมทั้งข้าพเจ้าด้วยจะต้องกลับ ไปสู่อ้อมอกของท่านทั้งสอง

เมื่อข้าพเจ้าสอนอยู่ที่ ร.ร.พัทลุง จ.พัทลุง วันใดเดินเข้าไปรับประทานอาหารในโรงเรียนร่วมกับเพื่อนครู - อาจารย์ มีอาจารย์คนหนึ่งกล่าวว่า “วันนี้คุณยุณไม่อยู่แน่ๆ” ตลอดเวลาที่เรายู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าจะต้องกลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน วันใดไม่มีรถขับไปเอง พยุณก็จะให้ตำรวจขับไปรับไปส่ง เพราะพยุณเองรับประทานอาหารกลางวันที่บ้าน ยกเว้นเมื่อนายไปตรวจราชการหรือตัวไปราชการ ข้าพเจ้ามาคิดได้เดี๋ยวนี้นี้ว่าการรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านของเราเป็นการประหยัดมาก

เมื่อครั้งพยุณดำรงตำแหน่งผู้กำกับการตรวจภูธร จ.สงขลา บ้านพักอยู่ใกล้บ้าน พล.ต.ต.ผ่อง-พิสุพรรณา ชัยประสพ คุณพิสุพรรณาเคยพูดกับข้าพเจ้าว่า “คุณนายอื่น เขาชอบซื้อเพชร ซื้อทอง แต่คุณนายบุญทองชอบซื้อที่ดิน” “พยุณเองก็เคยพูดว่า “ถ้าเป็นคุณนายอื่นเอาเงินไปแต่งตัวหมด” ข้าพเจ้าไม่เคยหยิบเงินของสามี ถ้ามีความจำเป็นก็ต้องบอกก่อน แต่ส่วนที่สามีให้ ข้าพเจ้าก็เก็บหมด สำหรับเครื่องประดับของข้าพเจ้าถือว่าความรู้นั้นแหละสำคัญที่สุด เพื่อนครูที่ ร.ร.วรรณาริเฉลิม เคยผิดหวังในตัวข้าพเจ้า เพื่อนสร้างมโนภาพไว้ว่า “ภรรยาผู้กำกับจะต้องแต่งตัวเหมือนตู้เพชร ตู้ทองเคลือบ” เมื่อคบเข้าจริงๆ สนิทสนมกัน เธอจึงพูดให้ฟังว่า “เราคิดผิดถนัด” อีกนั่นแหละข้าพเจ้าคงได้ความคิดนี้มาจากการปลุกฝังของคุณพ่อนั่นเอง ท่านสอนว่า “ใส่สร้อยคอ สร้อยข้อมือเส้นโตๆ หวีทองหัวแตก” เรื่องนี้ตกทอดไปยังลูกชายคนเดียวของข้าพเจ้า

เราทั้งสองพยายามปลุกฝังให้ลูกรู้จักรับผิดชอบ รู้หน้าที่ การตรงต่อเวลา เคารพในสิทธิของผู้อื่น รู้จักตัดสินใจว่าจะอะไรควรทำและไม่ควรทำ เมื่อครั้งคุณพ่อถูกผู้ก่อการร้ายยิงที่ จ. นครศรีธรรมราช ข้าพเจ้าทราบในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นโดย พ.ต.ท.ณัฐ อุ่นเสียม ไปส่งข่าวที่บ้านพักตำรวจ จ.สงขลา ลูกทั้งสามฟังอยู่ด้วย ข้าพเจ้าสั่งให้ไปบอกจำเริญ คำแก้ว มาขับรถพร้อมทั้งเตรียมตัวเพื่อเดินทางไป จ.นครศรีธรรมราช เมื่อจะขึ้นรถปรากฏว่า ลูกทั้งสองเปิดแต่งตัวเรียบร้อยเพื่อเดินทางไปกับคุณแม่ ส่วนลูกสาละคนเล็กพูดว่า “ลูกอยู่บ้านกับคุณยายเพราะลูกยังไม่เสร็จ” ข้าพเจ้าไม่ได้บอกลูกเลยว่า ใครอยู่บ้านใครไปกับคุณแม่ เพื่อเฝ้าคุณพ่อ เมื่อกลับจาก ร.ร.หลังรับประทานอาหารเช้า ทุกคนจะรีบทำการบ้านทันที เมื่อมีอะไรสงสัยจึงคอยถาม คุณแม่ เป็นต้น

ข้าพเจ้ามีบุตร 3 คน

1. ว่าที่ ร.ต.ต.อพัทธ์ สุชนันท์ (ลูกก้อง)
สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต (น.บ.) และนิติศาสตรมหาบัณฑิต (น.ม.)
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มงานบริการเอกสารอ้างอิง สำนักกรรมการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
สมรสกับนางสาวนพเก้า ขวรักษ์ มีบุตร 1 คน คือ ด.ช. ชาญธวัช สุชนันท์
2. นางกณณวันต์ สกุลจิตตเจริญ (ลูกเปิ้ล)
สำเร็จการศึกษา บริหารธุรกิจบัณฑิต (บ.ธ.บ.) (เกียรตินิยมอันดับสอง)
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Master of Business Administration (MBA) จาก Eastern Michigan University
ประเทศสหรัฐอเมริกา
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคล บริษัทไอบีเอ็ม โซลูชั่นส์ ดิลิเวอรี จำกัด
สมรสกับนายจิตรกร สกุลจิตตเจริญ มีบุตร 1 คน คือ ด.ช. กษิตศ สกุลจิตตเจริญ
3. นางสาวคันสนา สุชนันท์ (ลูกสาละ)
สำเร็จการศึกษา บริหารธุรกิจบัณฑิต (บ.ธ.บ.) (เกียรตินิยมอันดับสอง)
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Master of Business Administration (MBA) จาก University of Wisconsin - Madison
ประเทศสหรัฐอเมริกา
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองผู้อำนวยการฝ่าย ฝ่ายพิจารณาเครดิต
Vice President, Credit Underwriting Department,
ธนาคารกสิกรไทย จำกัด มหาชน

ลูกทั้ง 3 คนเข้าศึกษาชั้นต้นใน ร.ร.อนุบาลประจำจังหวัดและต่อชั้นมัธยมในจังหวัดนั้นๆ ลูกก้องเมื่อจบ ม.ศ. 3 จาก ร.ร.มหาวิทยาลัยราชบุรี จ. สงขลาแล้ว เข้าเรียนต่อที่ ร.ร. เตรียมอุดมศึกษา และศึกษาต่อในคณะนิติศาสตร์จุฬาฯ ส่วนลูกเปิ้ลเมื่อจบ ม.3 แล้ว คุณพ่อไม่ยอมให้เข้ากรุงเทพฯ เพราะเป็นห่วง จึงให้เรียนต่อชั้น ม.4 ที่ ร.ร. มหาวิทยาลัยราชบุรี จ. สงขลา

ตุลาคม 2525 คุณพ่อพญณป่วยหนัก ข้าพเจ้าจึงย้ายเข้ากรุงเทพฯ เป็นการด่วน พร้อมลูกสาวทั้ง 2 ได้อาศัยเพื่อนรักช่วยหาโรงเรียนให้ลูกสาว

ลูกเปิ้ลเรียน ม.5 ที่ ร.ร.บางกะปิ (เพราะร.ร. โกสุมพิสิฐเลือกไม่ได้) ซึ่งเป็นผลดี ข้าพเจ้าได้นำไปฝากไว้ที่โกสุมพิสิฐ ร.ร. เจ้าของบ้านมีห้องดูทให้เสร็จ เธอจึงได้เรียนหนังสือเต็มที่และสอบ Entrance ได้ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีในปี 2527

ลูกสาวอีกกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.2 ร.ร. วรรณิเฉลิม จ. สงขลา ย้ายเข้ากรุงเทพฯ เรียนต่อที่ ร.ร.เบญจมาภราดาลัย และสอบเข้าเรียนต่อ ร.ร.เตรียมอุดมศึกษา (ต.อ.) ได้ในปี 2527 และเข้าจุฬาฯ ได้ในเวลาต่อมา

ลูกทั้ง 3 คนมีความรับผิดชอบดีมาก จนศึกษาเล่าเรียนสำเร็จและมีงานทำ ข้าพเจ้าถือว่าลูกทั้ง 3 คนได้ให้ของขวัญแก่ข้าพเจ้าตลอดมาและเป็นที่กำลังใจอย่างดีเยี่ยมสำหรับผู้เป็นแม่อย่างข้าพเจ้า

ตั้งแต่คุณพ่อของลูกถึงแก่กรรมเมื่อ 24 มิถุนายน 2527 ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าลูกแต่ละคนเข้มแข็งขึ้นสมกับที่คุณพ่อของลูกได้สอนไว้ “เข้มแข็ง อดทน” และแต่ละคนก็ยึดหลัก “อุตตหิ อุตตโน นาโถ” ตามที่คุนตาเคยสอน ช่วยเหลือตัวเองจนหางานทำได้

การอบรมเลี้ยงดูลูกตลอดจนวางรากฐานการเรียนหนังสือ พี่คุณก็มีส่วนสำคัญมาก เป็นต้นว่าเมื่อลูกเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ พี่คุณจะต้องให้ลูกเขียนคำศัพท์วันละหนึ่งคำ ข้าพเจ้าก็คอยดูว่าลูกได้ทำหรือเปล่า เขียนคำศัพท์ใหม่ คำที่เขียนวันก่อนจดจำได้ไหม? ถ้าบังเอิญลูกลืมก็ให้เขียนทันทีและท่องศัพท์ทันที เมื่อลูกก้อง จบ ม.ศ.3 จาก ร.ร.มหาวิทยาลัยราชบุรี จ. สงขลา ข้าพเจ้าตัดสินใจให้ลูกเดินทางเข้าศึกษาต่อ ม.ศ. 4 ที่ ร.ร. เตรียมอุดมฯ ได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อมจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พี่คุณถามข้าพเจ้าว่า “แม่คิดดีแล้วหรือที่ให้ลูกไปสอบเข้าเตรียมฯ” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “คิดดีแล้ว พร้อมจะให้ลูกไป” เมื่อถึงคราวลูกเปิ้ลพี่คุณพูดว่า “พ่อตัดสินใจเองให้ลูกไปสอบเข้า ม. 4 ที่ ร.ร. มหาวิทยาลัยราชบุรี จ. สงขลา เพราะเป็นผู้หญิง”

เราได้วางแผนไว้ว่าเมื่อลูกสำเร็จปริญญาตรีแล้ว จะส่งไปศึกษาต่อปริญญาโทในต่างประเทศ เราจึงกวตขันให้ลูกทั้งสามคนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นทุนไว้ก่อน

เมื่อลูกก้องจบปริญญาตรี ข้าพเจ้าก็บอกลูกว่า “คุณแม่พร้อมจะให้ลูกไปต่อต่างประเทศ” แต่ลูกก้องไม่ไปขอเรียนต่อที่เมืองไทย ลูกเปิ้ลและลูกสาวอีกเต็มใจจะไปต่อปริญญาโทในอเมริกา ทั้งสองเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 4 จนกระทั่งสอบ TOEFL และ GMAT ผ่าน พอทราบผลการเรียนว่าจบปริญญาตรีแล้ว ก็ส่งใบสมัครไปที่มหาวิทยาลัยต่างๆตามที่ต้องการ เมื่อทางมหาวิทยาลัยตอบรับแล้ว จึงเดินทางไปศึกษาต่อทันที ไปถึงก็ลงทะเบียนเรียนได้เลย (ไม่ต้องเสียเวลาเรียนภาษาอังกฤษ)

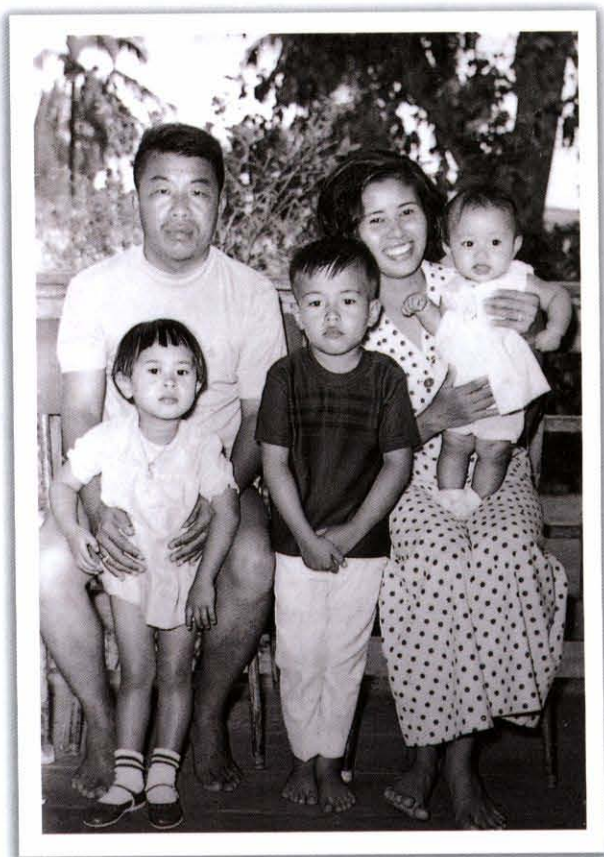
การส่งลูกบ๊องคนแรกไปศึกษาต่อที่ Eastern Michigan University เมื่อเตรียมตัวเสร็จก็บอกน้องชาย คุณบันเทิง วรศรี น้องเทิงพูดว่า “ผู้หญิง” น้องเทิงเป็นห่วงหลานสาวนั่นเอง ข้าพเจ้ายังคิดเสมอว่า ถ้าคุณพ่อ ของลูกยังมีชีวิตอยู่ คงต้องให้ข้าพเจ้าลาออกจากงานแล้วไปเฝ้าลูกแน่ๆ แต่ข้าพเจ้ามั่นใจในตัวลูกสาวทั้ง 2 จึงตัดสินใจให้ไปก็สำเร็จสมความปรารถนา ทั้ง 2 คนไม่คิดจะกลับไปศึกษาต่อที่อเมริกาอีก ข้าพเจ้า ไปทัศนศึกษาทั้งที่อเมริกาและออสเตรเลียทำให้มีความคิดว่ารุ่นหลังๆ ควรส่งไปศึกษาต่อออสเตรเลียจะดีกว่า

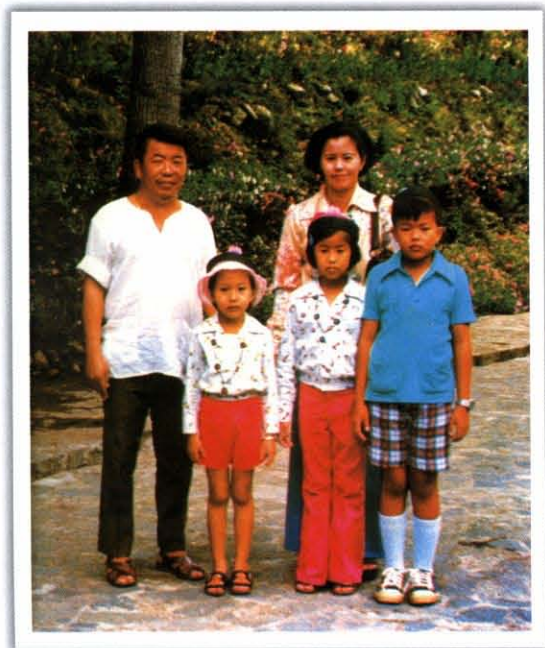
คุณพ่อพญอนลูก
เข้มแข็ง อดทน มีคุณธรรม

คุณยายน่วม วรศรี

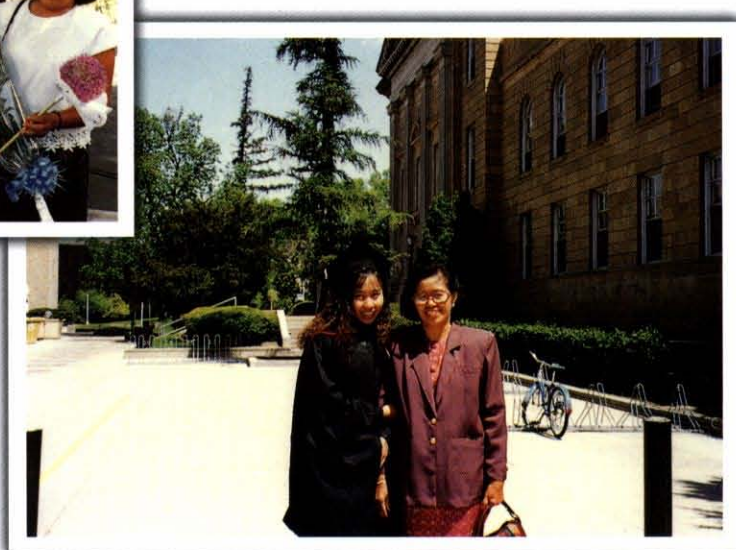
ท่องให้ลูกๆ หลานๆ ฟังเสมอ
“ พ่อแม่ดี เป็นศรี มงคลสั่ง
จำเรณูวงศ์ วาสนา มหาศาล
เมื่อลูกดี เป็นศรี แก้วศรีวาร
ก่อรากฐาน มั่นคง ดำรงพันธ์ ”

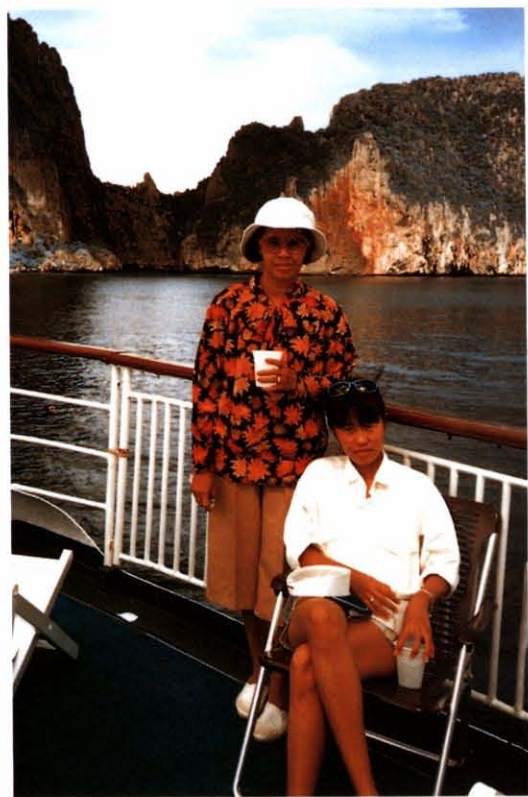
คุณแม่ท่องให้ฟังตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มเรียนหนังสือ คุณแม่ต้องการให้ลูกๆ ทุกคนเป็นคนดี

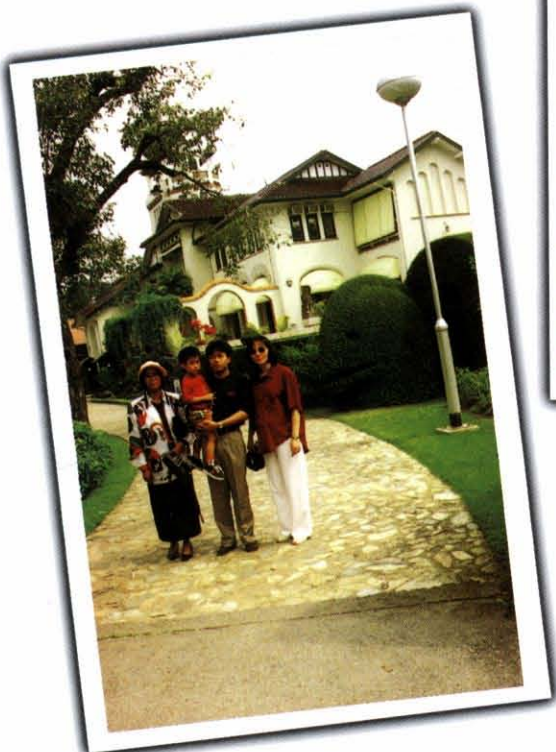

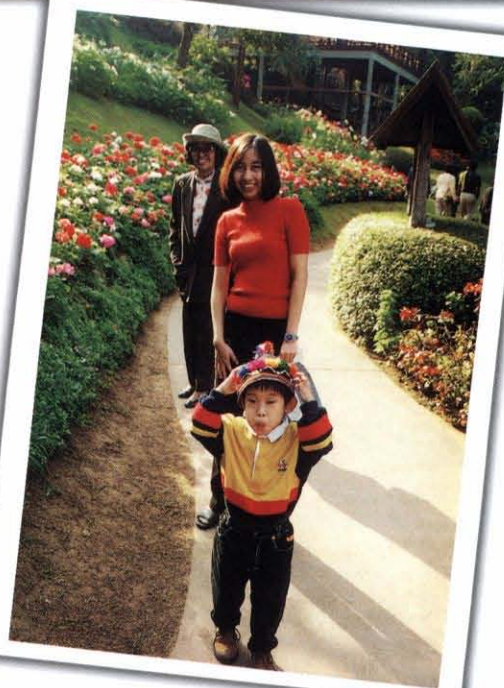

ผู้เป็นดั่งเสาหลักของครอบครัว

คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นลูกคนโต มีน้องถึง 8 คน ไม่นับรวมถึงลูกพี่ลูกน้องอีกจำนวนมาก ดังนั้น ตั้งแต่เล็ก คุณแม่จะรู้สึกอยู่ในใจเสมอว่าวันหนึ่ง ตนเองต้องเป็นเสาหลัก หรือเป็นที่พึ่งให้แก่ครอบครัว และเครือญาติ

น้ำๆเคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า สมัยเด็ก คุณแม่และน้ำๆอีก 3 คนต้องถีบจักรยานไปเรียนหนังสือ เป็นหลายๆกิโลเมตร ระหว่างทางจะต้องยกรถจักรยานข้ามสะพาน คุณแม่จะยกรถจักรยานให้กับน้องทุกคน ทั้งขาไปขากลับ ทุกวัน

เมื่อขึ้นมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ อยู่บ้านซอย 2 สุขุมวิท คุณแม่ก็ได้ทำหน้าที่ดูแล น้องๆและญาติๆ ที่อยู่ด้วยกัน เหมือนเป็น “ผู้ปกครองเล็ก” อีกชั้นหนึ่ง เมื่อเรียนหนังสือจบ ทำงานได้เงินเดือน คุณแม่ก็ได้ช่วย เป็นกำลังสำคัญแบ่งเบาภาระคุณตา คุณยาย ในการส่งเสียน้องๆเพื่อเรียนหนังสือ จน น้องๆจบปริญญาตรี เกือบทุกคน น้องๆจึงมีความรัก และเคารพคุณแม่มาก

คุณแม่เคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อตอนที่จะแต่งงานกับคุณพ่อ คุณแม่ถามคุณพ่อว่า คุณแม่มีน้อง ต้องส่งเสียถึง 8 คน รวมถึงต้องดูแลญาติๆอีก คุณพ่อไม่รังเกียจหรือซีเกียจเลี้ยงน้องหรือ? คุณพ่อบอกว่า ไม่เป็นไร คุณพ่อเองก็มีหน้าที่ต้องส่งเสีย ดูแลญาติพี่น้องเช่นกัน

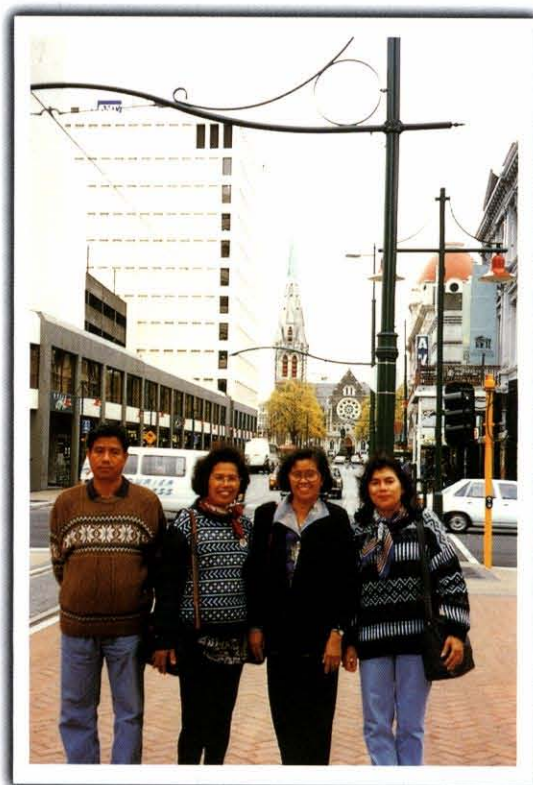
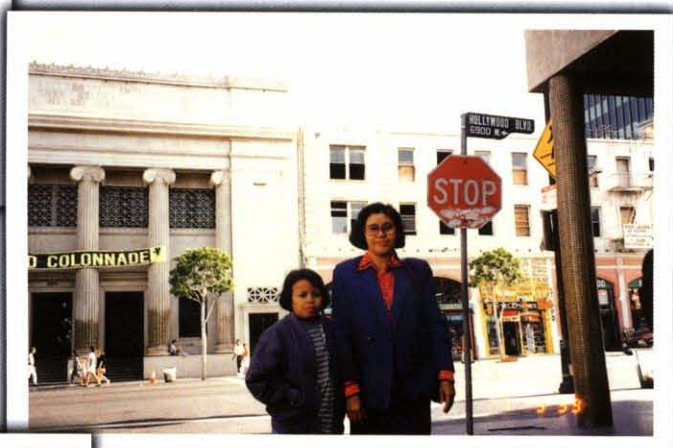
ดังนั้น สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ถือว่าคุณพ่อ คุณแม่เป็นคู่บุญอย่างแท้จริง และด้วยความที่มีคุณสมบัติ สำคัญ ด้านนี้ที่คล้ายกัน เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ท่านทั้ง 2 จึงได้เป็นที่พึ่ง หรือ เสาหลัก ให้แก่คนหมู่มาก ทั้งญาติพี่น้อง หรือคนใกล้ชิด ไม่ว่าจะในเรื่องงาน บัณฑิต ครอบครัว หรืออื่นๆ แม้เมื่อคุณพ่อกลับไปแล้ว คุณแม่ก็ยัง คอยเป็นห่วงเป็นใยญาติพี่น้องทั้งสองฝ่ายเช่นเดิมเสมอมา

จนกระทั่งในรุ่นหลานๆ คุณแม่ก็ยังทำหน้าที่เป็น “เสาหลัก” อยู่นั่นเอง หลานๆจะไปเรียนต่อ ต่างประเทศ ต้องมาขอคำปรึกษาจากคุณป้าบุญทอง จะแต่งงาน ก็ต้องให้คุณป้าเป็นผู้ใหญ่ให้ เรียกว่าแทบ จะไม่มีใคร ในตระกูล เครือญาติ ที่ไม่เคยได้รับความเมตตาจากคุณแม่ และบ้านเราในกรุงเทพฯ ก็ดูเหมือนจะเป็นศูนย์รวมของญาติพี่น้อง โดยทุกปี จะมีการมาสังสรรค์กันช่วงวันปีใหม่มิได้ขาด หรือหากมี งานฉลองในโอกาสใดๆ ส่วนใหญ่ ก็จะมาชุมนุมกันที่บ้านซอยไผ่ฯ นี้ ครอบครัวใหญ่ของเรา ที่มีคุณแม่เป็น เสาหลักจึงเรียกได้ว่าเป็นครอบครัวที่อบอุ่นอย่างแท้จริง

กิจกรรมเพื่อส่วนรวม

คุณแม่บุญทองถือได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความกระตือรือร้นมีพลังที่จะทำสิ่งต่างๆ อยู่ตลอดเวลาและโดยลักษณะของคุณแม่แล้ว กิจกรรมที่ทำ จะต้องเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นต่อญาติพี่น้อง สังคม หรือคนหมู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมทางด้านการศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณตาได้ปลูกฝังคุณแม่มาตั้งแต่วัยเยาว์

การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นถือได้ว่าเป็นเรื่องที่ดีและเป็นโดยธรรมชาติมากสำหรับครอบครัวข้าพเจ้า คุณพ่อ คุณแม่ให้ทุนการศึกษานักเรียน ช่วยเหลือผู้เดือดร้อนมาโดยตลอด ความดีที่ท่านทำให้แก่ผู้อื่นทำด้วยความเต็มใจ ไม่ได้ป่าวประกาศ ไม่ได้เรียกร้องอะไรตอบแทน

เมื่อคุณพ่อจากเราไป คุณแม่และญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ได้ทำการจัดตั้งมูลนิธิคุณพ่อนี้มา หนึ่งในวัตถุประสงค์หลักคือให้ทุนการศึกษากับนักเรียนในโรงเรียนยากจน โดยเฉพาะในสงขลา บ้านเกิดคุณพ่อ กิจกรรมการแจกทุนของมูลนิธิคุณพ่อนี้ คุณแม่และญาติๆ จะจัดให้มีขึ้นทุกปีมิได้ขาด แม้หากมิได้ลงไปแจกทุนด้วยตนเอง คุณแม่ก็จะให้ลูกๆ ลงไปแทน นอกจากการแจกทุนการศึกษา เมื่อมีเหตุการณ์ที่ผู้คนเดือดร้อน คุณแม่ก็จะริเริ่ม กิจกรรมอื่นๆ เพิ่มเติม โดยมูลนิธิคุณพ่อนี้ เช่น เมื่อครั้งหนึ่ง เกิดอุทกภัยทางภาคใต้ เราญาติๆ ได้ร่วมกันทำเสื้อยืด มูลนิธิคุณพ่อนี้ เพื่อนำไปแจกให้กับผู้ประสบอุทกภัยในครั้งนั้น

นอกจากมูลนิธิของคุณพ่อนี้แล้ว คุณแม่ยังเป็นการสำคัญขององค์กรอื่นด้วย เช่น มูลนิธิสุวรรณสุทธารมย์ หรือมูลนิธิของคุณทวด ขุนปรางค์ปราณีต

นอกเหนือจากกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อคนหมู่มากเหล่านี้ คุณแม่ยังมีความตื่นตัวต่อเหตุการณ์ต่างๆ อยู่ตลอดเวลา บางครั้งคุณแม่รับทราบข่าวสารบ้านเมือง หรือเหตุการณ์โลกก่อนลูกๆ เสียอีก หลายครั้งข้าพเจ้าอยากทราบผลเทคนิสนิ โทกลับมากถามคุณแม่ แน่นนอนข้าพเจ้าจะได้รับคำตอบรวดเร็วทันใจ คุณแม่เคยคิดแม้กระทั่งว่าจะเรียนคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต แต่เนื่องจากสุขภาพไม่อำนวย กิจกรรมนี้ จึงต้องพับไป

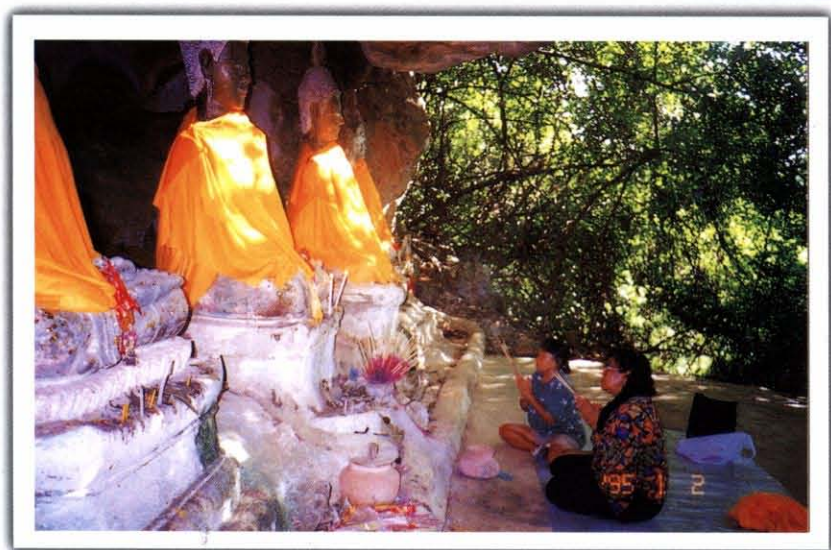
ด้วยความเป็นคนกระตือรือร้น ลูกๆ และญาติๆ จึงแอบตั้งฉายาเล็กๆ ให้คุณแม่ว่า “คุณแม่จอม Project” 2 Project สุดท้ายของคุณแม่คือการทำหนังสือครบ 20 ปีของการจากไปของคุณพ่อ และการบูรณะเขาโต๊ะบุญ ซึ่งเมื่อปีที่แล้วคุณแม่ไปเยี่ยมคุณยาย และได้ไปเขาโต๊ะบุญกับน้าอ้อม น้าหมี ได้ไปพบถ้ำและมีพระพุทธรูปอยู่ที่นั่น เมื่อคุณแม่กลับมากลางเทพฯ จึงตั้งใจวางแผนที่จะกลับไปพัฒนาเขาโต๊ะบุญดังกล่าว

จนเมื่อคุณแม่เข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล คุณแม่ก็ยังนึกถึงเขาโต๊ะบุญตลอดจนกิจกรรมอื่นๆ อยู่เสมอ

ความเจ็บป่วยไม่ได้ทำให้ความต้องการในการทำคุณประโยชน์ของคุณแม่ลดน้อยลง บางครั้งพวกเรากลัวคุณแม่จะเหนื่อย จึงบอกให้ท่านพักผ่อน นอนหลับบ้าง แต่คุณแม่กลับบอกว่า ท่านยึดถือพระราชดำรัสของสมเด็จพระราชชนนี “เวลาเป็นของมีค่า” หากพักผ่อนมากเกินไป เวลาที่จะได้ทำประโยชน์ ก็จะลดน้อยลง

ดังนั้น สำหรับครอบครัวข้าพเจ้า ฉายา คุณแม่จอม Project หรือ คุณแม่ผู้ชอบบำเพ็ญประโยชน์ ดูจะไม่ใช่ว่าจะเกินเลยจากความเป็นจริง

ความเจ็บป่วยของแม่

8 สิงหาคม 2536 แม่มีอาการปวดท้องอย่างแรง จึงไปทำการตรวจเช็คร่างกายกับคุณหมอสุทัศน์ ศรีพจนารถ 10 สิงหาคม แม่เข้ารับการรักษาดังที่โรงพยาบาลพญาไท 2 11 สิงหาคม แม่รับการผ่าตัดก้อนเนื้อที่ลำไส้ และที่มดลูก คุณหมอได้ทำการตัดก้อนเนื้อที่ลำไส้ทิ้ง พร้อมทั้งตัดลำไส้ออกไปบางส่วน รวมทั้งตัดมดลูกออกไปพร้อมกัน พวกเราจำกันได้ว่าวันนั้นแม่ปวดแผลมากที่สุด ไม่ได้หลับจนกระทั่งเช้าวันที่ 12 สิงหาคม ในช่วงที่อยู่โรงพยาบาลเป็นเวลา 10 วัน ลูกๆน้องๆหลานๆและเพื่อนๆที่โรงเรียนของแม่มาเยี่ยมพร้อมหน้ากันมากมาย ทำให้แม่มีกำลังใจดีมาก แต่ผลจากการตรวจก้อนเนื้อที่ลำไส้ พบว่าแม่เป็นมะเร็งที่ลำไส้ขั้นที่ 2 แม่ได้รับการแนะนำจากคุณหมอวรชัย รัตนธรรธร ว่าควรรับเคมีบำบัดอาทิตย์ละครั้ง เป็นระยะเวลา 1 ปี เป็นการฉีดเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการรื้อซ้ำ แม่ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เริ่มตั้งแต่กันยายน 2536 ถึง สิงหาคม 2537 ในช่วงที่รับยาจะมีอาการแพ้ อ่อนเพลีย เบื่ออาหาร เวียนศีรษะ เป็นช่วงๆ เมื่อมีอาการแพ้ แม่จะท้องไว้ในใจเสมอว่า “ขณะนี้คุณหมอใช้วิธีป้องกัน เพื่อไม่ให้เป็นที่ลำไส้อีก” ช่วงที่ไม่มีอาการแพ้ ก็จะสามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้เหมือนคนปกติทั่วไปไม่มีร่องรอยแห่งความอ่อนแอให้ใครได้พบเห็น หลังจาก สิงหาคม 2537 แม่จะรับการตรวจเลือดที่โรงพยาบาลรามาริบัติทุกๆ 3 เดือน

7 เมษายน 2541 พบว่าผลเลือดไม่ค่อยดี แต่แม่ก็ไม่ได้แพ่งพรายให้ลูกๆทราบ จนกระทั่ง กันยายน ลูกๆสังเกตว่าแม่ต้องไปโรงพยาบาลถึง 2 ครั้งใน 1 วัน ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยโดยครั้งที่ 2 ได้นำผลเมื่อ 5 ปีที่แล้วไปให้คุณหมอดู วันนั้นแม่กลับมาบ้าน คุยกับลูกๆด้วยน้ำเสียงแจ่มใสเหมือนทุกอย่างเป็นปกติธรรมดา ไม่มีท่าทีว่าตกใจ ท้อใจ สิ้นหวังให้เห็นแต่อย่างใด แม่บอกว่า “คุณหมอสั่งทำ CT SCAN และพบก้อนเนื้อในช่องท้อง แม่จะรับเคมีบำบัดติดต่อกัน 5 วัน แต่แม่จะไม่ใช่โร ลูกๆไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น ทำใจให้สบาย ก็จะเหมือนกับครั้งก่อนที่เราผ่านกันมา” แต่ข้อเท็จจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ไม่ใช่การให้เพียงเคมีบำบัดเพียงครั้งเดียว แม่ต้องรับยามาอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่มีการนัดหมอ พบหมอ แม่จะเป็นคนจัดการเรื่องของแม่ด้วยตนเอง รับรู้ข้อเท็จจริงอย่างเข้มแข็ง รับการรักษาย่างอดทน และบันทึกผลการตรวจด้วยตัวเองอย่างสม่ำเสมอ แม่เลือกที่จะให้น้ำธรรมหรือน้ำทิ่ม น้องสาวของแม่ไปเพื่อนเวลาหาหมอ แม่ไม่เคยเรียกร้องให้ลูกๆต้องไปเป็นเพื่อน เพราะต้องการให้ลูกทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด นอกจากการรับเคมีบำบัด ที่โรงพยาบาลแล้ว แม่มีการปรับเปลี่ยนหลายเรื่อง เช่นการหันมาดื่มน้ำอาร์ซี การรับประทานอาหารที่เน้นข้าวกล้อง ปลา (เลิกรับประทานเนื้อสัตว์อย่างอื่น) ผักและผลไม้เป็นหลัก การดื่มน้ำคั้นเป็นประจำทุกวัน (โดยเฉพาะน้ำแครอท) การรับประทานวิตามินซีเพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกัน การลองรักษาโดยวิธีพลังจักรวาล (โดยพลตรี นายแพทย์ ประกิจ ปัญญมาลาและคณะ) อะไรที่ลูกๆนำเสนอเพราะเห็นว่าดี แม่จะไม่ถูกกับจริตของแม่ แม่ก็มีเมตตาต่อเรามาก ในการรับสิ่งเหล่านั้นไปพิจารณาปฏิบัติ ด้วยความหวังที่ว่าแม่จะหาย เพื่อจะได้อยู่กับลูกๆ ที่แม่รักเป็น เวลานั้นนานที่สุด ลูกๆเองก็พยายามทุกหนทางที่จะให้แม่อยู่กับลูกนานที่สุดเช่นกัน

การรับยาในช่วงแรกๆมีผลการตอบสนองที่ดี ทำให้ก้อนเล็กลง จนคุณหมอเข้าที่ประชุมเห็นควรวาง
จะผ่าตัดเพื่อเอาก้อนเนื้อออกเมื่อ 23 มิถุนายน 2542 ผลปรากฏว่าไม่สามารถเอาก้อนเนื้อออกมาได้เพราะ
ไปพันกับเส้นเลือดใหญ่ที่ไปเลี้ยงขา แม่จึงต้องรับการรักษาโดยใช้เคมีบำบัดต่อไปอีก 3 ปี หลังจากให้เคมี
บำบัดในเดือนพฤษภาคม 2545 ซึ่งไม่ได้ทำให้ MASS ลดลงแต่อย่างใด แม่เขียนไว้ในบันทึกว่า

“ต่อไปเราไม่รับยาอีกอีก ได้แค่นอนเฝ้าแค่นั้น ”

ตลอดเวลาแม่ใช้วิธี “อยู่กันอย่างเพื่อน” กับ “MASS” มาตลอด ตลอดเวลาที่เจ็บป่วย น้อยคน
ที่จะทราบว่าแม่เป็นอะไร ดูจากภายนอกไม่สามารถทราบได้ เพราะแม่ดำรงตนเหมือนแม่เป็นปกติดีทุกอย่าง
แม่ยังทำงาน ดูแลลูกๆหลานๆญาติมิตร บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง ด้วยความเข้มแข็ง ตาม
แบบฉบับของแม่

แต่แล้วต้นปี 2546 แม่มีอาการอ่อนเพลียมากขึ้น ลูกจึงพาแม่ไปพบคุณหมอสุรพล รักปทุม หวัง
ที่จะให้แม่ได้อยู่กับลูกให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ คุณหมอก็เสนอให้ทำเป็น UNTREATABLE CASE คุณหมอ
ก็ยังช่วยดูแลแม่ให้มีอาการที่ดีขึ้นในระดับหนึ่ง มีกำลังวังชาที่จะทำอะไรต่ออะไรได้อย่างมีความสุข
จนกระทั่งตุลาคม 2546 แม่เริ่มมีอาการปวดท้อง อาเจียน อาหารไม่ย่อย ปวดขาซ้ายมากขึ้น พวกเราต้อง
ระดมความคิดปรับเปลี่ยนในเรื่องของอาหารของแม่โดยเปลี่ยนเป็นอาหารปั่น และขอร้องให้แม่ทำ DETOX
ทุกวันเพื่อขับพิษออก หวังจะให้แม่สบายตัวขึ้นและบรรเทาอาการเจ็บป่วยของแม่ได้บ้าง เราจัดห้องน้ำที่บ้าน
ลูกสาวคนกลางใหม่ ใส่ DAY BED แสนสบายเข้าไปในห้องน้ำ ทำห้องให้มีบรรยากาศคล้ายสปาเล็กๆ
แม่ตกลงเลือกเวลาเข้าในการทำ DETOX มี AROMA THERAPHY เปิดเพลงพระราชนิพนธ์เบาๆที่แม่ชอบ
โดยมีลูกสาวคนกลางเป็นคนทำ DETOX ให้แม่ทุกวัน แม่จะฮัมเพลงอย่างมีความสุข

อาทิตย์สุดท้ายของสิ้นปี 2546 แม่อาการไม่ดีเลย รับประทานอาหารไม่ได้ และไม่มีแรง พวกเราขอร้อง
ให้แม่ไปโรงพยาบาลเพื่อไปให้น้ำเกลือ แม่จะรู้สึกดีขึ้น แม่ปฏิเสธอยู่หลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่งแม่บอกว่า
ถ้าลูกให้ไปแม่ก็จะไป แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงของแม่คือต้องการไปให้น้ำเกลือเพียง 1 วัน เพื่อให้แม่มีแรงมา
ร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์วันปีใหม่กับญาติพี่น้องที่บ้าน ซึ่งเราจัดกันเป็นประจำทุกปี ให้ทุกคนได้เห็นว่แม่ยัง
สดชื่น แจ่มใสแบบที่แม่เป็น ญาติพี่น้องทุกคนจะได้รู้สึกสบายใจ ลูกพาแม่เข้าไปให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาล
วิชัยยุทธ วันรุ่งขึ้นแม่เรียกร้องกลับบ้าน พวกเราก็พากลับ แต่อาการแม่ไม่ได้ดีขึ้นเลย ต้องพาแม่กลับไป โรง
พยาบาลวิชัยยุทธอีกครั้งในวันเดียวกัน คุณพยาบาลก็ช่วยติดต่อคุณหมอวรชัยให้ คุณหมอรีบมาดูคุณ
แม่ในวันรุ่งขึ้น และสั่งการให้แม่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลรามารับดี จากนั้นแม่ก็ไม่ได้กลับมาบ้านอีกเลย
ในระหว่างที่แม่พักรักษาตัวนั้น ความเป็นผู้มีอัธยาศัยดีของแม่ทำให้ แม่เป็นที่รักของพยาบาลที่เวิร์ด
คนทำความสะอาด หมอเวร และหมอใหญ่ เวลามีคนมาติดต่อฝ่ายประชาสัมพันธ์ศูนย์การแพทย์ศิริกิติ์ จะ
ทราบและตอบได้อย่างคล่องแคล่วว่าแม่อยู่ที่ห้องไหน แม่บอกลูกๆว่า “หนูๆพยาบาลเค้าเหนื่อยนะลูก เค้า
ดูแลแม่ดี เราควรที่จะต้องดูแลเขาด้วยเป็นการตอบแทน” แม่จัดได้ว่าเป็นคนใช้ที่มีน้ำใจดีมาก พุดจาไฟเพราะ
มีระเบียบวินัยมีความเข้มแข็งและอดทนเป็นเลิศ แม่จะมีคำขอบคุณให้คุณหมอและคุณพยาบาลตลอดเวลา

คุณพยาบาลที่วอร์ดจึงรักแม่และเต็มใจที่จะมาดูแลแม่ด้วยดีอย่างสม่ำเสมอ กลางเดือนมกราคมแม่มีอาการติดเชื้อ เป็นช่วงเวลาที่เราร้ายที่สุดในชีวิตของพวกเขา ชีวิตแม่เข้าสู่ขั้นวิกฤตแล้ว ลูกๆและน้ำาก็ได้โทรศัพท์บอกให้ญาติๆ ผู้ที่มีความผูกพันและสนิทกับแม่ทราบ เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนได้มาพบและเยี่ยมแม่ในช่วงวาระสุดท้าย ทุกคนเฝ้าดูแลปรนนิบัติแม่อย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ลูกๆจะจัดเวรเฝ้าไข้แม่โดยติดไว้ที่ฝาผนังห้อง เราจะมีเวรประจำกันทุกคน โรงพยาบาลกลายเป็นบ้านหลังที่สองของพวกเรานานนับเดือน เราติดป้ายไว้หน้าห้องแม่เป็นการย้ำเตือนผู้มาเยี่ยมไข้ให้นึกแต่สิ่งทีสร้างความสุขความสบายใจเข้าไปให้แม่ในห้อง เราพยายามทำทุกอย่างให้แม่สบายใจที่สุด เราติดรูปลูกๆหลายๆสิบใบไว้ในแจกันดอกไม้ และตามผนังเป็นกำลังใจให้แม่ เราจัดหาเทพธิดาที่ถูกต้องจรรยาบรรณมาให้แม่ฟัง สรรหาเพลงที่แม่โปรดมาให้แม่ และเราร้องร่วมกัน เราสวดมนต์กันทั้งในใจและออกเสียงดังสวดกันไปเรื่อยๆ ด้วยหวังว่าจะทำให้จิตใจของ แม่สงบที่สุด อาแดง (อาจารย์อุษา ศิริวัฒน์) อัญเชิญหลวงพ่อดวงและพระบรมสารีริกธาตุมาให้แม่ เราอัญเชิญไว้บนหัวเตียง แม่มีสติตลอดเวลาที่อยูโรงพยาบาล และรับรู้ได้ถึงความรักและกำลังใจจากลูกๆหลานๆ ญาติพี่น้องและจากคนที่รักแม่รอบข้าง ลูกๆจะอยู่กับแม่อย่างน้อย 1 คนตลอดเวลาในช่วงวิกฤต จนถึงวันที่ 8 มีนาคมแม่ปฏิเสธที่จะตอบสนองในทุกๆเรื่อง ลีเป็นคนที่มีสติดีที่สุดบอกให้ลูกๆหลานๆญาติๆทยอยไปรำล้าแม่พูดให้แม่สบายใจที่สุด เพื่อให้แม่จากไปอย่างไม่มีห่วงกังวล พี่ก้องไปจุดธูปบอกหลวงปู่ บอกคุณพ่อที่วัดโสมนัสวิหาร ความดันแม่ต่ำมาก คุณพยาบาลวัดความดันของแม่ทุกชั่วโมง ในวันที่ 9 มีนาคม ประมาณดีห้าครั้ง ลีลุกขึ้นไปดูแม่ก็เห็นว่ายังหายใจอยู่ พักเดียวพยาบาลพิเศษบอกว่าความดันโลหิตของแม่หายไป เราคาดเรียกพยาบาลที่วอร์ดให้มาดูแล พยาบาลมาพร้อมเครื่องวัดหัวใจ หัวใจของแม่ค่อยๆเต้นแผ่วเบา ลดลงและหยุดสนิทตอน 5.45 น. แม่จากไปอย่างสงบ ในวันเกิดเจ้าแม่กวนอิมซึ่งถือว่าเป็นวันดี คุณพยาบาลจัดการแต่งตัวให้แม่ใหม่เป็นชุดสีชมพูสีที่แม่ชอบ แม่นอนหลับตาสนิทและยิ้มให้พวกเราทุกคน แม่คงหมดห่วงและจากไปอย่างสบายที่สุด

สรุปการรับการรักษาบันทึกโดยคุณแม่นุญทอง

CEA

ฉีด CPT 11, 5FU, LY

ครั้งที่ 1	22 กันยายน 2541	
ครั้งที่ 2	26 ตุลาคม 2541	
ครั้งที่ 3	23 พฤศจิกายน 2541	10.99
ครั้งที่ 4	21-25 ธันวาคม 2541	
ครั้งที่ 5	18-22 มกราคม 2542	
ครั้งที่ 6	15-19 กุมภาพันธ์ 2542	9.2
ครั้งที่ 7	15-19 มีนาคม 2542	6.99
ครั้งที่ 8	19-23 เมษายน 2542	6.4
ครั้งที่ 9	17-21 พฤษภาคม 2542	
ครั้งที่ 10	23 มิถุนายน 2542 รับการผ่าตัด	

ฉีด CPT11, 5FU, LY

ครั้งที่ 10	21-22 กรกฎาคม 2542	3.69
ครั้งที่ 11	6-8 สิงหาคม 2542	
ครั้งที่ 12	24-27 สิงหาคม 2542	

ฉีด CAMPTO (100mg/5ml) or CPT11 DOSE: 500 MG+ 5% D/W 500 cc

ครั้งที่ 1	22 กันยายน 2542	
ครั้งที่ 2	13 ตุลาคม 2542	
ครั้งที่ 3	3 พฤศจิกายน 2542	
ครั้งที่ 4	24 พฤศจิกายน 2542	
ครั้งที่ 5	15 ธันวาคม 2542	
ครั้งที่ 6	4 มกราคม 2543	
ครั้งที่ 7	25 มกราคม 2543	4.3
ครั้งที่ 8	15 กุมภาพันธ์ 2543	7.8
ครั้งที่ 9	8 มีนาคม 2543	7.64
ครั้งที่ 10	29 มีนาคม 2543	
ครั้งที่ 11	18 เมษายน 2543	9.4
ครั้งที่ 12	10 พฤษภาคม 2543	10.17
ครั้งที่ 13	31 พฤษภาคม 2543	10.33
ครั้งที่ 14	21 มิถุนายน 2543	11.70
ครั้งที่ 15	20 กรกฎาคม 2543	11.88

เริ่มรับประทาน XELODA

ครั้งที่ 1	22 กันยายน 2543	
ครั้งที่ 2	25 ตุลาคม 2543	
ครั้งที่ 3	1 พฤศจิกายน 2543	14.9
ครั้งที่ 4	22 พฤศจิกายน 2543	
ครั้งที่ 5	13 ธันวาคม 2543	17
ครั้งที่ 6	3 มกราคม 2544	15
ครั้งที่ 7	24 มกราคม 2544	
ครั้งที่ 8	14 กุมภาพันธ์ 2544	
ครั้งที่ 9	7 มีนาคม 2544	13
ครั้งที่ 10	28 มีนาคม 2544	11.6
ครั้งที่ 11	18 เมษายน 2544	12.1
ครั้งที่ 12	9 พฤษภาคม 2544	
ครั้งที่ 13	30 พฤษภาคม 2544	11.3
ครั้งที่ 14	20 มิถุนายน 2544	17.2

ลดยาเข้า 3 เย็น 3 , หยุดยา 5 เดือน

ตัวอย่างการบันทึกของแม่

- 13 เมษายน 2545 มีกำลังสบายมาก ไม่SICK
- 14 เมษายน 2545 ไม่SICK ดีมาก มีกำลังทำอะไรได้ ตอนเย็น SICK นิดหน่อย
- 15 เมษายน 2545 มีกำลังน้อยกว่า 13, 14 แต่ยังรู้สึกสบายกว่าครั้งก่อนมาก
- 16 เมษายน 2545 มีกำลังน้อยลง เป็นหวัด
- 17 เมษายน 2545 ไปหาหมอใช้หวัดที่ครูสภา น้องธรรมไปเป็นเพื่อน
- 18 เมษายน 2545 รับประทานยาดีขึ้นมาก มีกำลังได้คืนมา 95% ตื่นเช้าไม่เพลีย ลูกท้อง ลูกจิบ และ ลูกจิ้ม ตัดสินใจไม่ไปพัทลุง สงขลา
- 20-21 เมษายน 2545 สบายขึ้นปกติ
- 30 เมษายน 2545 ประมาณ 13.00 น. น้องบุญมาส่งน้องธรรมที่บ้าน 13.30 น. ออกจากบ้าน ถึงร.พ. 14.09 น้องธรรมอยู่เป็นเพื่อน ลูกท้องโทรมา ค่ำๆ ลูกเบิ้ล ลูกตีมาเยี่ยม ลูกตีมาเฝ้าให้น้าธรรมกลับบ้านเย็นๆ จะกลับมาอนค้ำๆ ลูกเบิ้ล ลูกตีมาเยี่ยม
- 1 พฤษภาคม 2545
- 2 พฤษภาคม 2545 เช้าน้องบุญมาเยี่ยม กลางวันน้องเทิง ลูกท้องมา สองทุ่มลูกเบิ้ล มาเยี่ยม
- 3 พฤษภาคม 2545 ประมาณ 17.00 น. ลูกเบิ้ลมารับกลับบ้าน ประมุขชัยภรต น้องธรรมเป็นเพื่อน
- “ต่อไปเราไม่รับยานี้อีก ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น ”

สรุปตารางค่าใช้จ่ายประจำวันกรณีเหตุการณ์ไม่วิกฤติในช่วงที่อยูโรงพยาบาลรามารับดี

	กลางวัน	กลางคืน	พยาบาลพิเศษ
วันอาทิตย์	ลี	เปิ้ล	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันจันทร์	น้ำธรรมและน้ำทิม	ลี	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันอังคาร	น้ำธรรมและน้ำทิม	พีโก้	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันพุธ	น้ำธรรมและน้ำทิม	พีเล็ก	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันพฤหัสบดี	น้ำธรรมและน้ำทิม	เปิ้ล	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันศุกร์	น้ำธรรมและน้ำทิม	ลี	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า
วันเสาร์	เปิ้ล	พีโก้	เตียงคืนถึงแปดโมงเช้า

เพลงที่แม่ชอบฟังช่วงอยู่โรงพยาบาล

Tribute to the Great King
 Sound of Music
 Whatever Will Be Will Be by Doris Day
 Cliff Richard Hits
 Piano in the Garden
 Green Music "Season of Life"
 Romantic Love Orchestra
 Always On My Mind A Tribute to Elvis Presley
 รวงทอง ทองลั่นทม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสนต้องลม

เทพและศีลธรรมะที่เปิดฟังช่วงแม่อยู่โรงพยาบาล

ธรรมะสำหรับคนเจ็บ	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
การหาความสุขได้จากสิ่งที่เป็นทุกข์	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
การดำรงจิตอย่างถูกต้อง	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
ชีวิตที่ก้าวสู่ความสุขที่อิสระ	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
ชีวิตเป็นสิ่งที่ต้องพัฒนา	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
ขันติที่ท่านยังไม่รู้จัก	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
วิเวกที่ท่านยังไม่รู้จัก	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
ยอดแห่งความสุขของมนุษย์	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ
ชีวิตที่มีประโยชน์สูงสุด	หลวงพ่พุทธทาสภิกขุ

ทางสายกลางแห่งชีวิต	หลวงพ่อบุญญานันทภิกขุ
การทำจิตให้สงบ	หลวงพ่อชา สุภัทโท
ทางสายกลาง	หลวงพ่อชา สุภัทโท
โอวาทบางตอน	หลวงพ่อชา สุภัทโท
ต่อสู้ความกลัว	หลวงพ่อชา สุภัทโท
สองหน้าของสังขาร	หลวงพ่อชา สุภัทโท
แนวการปฏิบัติธรรม	หลวงพ่อชา สุภัทโท
น้ำไหลนิ่ง	หลวงพ่อชา สุภัทโท
ทำใจให้เป็นบุญ	หลวงพ่อชา สุภัทโท

บทสวดมนต์ที่ลูกๆใช้สวดต่อเนื่องให้คุณแม่ช่วงที่อยู่โรงพยาบาล

บทสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก
 บทสวดโพชฌังคะปริตรตั้ง
 บทสวดพุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)
 บทสวดพระคาถาชินบัญชร

รูปถ่ายแซมตามดอกไม้ในแจกันและติดที่ฝาห้องคือกำลังใจชั้นเยี่ยม

เข้าไปในห้อง จงพูดแต่สิ่งดีๆ

พูดถึงความดีของคุณแม่ พูดแล้วคุณแม่สบายใจ

ไม่มีความกังวลใจ ไม่มีความขุ่นข้องหมองใจ ทุกอย่างต้องดีหมด

หมายเหตุ: ข้อความติดไว้หน้าห้องคุณแม่ ณ. ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ โรงพยาบาลรามารินทร์

โพชนังคปริตร

โพชนังโก สติสังขาโต
 รัชมานัง วิจะโย ตะธา
 วิริยัมปติปัสสัทธิ โพชนังคา จะ
 ตะธาปะเร สมารูปกะโพชนังคา
 สัตเตเต สัพพะทัสสินา มุนินา
 สัมมะทุกขาตา ภาวิตา พหุลีกะตา
 สังวัตตันติ อภิญญาเย
 นิพพานายะ จะ โพธิยา
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา
 เอกัสมี สมะเย นาโถ
 โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง
 คิลานะ ทุกขิเต ทิสวา
 โพชนังเก สัตตะ เทสเย
 เต จะ ตัง อภินันทิตวา
 โรคา มุจจิตฺ ตังขะเณ
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา
 เอกะทา รัชมะราชาปี
 เกลัญญะนาภิปีพิโต
 จุนทตเถเรนะ ตัญญูเวยะ
 ภณาเปตวานะ สาทะรัง
 สัมโมทิตวา จะ อาพาธา
 ตุมหา วุฏฐาสิ ฐานะโส
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา
 ปหีนา เต จะ อาพาธา
 ตินณันนัมปิ มะเหลสีนัง
 มัคคาหะตะกิเสสาวะ
 ปัตตานูปัตติรัชมะตัง
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

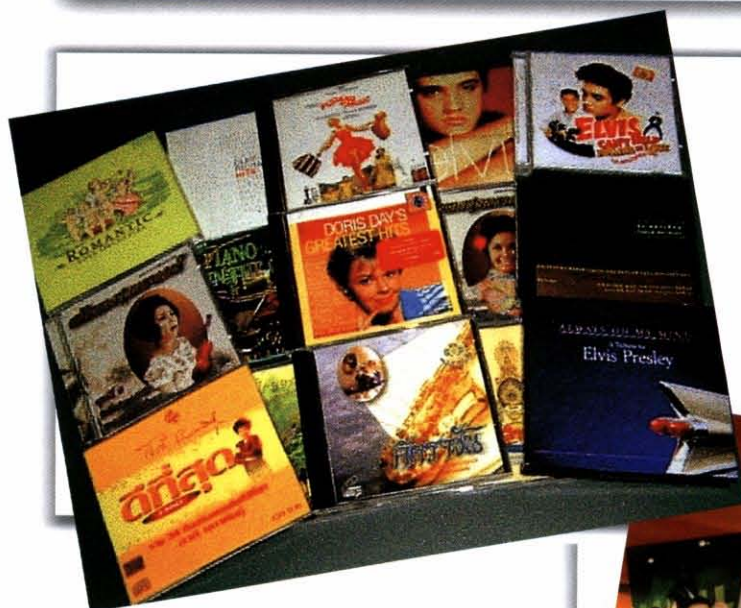
โพชนังค ๗ ประการคือสติสัมโพชนังค
 ธรรมวิจยสัมโพชนังค วิริยสัมโพชนังค
 ปติสัมโพชนังค ปัสสัทธิสัมโพชนังค
 สมารูปสัมโพชนังค อุเบกขาสัมโพชนังค
 เหล่านี้ อันพระมุนีเจ้าผู้เห็นธรรมทั้งสิ้น
 ตรัสไว้ชอบแล้ว อันบุคคลมาเจริญทำให้
 มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้อย่าง
 เพื่อนิพพาน และเพื่อความตรัสรู้ด้วย
 ความกล่าวสัตย์นี้
 ขอความสวัสดิ์ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
 ในสมัยหนึ่งพระโลกนาถเจ้า
 ทอดพระเนตร พระโมคคัลลანะ และ
 พระกัสสปะ เป็นใช้ถึงทุกขเวทนาแล้ว
 ทรงแสดงโพชนังค ๗ ประการ
 ท่านทั้ง ๒ ก็เปลื้องเพลินภษิตนั้น
 หายโรคในขณะนั้น
 ด้วยความกล่าวสัตย์นี้
 ขอความสวัสดิ์ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
 ครั้งหนึ่ง แม้พระธรรมราชา
 อันความประจวบเปียดเบียนแล้ว
 รับสั่งให้พระจุนทเถระ แสดงโพชนังค
 นั้นโดยยินดี
 ก็ทรงบันเทิงพระนฤทัย หายความ
 ประจวบไปโดยฐานะ
 ด้วยความกล่าวสัตย์นี้
 ขอความสวัสดิ์ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
 ก็อาพาธทั้งหลายนั้น อันพระมหาฤๅษี
 ทั้ง ๓ องค์ละได้แล้ว
 ถึงความไม่บังเกิดเป็นธรรมดาจุ
 กิเลสอันมรรคกำจัดแล้ว
 ด้วยความกล่าวสัตย์นี้
 ขอความสวัสดิ์ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ระลึกถึง คุณป้าบุญทอง

ศาสตราจารย์นายแพทย์วรชัย รัตนธรราร

ผมมีโอกาสได้รู้จักป้าบุญทอง สุขะนันท์มานานเป็นเวลาเกือบ 10 ปี ช่วงต้นเป็นการให้ยาเคมีบำบัด ภายหลังการผ่าตัดลำไส้ใหญ่ ต่อมาเมื่อประมาณ 3-4 ปีที่ผ่านมา โรคก็กลับเป็นซ้ำอีก ซึ่งกลับมาเป็นในช่องท้องส่วนล่างและไม่สามารถผ่าตัดออกได้ การรักษาจึงเป็นการรักษาโดยให้ยาเคมีบำบัดเป็นหลัก มีช่วงหยุดยาเป็นพักๆตามระดับการเปลี่ยนแปลงของตัวโรค ซึ่งคุณป้าบุญทองก็ได้รับการรักษาด้วยดีมาตลอดโดยไม่เคยมีการบ่น คุณป้าบุญทองยังเล่าให้ฟังเสมอทุกครั้งที่มารับการตรวจที่คลินิกผู้ป่วยนอก ร.พ.รามาริบัติ ว่าได้เดินทางไปที่ไหนมาบ้าง ซึ่งจะเป็นต่างจังหวัดและทางใต้เป็นส่วนใหญ่ จนเมื่อล่วงเข้าหลายปีของการรักษา คุณป้าบุญทองก็เป็นผู้บอกขอหยุดยา สักระยะ และต่อมาก็ขอหยุดยาไปเลย ซึ่งทางแพทย์คือผมเองก็ได้บอกว่า ยาที่ได้ก็ได้นำมาหมดแล้ว คุณป้าบุญทองรับฟังข้อเท็จจริงอย่างปกติ มิได้แสดงความทุกข์ร้อนอะไร และยังได้ปรารภว่า ผมได้ทำดีที่สุดแล้ว และตัวคุณป้าเองก็ไม่อยากจะได้รับผลข้างเคียงจากยา ซึ่งเริ่มมากขึ้นในตอนหลังเมื่อโรคกำเริบมากขึ้น คุณป้าบุญทองได้เล่าถึงการไปทำบุญตามที่ต่างๆทุกครั้งที่มาพบผม ซึ่งสีหน้าก็แสดงถึงความสุขใจในสิ่งที่คุณป้าได้ทำ โดยไม่ได้แสดงถึงความวิตกทุกข์ร้อนของตนเองเลย นับเป็นตัวอย่างอันดีของผู้ที่เจ็บป่วยเป็นโรคร้ายแรงแต่มีกำลังใจเข้มแข็งต่อสู้กับโรคร้ายอย่างมิได้มีความท้อใจ หรือรู้สึกท้อถอย และเตรียมจิตใจกับสิ่งต่อไปที่ตนเองต้องเผชิญ ซึ่งช่วยให้ผู้ป่วยมีชีวิตกับโรคมะเร็งเป็นเวลา รวม 10 ปี โดยที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีพอสมควรทีเดียว

ในระยะต่อมาเมื่อโรคเข้าสู่ระยะสุดท้าย ซึ่งต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่เป็นเวลานานหลายเดือน คุณป้าบุญทอง ก็ได้รับทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างดีมีกำลังใจที่เข้มแข็ง ลูกๆและพี่น้องของคุณป้าบุญทองเป็นสิ่งที่ประเสริฐในชีวิตของคุณป้า ทุกคนได้ดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดเอาใจใส่ ตอนระยะท้ายๆต้องให้ยามอร์ฟีนเพื่อบรรเทาอาการปวดลง ซึ่งก็ไม่ได้ให้ขนาดสูง คุณป้าบุญทองก็มีสติสัมปชัญญะดีพอควรบางระยะ บางครั้งที่ผมเข้าไปก็ได้ยินเสียง tape เพลงเก่าที่คุณป้าชอบในอดีต ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นเพลงของนักร้องเก่าซึ่งปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ คือ Sir Cliff Richard ที่ผมเองก็ชอบสมัยเด็กๆยังพอจำได้น่าจะเป็นเพลง Evergreen Tree ซึ่งผมเองก็ประทับใจกับวิธีการ cope กับโรคในระยะสุดท้ายของคุณป้าบุญทอง ซึ่งจะแตกต่างจากผู้ป่วยส่วนใหญ่พอควร ซึ่งผมก็คิดว่าดีในความเห็นของผมที่คุณป้าได้รับการดูแลจากลูกๆ และพี่น้องอย่างใกล้ชิด รวมทั้งทำในสิ่งที่ตนเองชอบด้วย คุณป้าบุญทองจึงมีคุณภาพชีวิตที่ดีมาตลอด แม้ในช่วงท้ายของชีวิตตอนท้ายสุดเท่านั้นจึงจะเป็นtape ธรรมชาติเพื่อให้ผู้ป่วยมีจิตใจสงบ และในที่สุดคุณป้าบุญทองก็ได้จากไปอย่างสงบ

บันทึกบทความ
ไว้ในความทรงจำ...จากแม่

พระผู้ทรงเป็นที่พึ่งผู้บำบัดทุกข์ภัยให้ทวยราษฎร์

กริ่ง ๆ ... สามีของดิฉันเดินไปรับโทรศัพท์... “ทูลท่านว่า เหตุการณ์สงบเรียบร้อยแล้ว...” ดิฉันจำได้ตลอดเวลา วันหนึ่งในต้นเดือนตุลาคม พ.ศ.2513 ประมาณยี่สิบสามนาฬิกา เป็นคืนที่ฝนตกหนัก ขณะนั้น สามีของดิฉันดำรงตำแหน่งผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดพัทลุง หม่อมเจ้าทองคำเปลว ทองใหญ่ ณ อยุธยา ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา เมื่อได้ยิน “ทูลท่าน” ดิฉันเข้าใจว่าท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา มีธุระจึงให้เลขาโทรมา แต่เปล่าเลย “ในหลวงทรงบรรทมไม่หลับ ท่านรับสั่งให้ราชเลขาฯ โทรศัพท์มาถามข่าว” เนื่องจากพระองค์ทรงได้ยินทางวิทยุรายงานว่า “มีเครื่องบินไปทิ้งของในบริเวณเขาปู่ จังหวัดพัทลุง” เราทั้งสองปลื้มใจตื่นตัวโดยเฉพาดิฉัน น้ำตาไหล กำลังนึกถึงสมัยที่ยังเป็นนิสิต คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คอยฟังข่าวว่าท่านจะเสด็จ ณ ที่ใด จะต้องหาโอกาสไปคอยรับเสด็จให้ได้ ในแต่ละปี พวกเราคอยวันที่ท่านจะเสด็จไปทรงดนตรีร่วมกับวงดนตรีของ ส.จ.ม.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมาไม่มีอีกแล้วเพราะบ้านเมืองไม่สงบ ด้วยเหตุต่าง ๆ พระองค์ทรงห่วงใยราษฎรของพระองค์ ท่านทรงงานหนักตลอดเวลา ซึ่งพวกเราทราบกันดีแล้ว

ในระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2512 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2515 ทางกรมตำรวจได้แต่งตั้งให้สามีของดิฉัน (พล.ต.ต.พยุณ สุชนันท์) ไปดำรงตำแหน่งผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดพัทลุง ซึ่งขณะนั้นผู้ก่อการร้าย (ผ.ก.ค.) กำลังรุกราน คอยดักทำร้ายทหาร ตำรวจ และอ.ส. ซึ่งเป็นผู้รักษาความสงบของบ้านเมือง ประชาชนก็ได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก ถูกกดขี่ข่มเหงจาก ผ.ก.ค. ขอไม่กล่าวถึงดีกว่าเพราะเราคนไทยมารบกัันเอง เป็นเรื่องที่เศร้าใจที่สุด มันผ่านไปแล้วตั้งแต่รัฐบาลอินโยบาย 66/23 “การเปิดโอกาสให้ ผ.ก.ค. กลับตัวกลับใจเพื่อมาร่วมพัฒนาชาติบ้านเมือง” ผ.ก.ค. จึงค่อย ๆ หดไป ถึงแม้มีพวกอื่น เกิดขึ้นมาอีกซึ่งทำความเดือดร้อนให้แก่จังหวัดภาคใต้ในปัจจุบันนี้ ดิฉันเชื่อเหลือเกิน “ด้วยพระบารมีปกเกล้า” จะช่วยให้บ้านเมืองของเราสงบ เช่นในทุกวันนี้

ประชาชนของพระองค์มีความเดือดร้อน ณ ที่ใด พระองค์ทรงห่วงใยและจะต้องเสด็จไป ณ ที่นั้นโดยไม่ทรงกลัวอะไรทั้งสิ้น เมื่อวันจันทร์ที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2513 เหนือเกล้าทั้งสองพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปยังจังหวัดพัทลุง พระราชทาน “พระพุทธรูปปางสมาธิ” ให้ประจำจังหวัดพัทลุง เพื่อเป็นที่เคารพบูชาของพุทธศาสนิกชนและยังเป็นนิมิตหมายแห่งความผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพระมหากษัตริราชกับบรรดาพลสกนิกรของพระองค์ หลังจากราชเลขาฯ โทรศัพท์ไปถามข่าวประมาณ 1 สัปดาห์ ได้มีเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นอีกบนถนนที่ผ่านภูเขาซึ่งเรียกกันว่าถนนพับผ้าอยู่ระหว่างเขตจังหวัดพัทลุงกับจังหวัดตรัง แต่เหตุที่เกิดขึ้นในเขตจังหวัดพัทลุง รถตำรวจซึ่งมีตำรวจนั่งไปห้าคน ถูกปาระเบิดเสียชีวิตหมดทั้งห้าคน รถพังยับเยิน ข้าพเจ้ายังจำเหตุการณ์ที่สุดแสนเศร้านี้ได้จนบัดนี้ ต่อมาทางจังหวัดพัทลุงได้รับข่าวว่า “ในหลวงจะเสด็จเยี่ยมตำรวจ ทหาร อ.ส.และประชาชนจังหวัดพัทลุง” ขวณี้ยังความปลื้มปิติยิ่งความ อบอวนไปสู่ชาวพัทลุงทั่วหน้ากัน เป็นการเพิ่มพลังกายกำลังใจให้ผู้ที่มีหน้าที่รับใช้ประเทศชาติ

ระหว่างเดือนตุลาคม พุศฉิกายน และเดือนธันวาคมของทุกปีเป็นฤดูฝนของภาคใต้ ฝนจะตกเกือบตลอดเวลา บางครั้งก็ตกหนักมาก ทางจังหวัดจึงติดต่อกับราชเลขาฯ ให้กราบทูลท่านว่า “การเสด็จ ควรยืดเวลาออกไปก่อน” ได้ข่าวว่าพระองค์ไม่ทรงเลื่อน “ประชาชนของพระองค์เดือดร้อน มีความทุกข์ ท่านจะต้องเสด็จตามพระราชประสงค์” ดังนั้นแผนการเสด็จในวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2513 จึงถูกกำหนดขึ้น

เป้าหมายก็คือ เสด็จเยี่ยมทหาร ตำรวจ และ อ.ส. ที่ค่ายบ้านนาหวง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง ซึ่งอยู่ในเส้นทางเดียวกับที่รถตำรวจถูกระเบิดดังกล่าวแล้ว แต่บ้านนาหวงจะถึงก่อน เป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยผู้ก่อการร้าย ท่านผู้อ่านคงสงสัย เมื่อทราบว่าเป็นผู้ก่อการร้ายแล้ว “ทำไมไม่จัดการตามกฎหมาย” จะทำอย่างไรในเมื่อเราไม่มีหลักฐาน เขาจะตั้งค่ายอยู่ในบริเวณภูเขาบรรทัดในป่าลึก ๆ เมื่อเข้าไปในเมืองจะแต่งกายเป็นคนธรรมดา ประปนไปกับพวกเรา เรามองไม่ออกว่าเขาเป็น ผ.ก.ค.

เมื่อมีหมายกำหนดการแน่นอน แผนการรับเสด็จทุกฝ่ายได้เตรียมพร้อมในหน้าที่รับผิดชอบอย่างดีที่สุด ลั่นเกล้าฯ ทั้งสองพระองค์จะเสด็จพระราชดำเนินโดยเครื่องบินพระที่นั่ง จากสนามบินดอนเมืองไปยังสนามบินสงขลา (ไม่ใช่สนามบินหาดใหญ่ในปัจจุบัน) ซึ่งใช้เวลาบินประมาณ 2 ชั่วโมงเศษ จากนั้นจะประทับเฮลิคอปเตอร์ พระที่นั่งต่อไปยังบ้านนาหวง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

วันที่ทุกคนกำลังรอคอยก็มาถึง วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2513 ในวันนั้นฝนตกหนักตั้งแต่ตอนกลางคืน กลางวันก็ยังคงตกหนักตลอดเวลา คณะรับเสด็จทั้งหมดไปคอยกันอยู่ที่บ้านนาหวง เครื่องบินพระที่นั่งถึงสนามบินสงขลาตามกำหนด แต่เฮลิคอปเตอร์ยังบินไปจังหวัดพัทลุงไม่ได้เพราะทัศนวิสัยเลวร้ายมาก พวกเราที่คอยต้อนรับก็ได้แต่ภาวนา “ขอให้ทัศนวิสัยดีขึ้น ให้พายุฝนหายไปเพื่อให้พระองค์เสด็จมาอย่างปลอดภัย”

หลังหมายกำหนดการประมาณสองชั่วโมง ทราบข่าวว่าเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งออกจากสงขลามาแล้วและจะจอดหน้าศาลากลางจังหวัดพัทลุง แล้วค่อยเสด็จต่อไปยังบ้านนาหวง คณะท่านผู้ใหญ่ ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับตำรวจภูธร พร้อมนายทหารและนายตำรวจผู้ใหญ่ต่างรีบเดินทางไปยังศาลากลางจังหวัดพัทลุงทันที ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านนาหวงประมาณ 20 กิโลเมตร ท่านรับเสด็จ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดกราบทูลเชิญไปประทับ ณ สถานีตำรวจภูธรเพราะมีกำลังเพียงพอสำหรับถวายความอารักขา ทั้งสองพระองค์จะต้องประทับเย็นและเสวยน้ำหวานจากขวดเพราะทางจังหวัดไม่ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ระยะเวลาไม่นานข้าราชการครู-อาจารย์ ได้นำนักเรียนไปคอยส่งเสด็จ พร้อมด้วยประชาชนในบริเวณใกล้เคียงก็มากันเนืองแน่น แต่ละคนมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกัน “เป็นบุญของพวกเรานะช่วยเพิ่มกำลังใจให้พวกเรา”

เมื่อทัศนวิสัยดีขึ้นจะเสด็จต่อไปยังบ้านนาหวง มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งคือ คุณพ่วง สุวรรณรัฐ ได้พูดกับสามิของดิฉันว่า “ผ.ก.ก. ช่วยหารถสักคันเพื่อใช้เป็นรถยนต์พระที่นั่ง” หลังจากปรึกษากันแล้ว ก็ตัดสินใจใช้รถยนต์ส่วนตัว ของ ผ.ก.ก. ซึ่งจะต้องกราบบังคมทูลถวายรถยนต์ส่วนตัวเป็นรถยนต์พระที่นั่ง เมื่อส่งเสด็จเสร็จแล้วก็ต้องกราบบังคมทูลขอพระราชทานรถยนต์คืนเป็นรถยนต์ส่วนตัว ผ.ก.ก. ก็ศึกษาคำกราบบังคมทูล เดียวนั้น และจะต้องขับรถยนต์พระที่นั่งถวายด้วย

ได้เวลาเสด็จไปยังเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่ง รถยนต์หนึ่งคันเตรียมพร้อม ข้าราชการ ประชาชน และนักเรียนได้เข้าแถวส่งเสด็จอย่างเรียบร้อย ผ.ก.ก. ขับรถยนต์พระที่นั่งไปอย่างช้า ๆ เพราะคณะโดยเสด็จจะต้องเดินด้วยเท้า ต่อจากนั้นทั้งสองพระองค์ประทับเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งผู้โดยเสด็จและท่านผู้ใหญ่ก็เดินทางต่อด้วยเฮลิคอปเตอร์ใช้เวลาเดินทางประมาณสิบห้า นาที ขบวนเสด็จถึงบ้านนาหวงตามเป้าหมาย

ดิฉันพร้อมด้วยภรรยาของข้าราชการผู้ใหญ่คอยรับเสด็จอยู่ที่นั่น เมื่อทั้งสองพระองค์เสด็จถึง พวกเราทุกคนก็ท่ายห่วง สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถมีรับสั่งว่า “คอยนานไหม มาแล้วลงไม่ได้ต้อง แวะเติมน้ำมันที่ศาลากลาง” พระองค์ยังรับสั่งหลาย ๆ เรื่อง ยังความปลื้มปริ่มมายังผู้เฝ้ารับเสด็จพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เสด็จแยกไปเยี่ยมทหาร ตำรวจ และ อ.ส. ได้เวลาอันสมควรจึงเสด็จพระราชดำเนิน กลับไปยังสนามบินสงขลา เพื่อประทับเครื่องบินพระที่นั่งเสด็จสู่พระนคร เหลือไว้แต่รอยยิ้มของพวกเราชาว พัทลุงถึงแม้ว่า ผ.ก.ค. กำลังบุกหนัก แต่ด้วยพระบารมีปกเกล้าของทั้งสองพระองค์ช่วยให้พลกนิกรชาวพัทลุง มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ในทุก ๆ ด้านตราบนานเท่านาน

หลังจากเสร็จภารกิจแล้วทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน ดิฉันและแพทย์หญิงชุมพร บัวเลิศ ต้องทำหน้าที่เป็นแม่บ้านของจังหวัด เราต้องช่วยกันเก็บข้าวของที่นำไปรับเสด็จ จึงกลับบ้านพักช้ากว่าสามี เมื่อดิฉันเดินเข้าบ้านพบว่า คุณพ่อเปลี่ยนชุดอยู่กับบ้านกำลังอุ้มลูกสาวคนเล็ก ลูกอีกสองคนเดินคลอเคลีย อยู่ข้าง ๆ คุณพ่อ สังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าผู้เป็นพ่อช่างมีความสุขมีความสุขสบายใจเสียนี้กระไร หลังจากทักทาย กับลูก ๆ แล้วดิฉันก็เดินขึ้นบ้าน เด็กที่กำลังทำกับข้าวรีบเดินมาหาพลางพูดว่า “พี่บุญทองคะ วันนี้ท่านผู้กำกับ ห้ามเข็ดรถห้ามทำความสะอาดรถ” “ก๊วยของเราได้ถวายเป็นรถยนต์พระที่นั่งนะจ๊ะ” เย็นวันนั้นบรรยาอากาศ ในบ้านแจ่มใสเป็นพิเศษ หลังจากที่เราได้คุยกันหลาย ๆ เรื่องเกี่ยวกับล้นเกล้าฯ ทั้งสองพระองค์ ตอนหนึ่ง สามี ของดิฉันพูดว่า “ยูรูใหม่? เมื่อพี่คุณสำเร็จปริญญาธรรมศาสตร์บัณฑิต ไม่ได้รับพระราชทานปริญญา บัตร เหมือนทุกวันนี้ ของพี่คุณเขาม้วน ๆ วางไว้ใต้บันไดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทุกคนไปหยิบเอาเอง” ในวันนั้นท่านยังรับสั่งกับสามีอีกหลายเรื่อง นับว่าเป็นบุญอย่างมาก

วันรุ่งขึ้นดิฉันไปโรงเรียนทำงานตามปกติ มีเพื่อนอาจารย์คนหนึ่งคอยดักพบและพูดว่า “คุณบุญทอง และท่าน ผ.ก.ค. โชคดี ได้ถ่ายรูปใกล้ชิดพระองค์ท่าน” อาจารย์ได้ไปเห็นมาที่ร้านถ่ายรูป ในตอนเย็นวันนั้นเรา ได้รับภาพซึ่งช่างภาพนำไปให้ที่บ้าน เป็นภาพที่เราประทับใจและภูมิใจมาก

ก่อนและหลัง 16 พ.ย. 2513 เราทั้งสองได้เฝ้ารับเสด็จบ่อยครั้ง บางครั้งดิฉันนำลูก ๆ ไปด้วย แต่เหตุการณ์ที่ “พระองค์ทรงบรรทมไม่หลับ เพราะทรงเป็นห่วงประชาชนของพระองค์” ทำให้เราตื่นตื่นใจ และปลื้มใจสุดจะหาคำพูดใด ๆ มาบรรยายได้ เรื่องที่นำมากล่าวในที่นี้เป็นเรื่องน้อยนิดเท่านั้น ท่านผู้อ่าน ทุกคนต่างทราบดีว่าพระราชกรณียกิจของในหลวงช่างมีมากมายเหลือเกิน

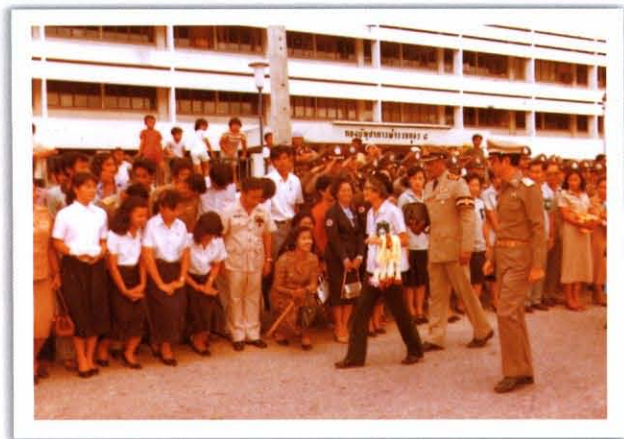
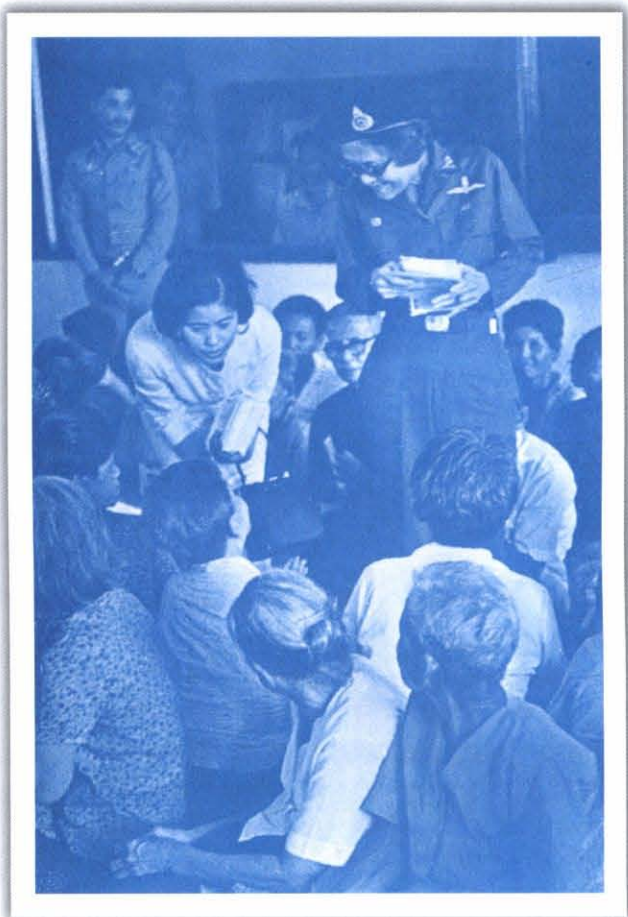
ดิฉันคิดเสมอว่าประชาชนคนไทยเราโชคดีที่สุด เรามีพระเจ้าแผ่นดินที่ทรงเพียบพร้อมในทุก ๆ ด้าน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของทุกท่านแล้ว พระองค์ทรงเป็นที่พึ่งผู้บำบัดทุกข์ภัย ให้แก่ทวยราษฎร์ของพระ องค์เสมอ

เนื่องในพระองค์ทรงครองสิริราชสมบัติครบห้าสิบปี นับเป็น “กาณจนภิเษก” ข้าพระพุทธเจ้าและ ครอบครัว ขอน้อมเกล้าถวายพระพรชัยมงคล ขอพระองค์ทรงมีพระชนมายุยิ่งยืนนาน ทรงเป็นมิ่งขวัญ ของทวยราษฎร์สืบไป

บุญทอง สุขะนันท์

(นางบุญทอง สุขะนันท์)

9 มิถุนายน 2538

**น้อมรำลึกแสนอาลัย “สมเด็จพระยา”
สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี
พระแม่ฟ้าหลวงของปวงชน**

ในระหว่างวันที่ 9-14 มีนาคม พุทธศักราช 2539 พวกเราพลกนิกรชาวไทย สุดแสนซึ่งและประทับใจ ในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นแสงสว่างแก่ปวงชนชาวไทย ให้ประจักษ์ซึ่งถึงน้ำพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่มีต่อพระบรมราชชนนี ซึ่งเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พุทธศักราช 2538

สมเด็จพระยา ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณแก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างเอนกอนันต์ ตลอดพระชนมายุแห่งพระองค์ท่าน ได้ทรงเสียสละทุกอย่างเพื่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติ ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และความเป็นอยู่ของประชาชนที่ดีขึ้น โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ห่างไกลและขาดแคลน ความเป็นเลิศสุดประเสริฐของสมเด็จพระยานี้เป็นที่ประจักษ์แก่ปวงชนชาวไทยทั่วประเทศ

ในระหว่างปีพุทธศักราช 2513 ถึง 2517 เมื่อครั้งที่สามีของข้าพเจ้า ดำรงตำแหน่งผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดพัทลุง และจังหวัดสงขลา ข้าพเจ้าได้มีโอกาสโดยเสด็จสมเด็จพระยาหลายครั้ง ซึ่งท่านจะประทับเรือรบหลวงลพบุรีราเมศวร์ ที่จอดอยู่ในทะเลสาบสงขลา หน้าบ้านพักตำรวจนั่นเอง ครึ่งหนึ่งข้าพเจ้าได้โดยเสด็จสมเด็จพระยา พระองค์เสด็จไปทรงเปิดโรงเรียนทวิสินที่อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา โดยพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือแล้วประทับเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งต่อไปยังโรงเรียนทวิสิน ข้าพเจ้าและคณะก็ได้โดยเสด็จในเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งนั้นด้วย

เมื่อสมเด็จพระยา เสด็จถึงโรงเรียนทวิสิน หลังจากพระองค์ทรงเปิดโรงเรียนแล้วเสร็จ ก็ทรงเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรผู้มาเฝ้ารับเสด็จ ทรงพระราชทานขนม ยารักษาโรค ของเล่นสำหรับเด็ก ผ้าห่มสำหรับผู้สูงอายุ หนังสือธรรมะ และในขณะที่พวกเราโดยเสด็จไปนั้น พระองค์ทรงมีรับสั่งว่า “ช่วยกันพัฒนาหน่อย” พระองค์ทรงก้มลงเก็บเศษกระดาสที่ทิ้งอยู่เกลื่อนกลาดด้วยพระองค์เอง คณะผู้ติดตามก็ช่วยกันเก็บเศษกระดาสจนหมด

ลูกๆเยาวชนที่รักละจ๊ะ? ลูกเห็นเศษกระดาสในบริเวณโรงเรียนหรือที่อยู่อาศัย ลูกควรช่วยกันเก็บหรือเปล่า? เคยมีนักเรียนที่คุณครูขอช่วยให้ยกของไปห้องพัก เมื่อกลับหลังคุณครู เด็กคนนั้นพูดกับเพื่อนว่า “กูช่วยจริงๆ” ลูกๆชาวสงขลาคงไม่พูดแน่ ข้าพเจ้าขอฝากเยาวชนของเราว่า มีอะไรที่ช่วยกันได้ ก็ขอให้ช่วยกันทำ ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และที่ทำงาน การช่วยกันรักษาความสะอาด การทำความสะอาดไม่ต้องลงทุนใช้เวลาเพียงน้อยนิดก็ทำได้ “คนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสะอาด ก็คือคนที่รู้จักรักษาความสะอาด”

พระปรีชาสามารถของสมเด็จพระเจ้ามีมากมายสุดจะหาคำพูดใดมากล่าว ลูกๆเยาวยาวชนน่าจะยกให้พระองค์ท่านเป็น“หนึ่งในกรุงรัตนโกสินทร์” ลูกๆตอบแทนพระคุณของพระองค์ท่านด้วยการทำตนเป็นคนดี “เรียนดี ประพฤติดี มีความขยัน มีความซื่อสัตย์ และประหยัด” ลูกๆเป็นเด็กดีได้เสมอ ไม่จำเป็นต้องมีคุณพ่อคุณแม่ที่ฐานะดี ขอให้ลูกๆปฏิบัติตามคำสั่งสอนของคุณพ่อคุณแม่ ครูอาจารย์แล้วลูกๆจะเป็นคนดีของชาติสืบไป

เนื่องในการเสด็จสวรรคตของ “สมเด็จย่า” เหล่าข้าพระพุทธเจ้าขอน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมอาราธนาคุณพระศรีพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดลบันดาลให้พระองค์ท่านเสด็จสู่สวรรคาลัยสถิตที่ อาสน์ ณ แดนสรวง

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

คณะกรรมการมูลนิธิ ครอบครัวและนักเรียนที่ได้รับทุนการศึกษา

หมายเหตุ : จากหนังสือการมอบทุนมูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชะนันท์ ครั้งที่ 11 วันที่ 22 มิถุนายน 2539

น้ำใจน้องพีลีชมพู

ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการให้ปฏิบัติหน้าที่ที่ ร.ร.พัทลุง จ.พัทลุง ในเดือนตุลาคม 2505 เมื่อข้าพเจ้าเดินทางไปถึงบ้านที่พัทลุง ก็ได้รับเชิญชวนจากชาวคณะนิสิตเก่าจุฬาฯ ทั้งที่ พวกเขา กำลังเตรียมงานกันอย่างขะมักเขม้น มีการประชุมวางแผนงานในฝ่ายต่าง ๆ โดยเฉพาะมีการแสดงของนิสิตเก่า ข้าพเจ้าถูกจับให้เต้นร้องเง้ คู่กับว่าที่ ร.ต.อนุกุล สุภชัยกิจ การจัดงานในปีนั้นมีท่านผู้ว่าสวัสดี มีเพียร เป็นประธาน (ท่านได้ถึงแก่กรรมแล้ว) ชาวพัทลุงให้ความสนใจและให้ความร่วมมืออย่างดีมาก โดยเฉพาะในวันงานผู้ชายทุกคนจะต้องแต่งสูท ซึ่งปรากฏว่าเสื้อนอกที่ร้านบรรดา มีในพัทลุงถูกเช่าหมด ผู้หญิงก็แต่งชุดราตรียาวสวยงามมาก เมื่อเต้นรำกับผู้ชายที่แต่งสูทเป็นคู่ที่เหมาะสมกันเหลือเกิน

นิสิตเก่าผู้หญิงทุกคนจะต้องแต่งกายด้วยชุดสีชมพู ทำให้ดูเด่นและทราบว่าใครเป็นนิสิตเก่า ส่วนมากเป็นหมอ อาจารย์ นักปกครอง ตำรวจ และนายช่าง ข้าพเจ้าเองทำกิจกรรมคู่กับอาจารย์อรุณ นนทแก้ว (ผ.อ.ร.ร.เบญจมาศราชูทิศ จ.นครศรีธรรมราช) เราทั้งสองมีหน้าที่จำหน่ายลูกโป่งซึ่งขายดีมาก จนกระทั่ง คุณหมอสุพัฒน์ บัวเลิศ (ผ.อ.ร.ร.พัทลุง ในขณะนั้น ท่านถึงแก่กรรมแล้ว) พูดว่า “อาจารย์ขายได้เยอะแต่ผู้กองควนขนุนยังไม่มีลูกโป่งในมือ” ข้าพเจ้ารีบหันไปมอง “จริงนะคนนี่เดินตามเราอยู่นานแล้ว” ชื่อลูกโป่งของข้าพเจ้าไปใบละหนึ่งร้อยบาทแล้วนำมาคืนข้าพเจ้าอีก เวียนอยู่สองสามรอบแต่ไม่มีลูกโป่งในมือ พอคุณหมอสุพัฒน์พูดก็รีบซื้อใหม่ทันที คราวนี้เพิ่มเป็นใบละหนึ่งร้อยยี่สิบบาทเดินหายไปกับเพื่อนคู่หู (พล.ต.ต.โกวิท ปริตานนท์) สักพักใหญ่ ๆ นำลูกโป่งมาคืนข้าพเจ้าอีก...

งานเป็นไปอย่างสนุกสนาน แหกที่มานในงานต่างเต้นรำกันไม่เบื่อ ยังมีอาหารพิเศษที่ทำให้บางคนท้องเสียไปตาม ๆ กัน คือแกงปลาไหลใส่กะเทียม นั่นเอง (ของคุณหมอสื่อด้วย)

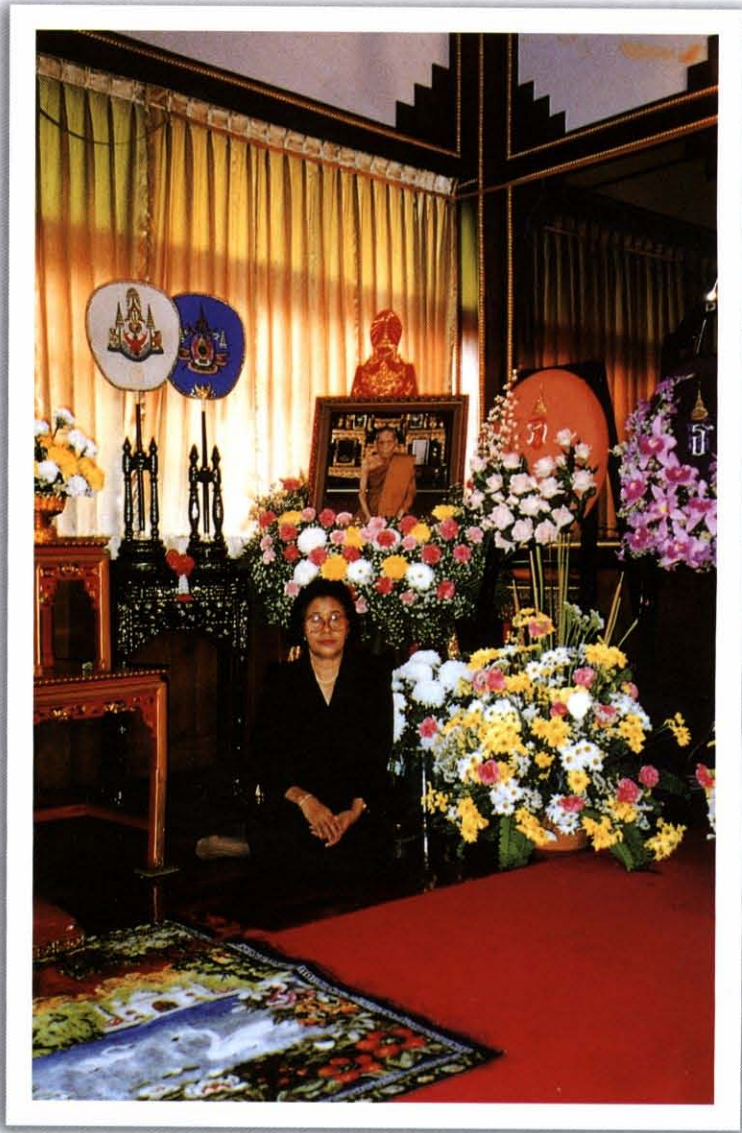
งานวันปียมหาราชที่พัทลุงจัดกันทุกปี เพิ่งมาหยุดในช่วงที่มีผู้ก่อการร้ายชุกชุม บ้านเมืองร้อนระอุ แต่ก็ขอแจ้งให้น้อง ๆ ชาว C.U. ทราบ มีพี่ใหญ่ของเรา ว่าที่ ร.ต.อนุกุล สุภชัยกิจ หลังจากเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดและเกษียณอายุราชการแล้ว ได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่พัทลุง น้อง ๆ ไปถามหาได้ “น้ำใจพีลีชมพู” ของท่านเข้มข้นตลอดเวลา รวมทั้งคุณพีลีสมุทร สุภชัยกิจ แม่บ้านของท่านก็แสนให้ความร่วมมือใจดีมากตลอด

เมื่อข้าพเจ้าย้ายไปสอนหนังสือที่ ร.ร.วรรณรีเฉลิม จ.สงขลา ชาวนิสิตเก่าสงขลาที่มีงาน “ปียมหาราชรัลึก” ก็ต้องให้ความร่วมมือตามแบบฉบับของข้าพเจ้า คราวนี้สาวน้อยทั้งหลาย จะต้องแสดงทางที.วี. ช่อง 10 หาดใหญ่ ก็ต้องซ้อมรำเป็นการใหญ่ ที่แรกข้าพเจ้าจะไม่เอา แต่คุณพีลีภรณ์ ศาครินทร์ พูดว่า “น้องบุญทอง ท่องสูตรเคมียากกว่า” ก็ต้องรับการแสดง ลงมืออัดเทปเพลงที่จะรำแจกเพื่อน ๆ นำไปทำการบ้านต่อที่บ้าน ปิดประตูห้องซ้อมแต่เสียงเพลงออกไปข้างนอก คุณพ่อและลูก ๆ รู้เข้าเมื่อซ้อมอีกคุณพ่อก็พูดกับลูกว่า “อย่าไปยุ่งแม่เขาจะซ้อมรำ” คำพูดของข้าพเจ้าได้แก่ “อาจารย์อุษา ศิริวัฒน์” ซึ่งทุกวันนี้ข้าพเจ้ายังไปขอทุนมาให้ลูก ส.ส.ว.ทุกปี รวมทั้งขอให้ “มูลนิธิ พล.ต.ต.พยุณ สุชนันท์” ด้วย (ขอบคุณมากเสมอมาเพื่อนรัก) ถึงเกษียณอายุราชการแล้วก็จะยังไปขออีกเพื่อนคงไม่ขัดข้องนะคะ

ถึงแม้ข้าพเจ้าย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ แล้วก็เคยไปร่วมงานที่หาดใหญ่ เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้านในช่วงเดือนตุลาคมก็จะเตรียมชุดไปด้วยเสมอ ยิ่งเกษียณอายุราชการ “เลียดสีชมพู” คงเข้มข้นเหมือนเดิม นื่อง ๆ ทางสงขลาส่งข่าวบ้างนะค่ะ

บุญทอง สุระนันท์

“ พี่ ๆ เลียดสีชมพูเข้มข้นเสมอค่ะ ”

คำปฏิการเมตตากุณ

ขอประทานกราบเรียน เจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัต วัดโสมนัสวิหาร อำเภอป้อมปราบ กรุงเทพมหานคร
เจ้าคณะภาพ 16-17-18

ดิฉันพร้อมด้วย บุตร-ธิดา ทุกคน ตลอดถึงเครือสัมพันธ์ มีญาติ มิตรสหาย ของ พล.ต.ต. พยุณ
สุชนะนันทน์ อดีตรองเจ้าตำรวจรู้สึกปลาบปลื้มใจและซาบซึ้งที่สุดในชีวิต ที่ได้รับความเมตตาจากเจ้าประคุณฯ
ท่าน ตลอดช่วงชีวิตของ พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันทน์

นับแต่ชีวิตปฐมวัยของ พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันทน์ เป็นต้นมา เจ้าประคุณฯ ได้อุปการะเลี้ยงดูมาเช่น
บิดาเลี้ยงดู บุตร-ธิดา อย่างสม่ำเสมอ นับแต่ปีพุทธศักราช 2488 ทั้งในเรื่องการศึกษา จนกระทั่งสำเร็จ
ปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อเข้ารับราชการในกรมตำรวจ เจ้าประคุณฯ ก็ยังแผ่เมตตา
อนุเคราะห์ในฐานะลูกศิษย์อีกเช่นกัน

จนกระทั่งล้มป่วย เมื่อเจ้าประคุณฯ รับทราบก็มีเมตตา ไปเยี่ยมอาการป่วยและอุปการะอนุเคราะห์
เอื้ออำนวยให้ความสะดวก อยู่ตลอดชีวิตของ พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันทน์

แม้วาระสุดท้ายแห่งชีวิต เจ้าประคุณฯ ยังมีเมตตาสั่งการว่า “ฉันจะมาเป็นเจ้าภาพในการออกเมรุ
พระราชทานเพลิงศพของ พล.ต.ต. พยุณ ด้วย”

และนอกจากเจ้าประคุณฯ ได้อุปการะเลี้ยงดู พล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันทน์ ตั้งแต่ปฐมวัยจนถึงปัจจุณวัย
แล้ว ยังได้แผ่เมตตามาถึงครอบครัวด้วย

ดิฉันในฐานะภรรยาผู้ร่วมสุขร่วมทุกข์ของคุณพยุณ สุชนะนันทน์ และบุตร-ธิดา เมื่อมาน้อมรำลึกถึง
อุปการะคุณที่เจ้าประคุณฯ มีต่อพล.ต.ต. พยุณ สุชนะนันทน์ จนกระทั่งเจริญ รุ่งเรือง ในชีวิตราชการและสนอง
งานของกรมตำรวจด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ตลอดมานับได้ว่า อาศัยบารมีในเจ้าประคุณฯ อนุรักษมาด้วยดี
เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรหัตถ์เดชาภาพ

ดิฉันและบุตร-ธิดาขออาราธนาเมตตากุณของเจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัตไว้คุ้มเกล้าเพราะไม่
สามารถที่จะบรรยายความรู้สึกภายในดวงใจน้อยๆ ที่ได้รับการเอื้ออำนวยเพื่อปฏิการตอบสนองในชีวิต และ
ขอนอบน้อมรับเมตตากุณเป็นประทีปส่องหัวใจตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

การนี้ควรมิควรแล้วแต่จะกรุณาโปรด

ขอประทานกราบเรียน มาด้วยความเคารพ

บุญทอง สุชนะนันทน์
153/3 ริมทางรถไฟนอก
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
22 กรกฎาคม 2527

กิจวัตรประจำวันของคุณครูแก้ว วรศรี

ประมาณ 05.00 น. ของทุกวัน คุณครูแก้ว จะต้องตื่นนอน ประการแรกท่านจะต้องปลุกลูกๆของท่านให้ลุกขึ้นอ่านหนังสือ ตัวท่านเองก็อ่านหนังสือ ประมาณ 05.30 น. - 06.00 น. ท่านจะเริ่มงานเกษตรกรรม ทำนาทำสวนซึ่งอยู่ใกล้ๆบ้านนั่นเอง จนถึงเวลา 07.30 น. เริ่มอาบน้ำรับประทานอาหารเช้า รับประทานอาหารเช้าที่ครู หลังเลิกงานก็หันหน้ามาทำการเกษตรอีก รอบๆบ้านจะมีผักสวนครัวพร้อมเพื่อนบ้านใกล้เคียงมาขอเป็นประจำ ท่านไม่เคยปล่อยให้เวลาว่างไปโดยเปล่าประโยชน์ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าจำได้ มีผู้ช่วยงานท่านเสมอมิได้ขาด เช่นเดียวกันในวันหยุดราชการ ท่านก็ต้องเดินทางไปสวนที่อยู่ใกล้บ้าน แม้ว่าท่านทำงานตลอดเวลา แต่ท่านก็มีอารมณ์ดีพูดคุยสนุก ในขณะเดียวกันจะอบรมผู้ช่วยทำงาน ลูกจ้าง กรีดยางพารา หรือผู้ใกล้ชิดไปด้วย จุดประสงค์ของท่านต้องการให้ทุกคน “เป็นคนดีมีความขยันหาเลี้ยงชีพ” ท่านเป็นข้าราชการผู้น้อยที่ดีพร้อม งานการกุศล งานศพ งานแต่งงาน ของญาติมิตรแม้กระทั่งคนรู้จัก ท่านจะต้องไปเสมอ ท่านไม่เคยวางตัวใหญ่ ไม่มัวโอ้อวด ข้าพเจ้าคิดว่าท่านมีจุดยืนของชีวิตที่ถูกต้อง แม้แต่ทางกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการของเราก็เพิ่งสนับสนุนให้ครูอาจารย์ทำงานพิเศษ หารายได้เพิ่มให้ครอบครัว และโดยเฉพาะให้นักเรียนทำงานหารายได้ในระหว่างเรียนด้วย

ในปัจจุบัน ความขยันของท่านตกทอดมายังบุตรชายทั้ง 4 คนของท่าน โดยเฉพาะการใช้เวลารว่าง หลังเลิกงานราชการแล้ว ต่างก็ลงมือทำสวน เลี้ยงโคนม ส่งนมสด เก็บผลไม้ที่เหลือจากรับประทานและแจกจ่ายให้เพื่อนบ้านไปจำหน่ายที่ทำงาน (ขายบ้างแถมบ้างตามนิสัยชาวทุ่งซึ่งหนึ่ง) สมัยคุณครูแก้วท่านไม่เคยขายเพราะสมัยนั้นค่าครองชีพต่ำ เครื่องอุปโภค บริโภคราคาถูกมาก ภรรยาของท่านเล่าให้ฟังว่า “ล่ำฟัง เงินเดือนของคุณครูแก้ว เก็บไว้สร้างสวน ส่งเสียให้ลูกๆได้เรียนหนังสือ” ในขณะที่ลูกๆกำลังศึกษาอยู่ในจังหวัดพัทลุง ท่านบุกเบิกสวนยางพาราไม่หยุด ครั้นบุตร-ธิดาของท่านเข้าศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร ท่านได้เก็บผลประโยชน์ ผลผลิตที่ได้ก็เป็นที่พักอาศัยแก่พี่น้องชาวพัทลุงในปัจจุบันนี้

อีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าท่านมีคุณสมบัติพิเศษที่ทำให้บุตรชายทั้ง 4 คนได้ไปรับใช้บ้านเกิดของตนเอง ส่วนบุตรบางคนหลังจากแต่งงานแล้วก็ต้องย้ายตามครอบครัวไปเรื่อยๆตามวิถีทางของราชการ

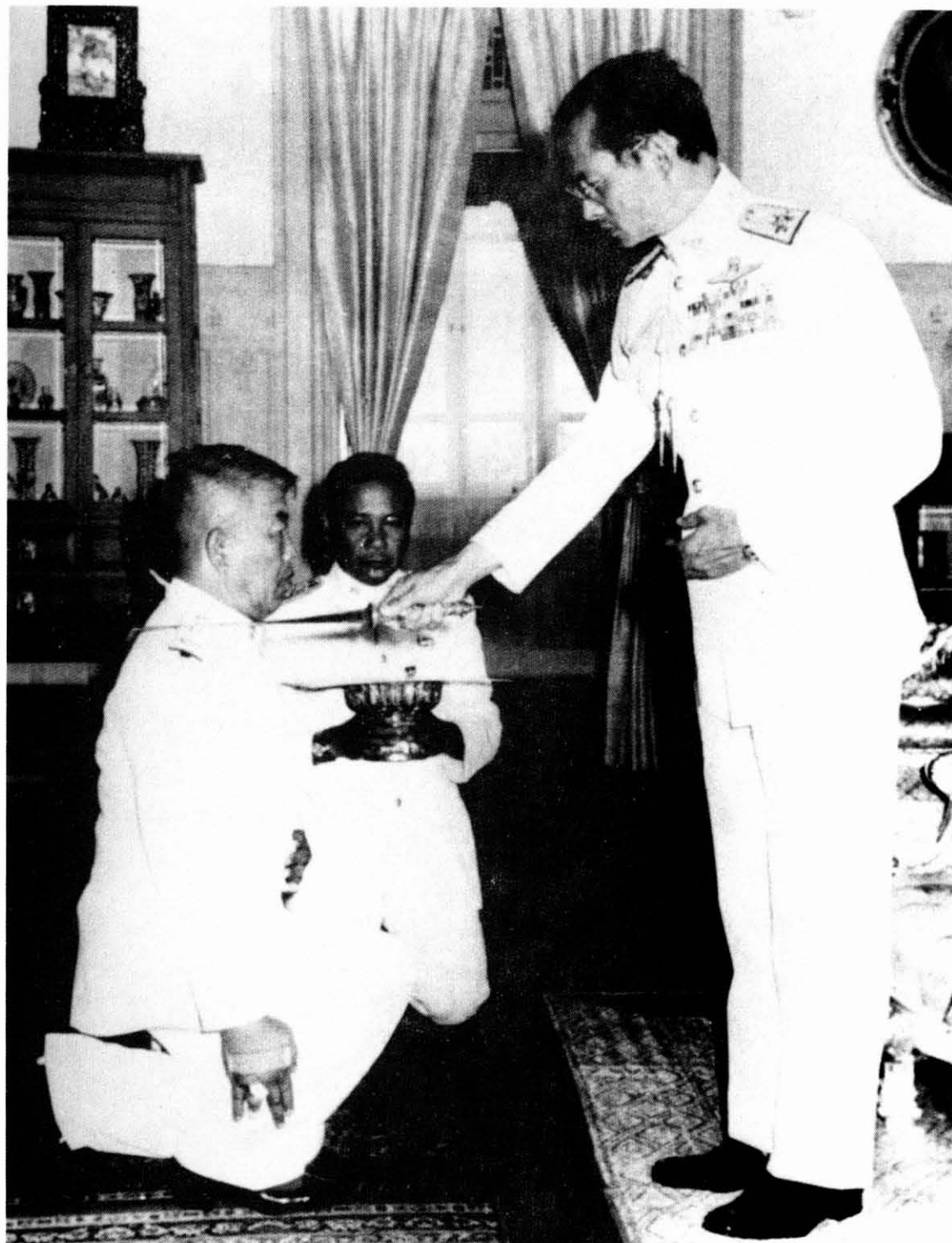
กิจวัตรประจำวันของท่านอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือ การเขียนจดหมายถึงลูกๆและหลานๆ ท่านจะปฏิบัติติดต่อกันมาโดยตลอด เพื่ออบรม สั่งสอน ให้พร แนะนำและให้กำลังใจ บุตร-ธิดา และหลานๆของท่าน

ข้าพเจ้าเพียงแต่เล่าถึงจุดเน้นของข้าราชการครูประจำตำบลคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นแบบอย่างแก่ท่านบ้าง ข้าพเจ้าคิดเสมอว่า ท่านที่มีอาชีพครูนับว่าโชคดีแล้ว ขอให้ท่านรู้จักประมาณตัวเอง รู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักใช้ รู้จักจ่าย และที่สำคัญก็คือการรู้จักอบรมสั่งสอนบุตร-ธิดา เมื่อท่านปฏิบัติได้ ก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตทุกประการ

บุญทอง สุชนะนันท์

อาจารย์ 3 ระดับ 8 ร.ร. สุวรรณสุทธาราม กรุงเทพมหานคร

เมษายน 2534

« เกียรติศักดิ์วีรภพของฟ้าพอลไว้แก่ตัว »

ทรงโปรดให้เข้าเฝ้ารับพระราชทานยศ พล.ต.ต.ทั้งๆ ที่มีมือขวายังบาดเจ็บจาก
การต่อสู้ผู้ก่อการร้ายเมื่อ 14 มีนาคม 2522

นายพลกระดุกเหล็ก

(สำเนา)

ถึง ผบช.ภ.4

ที่ มท. 355/2522

วันที่ 12 มีนาคม 2522

ด้วย ตร. ได้รับรายงานตามวิทยุของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ ผบก.ภ. 11 ที่ พิเศษ/2522 ลง 11 มี.ค. 2522 เมื่อวันที่ 10 มี.ค. 22 เวลา 21.00 น. พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ พร้อมด้วย จ.ส.ต.เพียร นินทรสระ จ.ส.ต.สุวิทย์ อินทรายุทธ จ.ส.ต.วชิระ กำลังถือ กลับจากราชการได้เดินทางโดยรถยนต์ของหลวงทางราชการมาตามถนนสายห้วยยอด-ทุ่งสง เมื่อเดินทางมาใกล้จะถึงโรงเรียนโพธิ์น้อย ม.3 ต.ควนเมา อ.ห้วยยอด จว.ตรัง ได้มีคนร้ายประมาณ 30 คน พร้อมด้วยอาวุธปืนเอ็ม 16 ยืนเรียงรายอยู่บนถนนโดยใช้ไม้ยางขวางถนนเพื่อทำการปล้นรถยนต์ที่ผ่านไปมา เมื่อรถยนต์ของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ กับพวกแล่นมาถึงที่เกิดเหตุ คนร้ายได้ใช้อาวุธปืนระดมยิงไปยังรถของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ กับพวก พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ ได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนลงจากรถและทำการยิงต่อสู้กับคนร้ายอยู่นานประมาณ 10 นาที จนคนร้ายหลบหนีเข้าป่าไป จากการปะทะต่อสู้ครั้งนี้ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ ได้ถูกกระสุนปืนของคนร้ายได้รับบาดเจ็บที่นิ้วมือข้างขวากระดูกแตกและข้อศอกซ้ายกระดูกสันหลังใน นอกนั้นปลอดภัย

ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ กับพวกในครั้งนี้ เป็นการกระทำที่เด็ดเดี่ยวองอาจและกล้าหาญ ยอมเสี่ยงเข้าระงับเหตุร้าย ตร.จึงขอชมเชยการปฏิบัติหน้าที่ของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ จ.ส.ต.เพียร นินทรสระ จ.ส.ต.สุวิทย์ อินทรายุทธ จ.ส.ต.วชิระ กำลังถือ ให้ทราบทั่วกันและถือว่าเป็นตัวอย่างที่ดี หากข้าราชการตำรวจทุกคนได้ยึดถือการกระทำของ พล.ต.ต.พยุณ สุชนะนันท์ กับพวก เป็นแบบอย่างแล้ว เป็นที่เชื่อมั่นได้ว่าภาพพจน์และความเชื่อถือและศรัทธาของประชาชนที่มีต่อตำรวจจะดีขึ้นอย่างแน่นอน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้ท่านแจ้งข้าราชการตำรวจในสังกัดทราบโดยทั่วกัน

(ลงชื่อ) พล.ต.อ.มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น

อ.ตร.

ที่ มท. 05052/กพ.5/(สท.5)/2525

ผบก.ภ.10,11,12 และ ผกก.สส.บช.ภ.4

เพื่อโปรดทราบ ตามวิทยุ ด.ตร.ดังกล่าวข้างต้น

(ลงชื่อ) พล.ต.ต.เจษฎ์ พบสุข

(เจษฎ์ พบสุข)

ผช.ผบช.ภ.ปฏิบัติราชการแทน ผบช.ภ.4

14 มี.ค. 2522

รับรองว่าเป็นสำเนาที่ถูกต้อง

ร.ต.ต.

รอง สว.ผ.สช.กก.บก.บก.ภ.11

บันทึกไว้ให้ลูกหลาน

วันที่ 11 มีนาคม 2522 ประมาณ 06.30 น. เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น กำลังคิดว่าจะต้องเป็นเรื่องรีบด่วน เพราะยังเช้าอยู่ “พี่ยูณถูกยิง” ข้าพเจ้าใจหายวูบ มือเท้าเย็น จริงหรือ... จริง ๆ ... กำลังคิดว่า “คงปลอดภัยเพราะเราไม่ได้มีกลางสังหรณ์ใจหรือฝันร้าย” พยายามรวบรวมสติทั้งหมด เข้มแข็งเข้าไปทำตัวให้ตกใจน้อยที่สุด ผู้โทรศัพท์ไปบอกคือ พ.ต.ท.ณัฐ อุ่นเสียม (ลูก ๆ เรียกว่า น้ำหมวด) หลานของคุณแม่โน้ม วรศรี นั่นเองหลังจากพูดคุยกันก็ทราบว่าเป็น “เจ็บมากแต่พักอยู่ที่บ้านไม่ได้อยู่โรงพยาบาล” แสดงว่าบาดเจ็บไม่สาหัส ค่อยเบาใจหน่อย ขณะนั้นข้าพเจ้าและลูกยังพักอยู่ที่สงขลา พี่ยูณอยู่ที่นครศรีธรรมราช

ข้าพเจ้าบอกเด็กให้ไปตามจำเิม คำแก้ว (ลูก ๆ เรียกว่า น้ำเิม) เตรียมตัวขับรถไปจังหวัด นครศรีธรรมราชเป็นการด่วนข้าพเจ้าเองรีบแต่งตัวจัดข้าวของจำเป็นลงกระเป๋า ภายในสิบห้านาทีทุกคนพร้อมหมด ลูกก้อง ลูกเปิ้ลก็เตรียมพร้อมแล้ว ลูกเปิ้ลพูดว่า “ลูกและพี่ก้องไปด้วยเพราะสอบเสร็จแล้ว น้องยังสอบไม่เสร็จอยู่บ้านกับคุณยาย” ครู่ต่อมา น้ำหมวด น้ำเิม ก็มาถึง เราห้าคนพร้อมแล้วเดินทางมุ่งตรงไปบ้านพักผู้บังคับการ 11 น้ำเิมขับรถค่อนข้างเร็ว ประมาณชั่วโมงครึ่งเราก็ถึง จ.นครศรีธรรมราช

เมื่อถึงบ้านพักข้าพเจ้าและลูกทั้งสองรีบตรงไปหาคุณพ่อทันที โลงอกไปที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ยังอยู่ครบ แต่แขนทั้งสองข้างเจ็บมาก ใช้การไม่ได้เลยจะใช้ยันตัวลุกขึ้นนั่งก็ไม่ได้ ยังสวมเสื้อกล้ามอยู่มีรอยเปื้อนเลือดเป็นจุด ๆ ท่วมทั้งตัว ถอดเสื้อไม่ได้เพราะแขนปวดมาก ข้าพเจ้าจึงบอกนายเวรให้หากรรไกรมาตัดเอาเสื้อออก แล้วช่วยกันยกพี่ยูณให้ลุกขึ้นนั่ง นั่งได้ ยืนได้ แต่มือทั้งสองข้างใช้การไม่ได้เลย การรับประทานอาหาร น้ำ และยาจะต้องป้อนตลอดเวลา พี่ยูณพูดว่า “จะโทรศัพท์ไปบอกแม่และลูก ๆ เองห้ามใครโทร. แต่ยังไม่ได้โทร. ก็มาถึงแล้ว” เล่าเหตุการณ์ปะทะกับผู้ร้ายให้ทุกคนฟังข่าวดังกล่าวกระจายไปทั่วทั้งทางวิทยุ โทรศัพท์ และหนังสือพิมพ์ พี่ ๆ น้อง ๆ ทั้งสองฝ่ายมิตรรักต่างละจากการงานมุ่งตรงไปยังท่านนายพลกระดุกเหล็ก (เรียกตามหนังสือพิมพ์ค่ะ) น้องเหิง (คุณบันเหิง วรศรี) ตกใจเป็นที่สุดรีบเดินทางไป นครศรีธรรมราชทันที เธอไม่ทราบรายละเอียด ไม่ทราบว่าปลอดภัยด้วย สาย ๆ เกือบเที่ยงของวันนั้นผู้คนเต็มบ้านในเนื้อที่เกือบครึ่งไร่ ลูก ๆ ทั้งสองช่วยกันรับโทรศัพท์ โทรเลข ส่วนน้อง ๆ หลาน ๆ ช่วยกันรับแขกเลี้ยงแขก ดินะที่ท่านนายพลของเราปลอดภัยเราพูดคุยกันได้ พอยิ้มให้กันได้

ในช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้นนายเวร (พ.ต.ท.สมประสงค์ เพชรสุวรรณ) บอกข้าพเจ้าว่า “คุณไฟโรจน์ รัตกุล มาเยี่ยม” พี่ยูณจึงบอกให้เชิญคุณไฟโรจน์เข้ามาใกล้ ๆ เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้คุณไฟโรจน์ฟัง คุณไฟโรจน์เป็นห่วงมากจนกระทั่งเขียนเป็นจดหมาย

ปัญหาที่เรากำลังคิดว่าจะทำอย่างไร? เรื่องใหญ่ ในวันที่ 14 มีนาคม 2522 พี่ยูณจะต้องเข้าเฝ้าในหลวงรับพระราชทานยศ “พล.ต.ต.” คุณไฟโรจน์แนะนำ “ควรเข้าเฝ้าตามกำหนดเพราะพี่ยูณยังเดินได้เอง” คุณไฟโรจน์ช่วยวางแผนให้เสร็จ พร้อมทั้งเป็นธุระจองห้อง VIP โรงพยาบาลกรุงเทพไว้ให้ จัดการตัวเครื่องบิน ให้เรียบร้อย

ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น 13 มีนาคม 2522 หลังอาหารเช้า เราห้าคน พ่อ แม่ ลูกก้อง ลูกเปิ้ล และนายเวร เดินทางไปจังหวัดสงขลาทางเฮลิคอปเตอร์พักที่บ้านพักพี่ยูณ ข้าพเจ้าและนายเวรเดินทางต่อไปยังสนามบินหาดใหญ่ ซึ่งคุณไฟโรจน์คอยอยู่แล้ว เราเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางคือ โรงพยาบาลกรุงเทพ

พี่ยูณได้รับการตรวจรักษาทันที โดยเฉพาะจัดกระดูกให้เข้าที่และเข้าเฝือกใหม่ เพราะที่นิ้วมือขวากระดูกแตกละเอียด แขนขวากระดูกร้าวเป็นทางยาว (ดูจาก X-ray)

มีเรื่องที่จะต้องช่วยกันคิดอีก “จะใส่เสื้อนอกอย่างไร?” หลังจากปรึกษากันก็ตกลงจะต้องเชิญช่างตัดเสื้อมาเลาะแขนเสื้อออกใส่เสร็จเนาเย็บให้แขนติดกัน นายเวรจึงติดต่อกับช่างเสื้อไว้ก่อนพร้อมนัดเวลาให้มาที่โรงพยาบาล

14 มีนาคม 2522 ตื่นเช้าข้าพเจ้ารีบโทรศัพท์กลับไปบ้านที่สงขลาพูดอวยพรวันคล้ายวันเกิดลูกเปิ้ล “สุขสันต์วันเกิดนะลูกรัก” ลูก ๆ ก็ถามถึงอาการของคุณพ่อ ก็บอกไปว่า “ไม่ต้องห่วงวันนี้คุณพ่อจะต้องเข้าเฝ้าแน่” ก่อนเข้าวัง ช่างและนายเวรช่วยกันแต่งตัวให้ท่านนายพลเรียบร้อย คุณไฟโรจน์อีกนั้นแหละส่งรถคันใหญ่มารับ พี่ยูณ ข้าพเจ้าและนายเวรเดินทางเข้าวังสวนจิตรลดาในฐานะข้าพเจ้าเองแต่งชุดไทยจิตรลดาสะดวกดีไม่ต้องใช้เครื่องทรงมาก ข้าพเจ้าติดตามไปในฐานะเป็นผู้ดูแลคนป่วย

เมื่อไปถึงก็พบกับท่าน พล.ต.อ.วชิระสิทธิ์ เศรษฐบุตร พี่ยูณโค้งทำความเคารพ “สวัสดิ์ครับอาจารย์” ท่านพูดทันทีว่า “คิดว่าจะต้องให้เข้าเฝ้าเดี่ยวเสียแล้ว” ...ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มใจเหลือเกิน หายเหนื่อยเหมือนปลิดทิ้ง จากคำพูดของท่านแสดงว่าท่านสนใจและติดตามข่าวคนของเราตลอดเวลา

การรับพระราชทานประดับยศท่านนายพล เป็นไปอย่างเรียบร้อยจากรูปถ่ายจะเห็นได้ว่า ท่านนายพลของพวกเรายังแสดงท่าทางเข้มแข็งอย่างมีวินัย ทั้ง ๆ ที่แขนข้างหนึ่งเจ็บ นิ้วมืออีกด้านหนึ่งก็เจ็บเข้าเฝือกไว้ทั้งสองข้าง

ขณะที่พักรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล มีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงไปเยี่ยมกันมากมายเป็นต้นว่า พล.ต.อ.แสวง คุณหญิงอารีย์ ธีระสวัสดิ์ และพล.ต.อ.สนั่น ตูจินดา เป็นต้น (ในขณะนั้น ยศ พล.ต.ต. ค่ะ) ทุกคนให้กำลังใจแก่ครอบครัวของเรา เรายังระลึกถึงบุญคุณของท่านทั้งหลายจนทุกวันนี้

เมื่อลูกสี่ (ลูกหนูของครอบครัว) สอบเสร็จ ลูกก็อ้อนนำน้องทั้งสองเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเยี่ยมคุณพ่อ คุณพ่อพักรักษาตัวอยู่ร่วมสัปดาห์ เราก็เดินทางกลับพักที่บ้านพักสงขลา แต่ยังคงรับการตรวจจากหมอตามที่นัด ใช้เวลาประมาณสองเดือนจึงหายเป็นปกติ

เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้บังคับกอง สม.อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา พี่ยูณก็เคยต่อสู้กับโจรจับเด็กเรียกค่าไถ่ วันนั้นเดินไปตรวจคนเดียวด้วย แต่อาศัยความว่องไวเด็ดเดี่ยวจึงเอาตัวรอดมาได้ ในปีนั้นผู้บังคับบัญชาขอบำเหน็จให้สามชั้นเป็นพิเศษ

ยังมีเรื่องตื่นเต้นและเสี่ยงภัยอีกมากแต่ไม่ถึงกับเอาชีวิตเข้าแลกเหมือนสองเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

(นางบุญทอง สุชนะนันท์)

12 สิงหาคม 2538

หลวงปู่สมเด็จพระวันรัตรีบโทรศัพท์ไปถามข่าวทันที เราได้รับโทรเลข โทรศัพท์มากมาย ไปเยี่ยมโดยตนเองก็มาก จึงขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้อีกครั้ง

การพัฒนาตนเองในวัยเรียน

ก่อนอื่นเราจะต้องสำรวจตัวเราเองเสียก่อน เก็บข้อบกพร่องทั้งหลายและยอมรับในส่วนไม่เหมาะสมนั้นๆ เป็นต้นว่า

- คุณแม่ว่า “ลูกแดงๆ ไม่เก็บที่นอน”
- ทุกๆเช้า คุณแม่จะต้องปลุกให้ตื่น “ลูกแดง สายแล้วเดี๋ยวไปโรงเรียนไม่ทัน”
- ถึงชั่วโมงคณิตศาสตร์ “นลินี (หนูแดง) ทำไมไม่ส่งการบ้าน”

จากตัวอย่างที่หยิบยกมา เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เราจะต้องถามตัวเราเองว่า “เราจะแก้ไขสิ่งนี้หรือเปล่า และมีความพร้อมจะแก้ไขหรือไม่” แน่นนอนครูอาจารย์ทุกท่านยินดีให้คำแนะนำแก่เราตลอดเวลาเมื่อหนูแดงไปหาอาจารย์ที่ปรึกษา หนูแดงจะได้รับคำแนะนำที่ดีกลับมาเสมอ ดังนั้นการพัฒนาตนเองในทุกๆเรื่องจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

“เริ่มตั้งแต่การตื่นนอน” หนูแดงคิด คุณแม่ต้องปลุกเราทุกเช้าต่อไปนี่เราจะต้องตื่นเวลา 05.00 นาฬิกาของวันใหม่ทุกๆ วัน “จะทำได้ยังไงดี?” คิดได้รีบวิ่งไปหาคุณแม่ “คุณแม่ขา ลูกขอยืมนาฬิกาปลุกหน่อยค่ะ” คุณแม่มีความประหลาดใจเหลือเกินแต่ก็หยิบนาฬิกาปลุกส่งให้แต่โดยดี ได้นาฬิกาแล้วหนูแดง ก็กลับห้องตัวเอง คิดวางแผนต่อไปเราจะต้องตื่นเวลา 05.00 นาฬิกา ให้จงได้ จึงตั้งนาฬิกาปลุกไว้ตามเวลาที่ต้องการ

เวลา 05.00 นาฬิกา ของวันต่อมา นาฬิกาปลุกดังลั่นบ้าน ปรากฏว่า เจ้าหนูแดง ไม่ตื่นคุณพ่อคุณแม่ตกใจรีบลุกไปดู พลังคิดสงสัยเหลือเกิน ลูกจะรีบไปไหน จึงปลุกลูกให้ตื่น หนูแดงลืมตาขึ้น พลังบ่นอุ้อ! “ก็ลูกจะลุกขึ้นดูหนังสือ” คุณพ่อคุณแม่มองตากันด้วยความปลื้มใจ คุณพ่อแยกตัวกลับ คุณแม่ยังคงอยู่กับคุณลูก คิดว่าลูกจะลุกขึ้น เปล่าเลย! เธอหลับต่ออีก เป็นธรรมชาติของเด็กวัยรุ่น กินง่าย หลับง่าย ผู้เป็นแม่เห็นลูกนอนอย่างมีความสุขไม่อยากจะปลุกให้ตื่น แต่เมื่อคิดว่าเจ้าตัวเองก็ตั้งใจแล้วว่าจะต้องตื่นลุกขึ้นจัดการเรื่องเรียน จึงตัดสินใจเขย่าตัวลูกอย่างแรงจนกระทั่งตื่นแล้วลุกขึ้น คุณแม่แนะนำการฝึกฝนให้แก่ลูก

“การฝึกใจตื่นนอนตั้งแต่ตี 5 เป็นครั้งแรก พอลืมตาขึ้น ให้รีบเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าเสียก่อน ต่อด้วยดื่มน้ำเย็น นมสด หรือน้ำผลไม้ก็ได้ ถ้ายังง่วงนอนอีก ขอให้เดินไปมาจะรู้สึกสบายขึ้น ต่อจากนั้น ให้นั่งโต๊ะทำงาน อ่านหนังสือ อาจอ่านออกเสียงเบาๆก็ได้ เขียนไปด้วย” หนูแดงฟังคุณแม่ด้วยความสนใจ ก้มลงกราบขอบคุณคุณแม่ “แม่จ๊ะ ลูกจะเริ่มปฏิบัติแต่บัดนี้” คุณแม่ยังมีต่ออีกนิด “บางรายที่ตื่นยากจริงๆ จะต้องฝึกใจลูกไปอาบน้ำกันเลยทีเดียว” “ลูกจะพยายามค่ะ” “เราจะต้องปฏิบัติให้ได้สำเร็จ” ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาหนูแดงก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณแม่

ก่อนนอนค่ำวันหนึ่ง หนูแดงเดินไปหาคุณแม่ ด้วยท่าทางภูมิใจ มือข้างหนึ่งไขว้หลัง “มีอะไรหรือลูก?” เธอไม่พูดแต่กลับส่งนาฬิกาปลุกให้คุณแม่ “ลูกไม่ใช้มันอีกแล้วค่ะ” คุณแม่คิดเป็นห่วงลุกขึ้นมาทันที “นี่จะไม่ลุกขึ้นดูหนังสืออีกหรือจะลูก?” “แม่ฟังลูกก่อนสิจ๊ะ” หนูแดงนึกสนุกอยากยั่วคุณแม่ให้เกิดความไม่พอใจจะได้ฟังร่ายยาวของคุณแม่ แต่ก็ไม่ได้อำนาจในที่สุด “ลูกไม่ต้องใช้นาฬิกาปลุกอีกแล้วค่ะ” “ทำไมหรือ?” “ก็เดี๋ยวนีพอตี 5 หนูแดงก็นอนไม่หลับแล้วค่ะ” พูดพลางคิดว่าเราฝึกฝนตนเองเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้นได้ผลเกินคาด

คุณแม่กอดลูกไว้ด้วยความรัก “ดีแล้วลูก คนเราจะชนะอะไร หรือจะสู้ชนะตัวเราเอง” เป็นอันว่าบท เรียนง่ายๆ บทแรกของหนูแดงผ่านไป แล้ว คุณแม่คิดจะต่อบทต่อไป แต่ ยังก่อน! ค่อยๆ เพิ่มให้ลูก ไปเรื่อยๆ ดีกว่าจะไม่ รู้สึกหนักจนเกินไป

หนูแดงมาคิดได้ “เราจะต้องชนะใจตนเอง” ในเรื่องอื่นๆ ต่อไป เรากำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะต้องวางแผนเพื่อเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, และ 6 และเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย คุณแม่และ คุณครูเคยบอกว่า “เมื่อต้องการให้ผลการเรียนดี จะต้องเอาใจใส่เพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษ” หนูแดงจำได้ดีและ นำมาปฏิบัติ เมื่อเริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เธอเริ่มวางแผนใหม่ทันที คิดเสมอว่า เราจะต้องพัฒนาตนเอง อยู่เสมอ

ประการแรกเรื่องเรียน

- ทำการบ้านทุกเรื่องที่อาจารย์ให้ และทำให้เสร็จในแต่ละวัน ไม่เก็บสะสมไว้
- ส่งรายงานทุกๆ ชิ้นที่อาจารย์สั่ง
- เมื่อกลับถึงบ้านทบทวนบทเรียนทุกวัน
- หาหนังสืออ่านเพิ่มเติม ยืมจากห้องสมุด บางเล่มก็ซื้อ ทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ
- หาที่เรียนพิเศษในช่วงวันหยุดเรียน
- จะต้องทำทุกๆ เรื่องให้เป็นปัจจุบัน

ประการที่สองเรื่อง กิจกรรม

- ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมทุกเรื่อง เธอเอาใจใส่เสมอ แต่เมื่อมีเวลารว่างเธอเข้าห้องสมุด
- การออกกำลังกาย ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ว่ายน้ำ วิ่ง ฝึกพลศึกษาที่โรงเรียน เธอไม่เคยขาด
- ร่วมสังสรรค์กับเพื่อนบ้างตามสมควร
- บางเวลาไปพักผ่อนกับครอบครัว

ประการสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง ความประพฤติ และความมีน้ำใจ เราจะต้องมีความประพฤติดี และมี น้ำใจเสมอ ตลอดเวลาเธอคิดเสมอว่า “ความพยายามนำมาซึ่งความสำเร็จ” “อุตสาหิ อุตตโน นาโถ” และ “ตัวข้าลิขิตชีวิตข้าเอง”

ในที่สุดหนูแดงก็ได้รับความสำเร็จ สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และเรียนสำเร็จในเวลา 4 ปีต่อมาสมความปรารถนา

เสริมความงามโดยไม่ต้องลงทุน

คิดๆ...จริงนะ เอาแค่หัวหน้าสถานศึกษาที่ร่วมงานกันมา คนไหนคนนั้น พัฒนาแค่อาคาร ห้องเฉพาะวิชาต่างๆ บางครั้งห้องน้ำ เปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก... สารพัดเปลี่ยน... ล้วนแต่ต้องใช้เงินทุนมากๆทั้งนั้น ไม่มีเลยที่จะคิดถึงเรื่องที่ไม่ต้องลงทุน แต่มีประโยชน์มหาศาล คิดๆ...จึงตัดสินใจโทรศัพท์ถึงเพื่อนรัก อาจารย์ประไพ วัฒนประดิษฐ์...หลังจากพูดคุยกันนาน... “บุญทองจ๊ะ เธอจดหมายมาดีมาก...”

ไฟเพื่อนรัก

เราเกษียณอายุราชการมา ๖ ปีแล้วแต่วิญญาณความเป็น “ครู” ยังฝังใจอยู่เสมอ เราเชื่อว่าทุกคนเกิดมาต้องการเป็น “คนดี” ด้วยกันทั้งนั้น แต่ไม่รู้จักเลือกสิ่งที่ดีงามใส่ตัวเอง เอาแค่ “การพูดจา” บางครั้งคุณครูนั้นแหละเป็นเสียเอง “มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนี้” พยายามสอนเท่าไร “มันไม่รู้จักจำ มันไม่เข้าใจ มันโง่จริงๆ...” พอเราเรียนภาษาอังกฤษ “it” แปลว่ามัน ใช้แทนชื่อสัตว์และสิ่งของ ยิ่งรู้สึกเจ็บแปลบเข้าในหัวใจ ต้องทำใจอยู่นานจึงจะรับได้ ทุกวันนี้พอใครพูดใช้คำแทนตัวว่า “มัน” ก็ยังไม่ชอบอยู่เอง แต่ความที่ต้องพบกับผู้คนมากมายหลายตาก็คือต้อง “ทำใจ” ถื้อมตามที่ท่านพุทธทาสภิกขุสอนไว้ว่า “มันเป็นเช่นนั้นเอง”

ไฟคงได้ยินนะจ๊ะว่า คนใต้ของเราพูดคำว่า “ขอบคุณครับ ขอบคุณค่ะ” ไม่เป็น หรือพูดไม่ออก ก็เพราะเราไม่ได้พูดกันมาตั้งแต่เล็กๆ

รู้สึกกระด้างๆที่จะพูด ทั้งๆที่เพื่อนๆทำอะไรให้เรา ให้อะไรแก่เรา เรานึกขอบคุณในใจอยู่เสมอ แต่พูดไม่ออก บางครั้งผู้ใหญ่ให้อะไรเรา เรายกมือไหว้แต่ไม่ได้พูดว่า “ขอบคุณค่ะ.....” พวกเราคิดเอาเองนะว่า จะพูดดีไม่ดี? ความจริงคนภาคใต้เรามีน้ำใจจริงจังและจริงใจเสมอ แต่บางครั้งไม่ได้แสดงออก

อ้อ! อีกเรื่องหนึ่งสำคัญมาก การพูดโทรศัพท์ เราเคยโทรศัพท์ไปหาเพื่อนรุ่นน้อง “สวัสดีค่ะ พี่บุญทองพูด...” ทุกครั้งเราจะแนะนำตัวเอง ไฟทายซีจ๊ะ เขาพูดว่าอย่างไร “ว่าอย่างไรคะพี่...” “ว่าอย่างไร?” ใช้กับผู้ใหญ่ไม่มีคำพูดที่ดีหรือเหมาะสมกว่านี้แล้วหรือ? แต่เมื่อเข้านี้ดีมากเราพูดกับรุ่น น้องคนหนึ่ง... “มีอะไรให้หนูช่วยค่ะ” ความจริงไม่มีอะไร เราแค่ถามข่าวธรรมดา ยิ่งกว่านั้นวันหนึ่งหลานโทรไปหา “คุณป้า ทายว่าใครพูด...” หลานๆผู้อ่านทั้งหลาย คำพูดเช่นนี้ เหมาะที่จะใช้กับผู้ใหญ่หรือไม่? คิดดู คิดเอาเองนะจะควรใช้คำพูดอย่างไรจึงจะเหมาะสม จึงจะน่ารัก

พูดไปเรื่อยๆ ขอบ้นตามแบบฉบับของไฟ สมัยเป็นนิสิตก็แล้วกัน ทุกเช้าตัวจะต้องมีเรื่องบ่นให้เราเพื่อนๆฟังกันเสมอ เกือบสิ้นมะวันก่อน ไฟบอกว่า กำลังปลูกเรือนหอให้ลูกสาวที่เป็นหมอม จะมีข่าวดีเมื่อไร ส่งข่าวแต่เนิ่นๆจะได้วางแผนล่วงหน้า

รัก...

บุญทอง สุชนันท์

บุญทอง เพื่อนรัก

เราได้รับจดหมายแล้ว ตัวบ่นมาเราก็จะบ่นไป เรื่องของผู้สูงอายุก็เป็นเช่นนี้ละ จะคุยเฉพาะเรื่องที่สำคัญๆ

วันหนึ่งเรากับสามีขับรถกลับบ้านอยู่ในต่างจังหวัดซึ่งมีคนเฝ้าบ้านตลอดเวลา ไปถึงบ้านเวลาค่ำเด็กออกมาเปิดประตูแต่รถของเราเข้าบ้านไม่ได้ เพราะมีกระถางต้นไม้เฟื่องฟ้าขวางอยู่ เด็กต้องเลื่อนกระถางต้นไม้เพื่อให้รถเข้าบ้านได้ ทันใดนั้นมีเสียงตะโกน มาจากชั้นบนของบ้าน เจ้าของกระถางต้นไม้ “เดี๋ยวดันเฟื่องฟ้าของชั้นตายหมด” เด็กพูดตอบว่า “พอรถเข้าบ้านได้แล้ว ผมจะเลื่อนวางที่เดิม จะระมัดระวังครับ” เราจำมาจนทุกวันนี้ ถ้าเป็นเธอเราเชื่อเหลือเกินว่า เธอจะต้องรีบลงมาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ เรายังมั่นใจเสมอว่า พี่น้องของบุญทองไม่มีแบบนี้แน่ เรายังพบเรื่องต่างๆ อีกมาก แต่ไม่ต้องการบ่น มองโลกในแง่ดี ทุกๆ เรื่อง เป็นผลดีแก่ผู้สูงอายุเช่นเรานะ อาชีพครูเหมือนพวกเราก็มีเรื่องให้ชื่นชม คงไม่ต้องพูดนะว่ามีอะไรบ้าง เรื่องลูกสาวของเราเมื่อกำหนดวันแน่นอน จะโทรศัพท์มาบอกก่อนตัวจะได้วางแผนไว้แต่เนิ่นๆ ความจริงสมัยนี้เขาไม่ใช้จดหมายกันแล้ว เขาใช้ “E-mail” กันทั้งนั้น ก็เรามันยังหัวโบราณนะเธอ

รัก

ประไพ

ไพ เพื่อนรัก

ได้รับจดหมายแล้วขอบคุณมากนะจ๊ะ คนเลี้ยงน้ำใจอีกมากซึ่งมีในทุกรูปแบบ สำหรับน้องๆ หลานๆ ของเรา ไม่มีเช่นนี้แน่นอน ของไพก็เช่นกันนะเพื่อนรัก “เรารวยน้ำใจกันทุกคน”

เมื่อครั้งสามีของเราบริหารการอยู่ที่จังหวัดสงขลา เรายังจำได้วันนั้นเรากำลังดู T.V. อยู่ น้องชายของเรามานั่งใกล้ๆ บอกกับเราว่า “พี่ครับคนที่อยู่หลังบ้านปวดท้องมาก ผมขอขีมนรนำเขาไปส่งโรงพยาบาลนะครับ” เรารีบบอกน้องทันทีว่า “ให้รีบขับรถนำเขาไปส่งโรงพยาบาล” ยังบอกกับน้องว่าไม่ต้องรีบกลับให้ดูอยู่ก่อนเผื่อมีอะไรที่เราพอจะช่วยเขาได้ ก็ขอให้ช่วย

ไพจะ เรานึกขึ้นมาได้ รีบเปิดสมุดบันทึกดู เราเขียนไว้ว่า เมื่อ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๐ ลูกสาวคนโตขณะนั้นกำลังเป็นนิสิตปี 3 เมื่อกลับถึงบ้าน ในตอนเย็นเล่าให้เราฟังว่า “วันนี้ลูกมีเรื่องตื่นเต้น พี่ของเพื่อนเป็นไข้เลือดออก รับการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า เพื่อนโทรศัพท์มาบอกว่า พี่ของเขาต้องการเลือดหมู่เอ (A) เป็นการด่วน” เธอเล่าให้คุณแม่ฟังอย่างภูมิใจ แล้วลูกทำอย่างไร? “ลูกก็ชวนเพื่อนสี่คน” ทุกคนเต็มใจไปกันแต่ไม่มีใครไปโรงพยาบาลลูก จึงเหมารถ Taxi ๑ คัน เพื่อนๆ นั่งไปด้วย ๒ คน ลูกขับรถของลูกตาม Taxi ไป พวกเขาช่วยทันเวลาเขาปลอดภัยแล้วละ ลูกทำดีมากนะลูก “ทำดีเราไม่ต้องหวังผลตอบแทน” เราช่วยได้สำเร็จ เราก็สบายใจ ไพคงบ่นอีกนะ “บุญทอง ช่างจำจริง” จำสิจ๊ะ เรายังจำได้ตัวเคยชวนน้อง

บุญธรรม น้องบุญทิม ไปดูหนัง ในช่วงที่พวกเราเริ่มทำงานกันใหม่นะ วันนั้นเราไม่อยู่บ้าน ไฟจะ! จะบอกให้ตัวรู้ไว้ด้วยว่าจดหมายที่เขียนตอบกันนี้เราจะเอาลงหนังสือที่ระลึกทำบุญจำเริญอายุของคุณแม่ครบ ๙๐ ปี มีอะไรก็เขียนอีกนะจ๊ะ

รัก

บุญทอง สุชะนันท์

บุญทอง เพื่อนรัก

รับจดหมายของตัวแล้วรีบเขียนมาเพิ่มเติมจากประสบการณ์เมื่อเราไปสอนที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ (ชื่อในตอนนั้น ไม่ใช่ชื่อปัจจุบัน) ใหม่ ซึ่งมีทั้งนักศึกษาหญิงและชาย บางคนนิสัยหญิงก็มีริยมารยาทไม่งามมากๆ โดยเฉพาะการนั่ง “มักจะนั่งห้าวเข้าหากัน” ไม่น่าดูเลย เราต้องเข้มงวดในเรื่องมารยาทอย่างมาก เพราะนักศึกษาพวกนี้ จะต้องไปประกอบอาชีพครู การสอนเราก็ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ ยกเก้าอี้ออกมาหน้าชั้น 3 - 4 ตัว ให้เขาออกมา นั่งทำในท่าต่างๆ แล้วให้เลือกเอาท่าที่เหมาะสมและงามตา ทำให้ดูดีขึ้น ทุกคนเห็นดีด้วย นำเอาไปปฏิบัติจนเป็นนิสัยที่ดี

ยังมีอีกเราขอฝากเรื่องการพูดจา ศึกษามารยาทก็แล้วกัน ขอให้เยาวชนเลือกเอา “วาจาที่เหมาะสม ศึกษามารยาทที่งาม” เท่ากับเป็นการเพิ่มความงามให้แก่ตัวเอง พอนะจ๊ะ

รัก

ประไพ

ไพ เพื่อนรัก

ได้รับจดหมายของตัวแล้ว เราคิดออกหลายเรื่อง เมื่อเราไปสอนที่โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา ใหม่จะต้องปรับใจหลายๆเรื่อง เหมือนกับที่ตัวมีจดหมายไปนะ “การพูด ศึกษามารยาท” ก็ต้องอบรมกันละ ต่อมาชั่วโมงหลังๆ พออาจารย์บุญทอง เดินเข้าห้องสอน ทุกคนจะต้องรีบไปนั่งอย่างเรียบร้อย พร้อมจัดอุปกรณ์ ที่จะทดลองไว้พร้อม (ถ้ามี) สำคัญที่สุดนักเรียนผู้หญิง จะต้องช่วยกันตรวจดูหัวเข้าของเพื่อนๆ “นั่งชิดกันหรือเปล่า” ถ้ากางห่างกันมาก นั่งไม่เรียบร้อย จะเปลี่ยนกันทำโทษ นี่เรารู้วิทยาศาสตร์นะ แต่เราก็ช่วยกันสอนในสิ่งที่ทำให้ลูกศิษย์ของเรา “เป็นคนดี คนงามในทุกๆเรื่อง” พวกเราเป็นอย่างนี้ ทำอย่างนี้เราสบายใจกันนะ ไพก็เช่นกันเพื่อนรู้

ปี ๒๕๐๒ เราจำได้เมื่อไปสอนที่โรงเรียนโยธินบูรณะใหม่ๆ พี่อาภรณ์ โมกชะเวส ถามเราว่า “หนูบุญทอง เป็นลูกครูใช่ไหม?” เราไม่เคยลืม “คุณพ่อ คุณแม่” ที่อบรมลูกๆ ในทุกๆ เรื่อง หล่อหลอมให้ลูกๆ ทุกคนเป็น “คนดี” ทำให้เราภูมิใจอยู่จนทุกวันนี้ โดยเฉพาะท่านมีลูกถึง ๙ คน ท่านมีความสามารถมาก ท่านเป็นเลิศสำหรับลูกๆ เราเสมอ

รัก

บุญทอง สุขะนันท์

จากการโต้ตอบของคุณยาย (คุณย่า) บุญทอง กับเพื่อนรัก ซึ่งมีอาชีพเดียวกัน หลังจากเราโทรศัพท์ พูดคุยกันควรตั้งชื่อเรื่องว่า “เสริมความงามโดยไม่ต้องลงทุน” และควรยึดถือ “พูดจาดี กริยามารยาทงาม มีเมตตา มีคุณธรรม มีจิตใจงาม เสริมเสน่ห์ (หรือความงาม) ให้แก่ตัวเอง” จริงหรือไม่? ควรปฏิบัติหรือไม่ คิดเองนะจ๊ะ แต่ไม่ต้องลงทุนแน่นอน

บุญทอง สุขะนันท์

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

จดหมาย...จากแม่

จดหมายจากแม่

จากคำบอกเล่าของคุณแม่ในช่วงเรียนหนังสือ คุณแม่ได้รับแรงจูงใจและกำลังใจที่สำคัญที่สุดจากคุณตาและคุณยาย จนประสบความสำเร็จทางการศึกษา อีกทั้งเป็นพื้นฐานในการใช้ชีวิตที่ดีในเวลาต่อมา เมื่อมีครอบครัวคุณแม่ก็ได้ใช้ยุทธวิธีเดียวกันเป็นสื่อในการสร้าง กำลังใจและถ่ายทอดเรื่องราวความรักความคิดคำนึงความห่วงใยให้แก่ลูกตามจังหวะและโอกาส ดังเช่นตัวอย่าง จดหมายที่เขียนถึงลูกสาวคนกลางอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาที่ศึกษาต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกาดังต่อไปนี้

ลูกเปิ้ลที่รักยิ่ง

วันที่ลูกเดินทางมา เมื่อลูกเข้าข้างในแล้ว น้ำชายของลูกเขาจัดการจูงมือน้องไอ้ตริบเดินขึ้นไปชั้นบน พลงพุดว่า “ไอ้ตริบจะดูเครื่องตอนออก” ความจริงเป็นความต้องการของน้ำชายของลูก เป็นอันว่าชาวคณะทั้งหมดต้องขึ้นไปข้างบน คอยจับตามองอยู่ที่เจ้า United Airline หลายคนดูน่าพิกา คุณแม่คิดว่าถ้าเขามองทะลุเข้าไปในที่นั่งของลูกได้ ทุกคนต่างก็คงจะปลื้มใจเพิ่มขึ้นไม่น้อย คอยๆ ซักหิว คุณแม่จึงชวนน้ำธรรมเข้าไปในห้องอาหาร พอได้เวลาน้ำชายของลูกรีบให้พี่ก้องมาบอกว่า “เครื่องจะออกแล้ว” น้ำของลูกคงตื่นเต้นกันนะจ๊ะ คุณแม่เลือกโต๊ะข้างหน้าต่างไว้แล้ว ซึ่งมองเห็นเครื่องฯ ตลอดเวลา ทุกคนต่างคอยจนเครื่องลับตา แต่ละคนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส โดยเฉพาะคุณบุญธรรมที่น่าเป็นห่วงกิติ มีแต่น้องที่ตาแดงก่ำ เพื่อนของลูก (หมายถึงลูกต๊ะ) เก็บภาพตอนเครื่องกำลังจะออกไว้ด้วย น้ำอิมเข้าห้องน้ำเช็ดหน้าหลายครั้ง คุณแม่ปกติดีตลอดเวลาจนเดี๋ยวนี้ ยิ่งได้ยินเสียงใสแจ้วของลูก คุณแม่ยิ่งสบายใจ “ความพยายามนำมาซึ่งความสำเร็จ ไม่ประมาทในทุกๆ เรื่องนะจ๊ะ” คุณแม่เตือนปกติ เขียนจดหมายถึงลูกก่อนเพราะตอนเช้าจะรีบส่งนิตหน่อย เมื่อคืนใจบอกว่า “ใจจะน้ำตาไหล” (ใจคือคนช่วยงานบ้านคะ) สำคัญที่สุดลูกต้องการอะไรที่จำเป็นจดหมายไปด่วนจะได้ฝากพี่โอมมา อยู่คนเดียวไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืนจะต้อง lock ประตูตลอดเวลา “ก่อนนอนตรวจประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย” คุณตาเคยสอนคุณแม่ไม่ลืม คุณพ่อคงมาเป็นกำลังใจ ให้ลูกอยู่ตลอดเวลา ทางบ้านทุกคนก็เอาใจช่วยให้ลูกของแม่ได้รับความสำเร็จในสิ่งอันพึงปรารถนาจงทุกประการ อย่าลืม “กีฬาเป็นยาวิเศษ” ถ้าลูกได้ว่ายน้ำออกกำลังกาย ได้พักผ่อนเพียงพอก็จะหายไ้ได้ ตื่นน้ำมากๆ ด้วยนะจ๊ะ ก่อนมาลูกไม่ได้พักเลย ก็ให้ใช้เวลาก่อนเปิดเทอมพักผ่อนให้เต็มที่ เตรียมเรื่องให้พร้อม พอก่อนนะจ๊ะ จะลูกไปชงกาแฟรับประทาน ฟังวิทยุข่าวตอนเช้าพร้อม Exercise ตามปกติของคุณแม่

รักและห่วงใย

คุณแม่

9 ส.ค. 2531

นิตหน่อย: น้ำหวานนั้นนะน่าเอ็นดู ก่อนกลับพูดกับพี่โธว่า “อาจะฝากจดหมายไปด้วย” คุณแม่จึงบอกว่า เขาฝากไปรษณีย์กันละ พัทลุง-กรุงเทพฯ ทั้งไกลโข ถึงพัทลุงน้ำหวานคงไม่ได้เขียนจดหมาย ทำงานตลอด

ลูกแม่วที่รักยิ่งของคุณแม่

วันนี้ จันทร์ที่ 5 ก.ย. 31 คุณแม่กลับบ้านช้าเพราะหลังเลิกงานเลยไปเซ็นทรัล ซื้อ cake ให้น้องนำไปเลี้ยงเพื่อนๆ ฟรุ้งนี้ หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้วก็นอนอ่านจ.ม. ของลูก เป็นฉบับแรกที่คุณแม่น้ำตาไหล “แม่วคิดถึงแม่” ถึงลูกไม่บอกคุณแม่ก็รู้เข้าใจดีด้วย แต่คุณแม่ไม่เขียนมาเพราะอ่านแล้วมันยังคิดถึงจะร้องไห้ เปล่าๆ จะ เราเข้าใจกันนะลูก

วันนี้ตอนเช้าพี่โอมาแล้วพี่สาวลูกอยู่ใกล้ๆ กันคุณแม่รู้สึกสบายใจมากขึ้นคุณแม่ดีใจที่ลูกมีเพื่อนรุ่นพี่ที่เข้าใจกันอยู่ด้วย คุณแม่จำได้ลูกเคยพูดว่า “คนอย่างลูกจะต้องพบคนดี” ขอให้เป็นอย่างนี้ตลอดไป เริ่มเรียนหนังสือ มีงานทำตลอด คิดแต่เรื่องเรียน “Homesickness” ก็จะไปบางไปเอง

ขอพูดถึงความกล้า แน่ใจว่าคุณจะต้องออกไปพูดหน้าชั้น หรือหน้าห้อง Lecture อย่าประหม่านะจะเตรียมตัวให้พร้อมจำให้แม่น ขอให้พยายามไม่ดูเลยเป็นดี แต่มีโน้ตติดมือไว้ด้วยเผื่อคิดไม่ออกจะได้ดูทันที จะต้องกล้าพูด กล้าได้ตอบในทางที่ถูก กล้าถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจ

“เข้มแข็ง อดทน กล้าหาญ” สู้ๆ ต่อไป ความสำเร็จจะเป็นของลูก คุณแม่เคยบอกแล้ว การศึกษาต่างประเทศนั้น จะต้องมีคามอดทนอย่างที่สุด ซึ่งลูกก็เตรียมใจไว้แล้ว หางานทำอย่าให้ว่าง คุณแม่ก็เช่นกันทำงานตลอดเวลา งานเบาๆ นะจ๊ะ ก็เหมือนที่ลูกเห็นๆ นั้นแหละ คิดถึงลูกตลอดเวลา

รักยิ่ง

คุณแม่

(พี่ก้องเขาเห็นคุณแม่ น้ำตาไหลเลยมานั่งเฝ้าและเขียนด้วย ลูกกลับมาพี่ก้องจะยกให้เป็น นักเขียนประจำตระกูลจ๊ะ)

หน้านี้คือลัทธิประจำของผมนะ จดหมายแต่ละฉบับมีตำแหน่งการเขียนประจำตัว ผัดเปลี่ยนตามวาระ ใครเขียนดีได้เลื่อนขั้นไปเขียนส่วนแรกได้เดี๋ยวกันไป อ้อเส้นใหญ่ก็เขียนก่อนได้ พี่ก้องว่าแม่วมีแววจะเป็นนักเขียนได้นะแม่ว จดหมายฉบับที่เพิ่งส่งมาพรรณนาจนคนอ่านน้ำตาคลอกับหยดหมึก ถ่ายทอดไม่เบาเนาะแม่ว...จากพี่ก้อง

ลูกแม่วที่รักยิ่ง

นั่งดูทีวีพลาสมาเขียนจ.ม. พลาสมา วันพุธที่ 7 ก.ย. 31 คอยวันเสาร์เช้าจึงจ.ม. มาหาลูกด้วยความคิดถึง ลูกคงเหนื่อยกับการย้ายของที่เข้า Dorm นะจ๊ะ ค่อยๆ ทำไม่ต้องรีบร้อน ทุกสิ่งทุกอย่างคงเรียบร้อยเอง อย่าลืมถ้ารู้สึกเหนื่อยก็ต้องพัก ถ้าหิวก็ต้องรีบรับประทาน ลูกคงได้เพื่อนฝรั่งอยู่ด้วย อ้อ! Roommate ดีแล้วจะได้อาจารย์ติวภาษาอ. โดยไม่ต้องเสียเงิน ต้องการให้เขามั่นใจกับเรา เราต้องมั่นใจกับเขาก่อน ไม่ต้องเสียใจเราทำความดีไม่ต้องหวังสิ่งตอบแทน เราจะสบายใจไม่ผิดหวังด้วย เราจะมีนิสัยอย่างไรก็ตามเราต้องพยายามปรับตัว คิดว่าลูกแม่จะต้องเอาตัวรอดได้ ลืมถามลูกเลยว่ามีผู้เย็นให้หรือเปล่า? ลูกบอกว่าอากาศเริ่มเย็นแล้ว ไม่เห็นบอกว่า Temperature เท่าใด ขอให้ระวังสุขภาพ ก่อนนอนรับประทานยาแก้แพ้ อากาศ 1 เม็ดก็จะดี อีกนิด “Safety First” คาถาประจำตัวจากคุณแม่จ๊ะ

ลูกคงเริ่มลงมือเรียนนะจ๊ะ คุณแม่คิดว่าไม่ประมาณวางแผนให้ดีเหมือนเคยผ่านมาจะต้องไม่มีปัญหา ถ้ามีปัญหาก็ต้องพยายามแก้ไขให้ได้ อย่าลืมการแก้ปัญหาจะต้องใช้วิธีการวิทยาศาสตร์ ก็จะต้องหาสาเหตุของปัญหานั้นๆ

วันนี้ตอนเย็นนำธรรมะมาที่บ้าน ถวายข้าวลูก คุณแม่เลยเอาจ.ม.ฉบับที่ส่งไป 3 หน้า พร้อมบัตรอวยพรวันเกิดน้องให้อ่าน ร.ร. ยุค 11-13 ต.ค. ในช่วง 11-18 ต.ค. จะให้ชาง่านานูลย์ไปทาสีบ้านให้ลูกเห็นแล้วว่าเตรียมสัปดาห์ตั้งแต่ตอนเม.ย.

พี่ก้องเดินมาเห็นคุณแม่เขียน จ.ม. “อ้อ! เขียนอีกแล้ว” ฉบับนี้คอลัมน์ของพี่ก้องคงว่าง คุณแม่จะเขียนเอง ความฝันของลูกสนุกดี คงสบายใจที่ฝันเห็นคุณพ่อ บอกแล้วคุณพ่อตามมาเฝ้าลูกอยู่วิญญาณของคุณพ่อคงเป็นสุข เพราะต้องการให้ลูกๆ มาศึกษาต่างประเทศ ลูกแมวได้มาแล้ว ความจริงคุณแม่เน้นแหละ ปลื้มใจมาก แป๊ปๆ 10 เดือนนะจ๊ะ ตอนคุณแม่ไป ก.ท. ใหม่ ๆ 2496 เป็นต้นมา กลับบ้านพัสดุปีละครั้งคือสอบ Final เสร็จ ก็เหมือนๆกับลูกมาอยู่ USA นั่นเอง ขณะนั้นคุณแม่ต้องเขียนจ.ม.รายงาน คุณตาคุณยายทุกสัปดาห์ โทรศัพท์ก็ไม่มี เหมือนอยู่คนละประเทศนั่นแหละ แต่ลูกอยู่กับฝรั่ง สู้ๆๆๆ

อย่าลืมกีฬาเป็นยาวิเศษ หาเวลาเล่นเปียโนของที่ลูกชอบด้วย อดทนต่อไปจะสบายเมื่อปลายมือ

รักและห่วงใยเสมอ

คุณแม่

7 ก.ย. 31

วันศุกร์ที่ 9 ก.ย. 31 เวลา 05.00 น.

ลูกแมวที่รักยิ่งของคุณแม่

หลังจากลูกโทรมาคุยกัน คุณแม่ตัดสินใจแล้วขอให้ลูกเตรียมตัวไปอยู่แทนพี่โอ อยู่ Dorm แค่นอน Fall ก็พอ เพราะขณะนี้ลูกได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง โดยเฉพาะการช่วยตัวเอง ไปอยู่ Apartment มีพร้อมโดยเฉพาะมีโทร. และมี air ด้วย plan ให้ดีๆ ลูกก็จะสะดวกสบาย จะได้ตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือ

เมื่อวานคุณแม่แวะไปรษณีย์ ซื้อ Aerogramme 20 ใบ เจ้าหน้าที่เขาถามว่า “พี่เอา 20 ใบ” แต่ก่อนตั้งใจจะเขียน พุทธ-เสาร์ ครั้นไม่มีโทร.อาจเขียนเรื่อยๆตามภาษาเราคิดถึงกัน

ขณะนี้ลูกมาอยู่กับฝรั่งโดยสมบูรณ์แล้ว เรื่องใหญ่จะต้องปรับตัวมากขึ้น ดีแล้วลูกจะได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง เรากับเอาสิ่งที่ดีของเขา สิ่งไม่ดีเราก็ทิ้งไป เขาจะต้องมีอะไรหลายอย่างที่ดี เพราะบ้านเมืองเขามีระบบระเบียบวินัย โดยเฉพาะการฝึกให้ทุกคนช่วยตัวเอง สิ่งนี้เป็นเลิศ ลำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการฝึกให้มีความกล้าหาญในทางที่ควร คุณแม่ดีใจที่ลูกมองอะไรกว้างและลึกๆ แสดงว่าเราเข้าใจระบบต่างๆ เป็นอย่างดี ลูกมาอยู่ที่นี่จะเห็นได้ว่า นิสิต นักศึกษาไทยเรา ยังมีบางสิ่งบางอย่างจะต้องปรับปรุง แต่บางอย่างของเราก็เป็นเลิศเหมือนกัน ลูกมาศึกษาที่นี่ นอกจากความรู้จากตำราที่อาจารย์สอนแล้ว จะต้องศึกษา system ของเขาด้วย เขาบริหารสถาบันของเขาอย่างไร เขาบริหารห้องสมุด หอพัก การบริหารที่ทำงาน ดำเนินไปด้วยดี รีบเขียนให้เสร็จก่อนสว่าง พี่ก้องจะแซวอีก

จ.ม. จาก Cashier's office-Student Accounting Office

Tel (313) 487-3335 The Student Accounting Office

Resident Hall Room/Board \$ 77 6.00

Housing Pro. Fee \$ 35.00

Deduct Payment Made \$ 100.00

คุณแม่คิดว่าลูกคงเสียเปรียบร่อยแล้ว อย่าลืมplanไปอยู่แทนพี่โอ พี่ก้องได้ไซ้ 1 ฟอง เนื้อ 1 ชิ้นไป
ห้องสมุดแล้ว คอหลัมนี่เขาคุณแม่เขียนแทน วันอาทิตย์เขาคงเขียนอีกนะ

รักยิ่ง

คุณแม่

วันพุธที่ 12 ต.ค. 31

ลูกแมวที่รักยิ่ง

ร.ร.หยุดแล้ว วันนี้คุณแม่อยู่บ้าน น้องโจ้, น้องทิพย์ ช่วยคุณแม่ตัดต้นไม้ น้องดาว น้องแพ
เข้ามาเรียนพิเศษที่ Max พักที่บ้านของเรา น้ำหวานมาส่ง กลับพัทลุงแล้ว พรุ่งนี้น้องสอบเสร็จ วันศุกร์จะได้
ไปถ่ายเอกสารให้ลูกคนที่ 14 ต.ค. น้องเฟิร์สจะไปเชียงใหม่ ก็พามหาวิทยาลัยเป็นประตูฟุตบอล จะให้ใจ
กลับบ้านสองสัปดาห์ (พักร้อน) น้องทิพย์มาทำงานแทน 24 ต.ค. ส่งน้องเด่นเสร็จเย็นคุณแม่จะไปพัทลุง
กลับถึงกรุงเทพฯ 30 ต.ค.

วันศุกร์ที่ 28 ต.ค. ลูกโทรคุยกับน้องทิพย์ หรือพี่ก้องก็ได้ หรือจะไม่โทรก็ตามใจ แต่คุณแม่คงอยู่บ้าน
คุณยาย (โทรไปทุ่งชิงหิ้ง-จะคอยรับ-ฝันจ๊ะ) คุยกับน้ำธรรมก็ได้ 5253206 ลูกแม่เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ อีก
หน่อยนะ สุขภาพต้องมาอันดับหนึ่งต่อด้วยความปลอดภัยทุกๆด้าน “อย่าเชื่อใจทาง อย่าวางใจคน” อย่าเชื่อ
ใครง่ายๆโดยเฉพาะเรื่องเงินทองอย่าให้ใครยืมเป็นอันขาดพูดไปอย่างนั้นแหละเพราะไม่ทราบจะคุยเรื่องอะไร
ความจริงลูกแม่เข้าใจดีแล้วเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้ แต่แม่ก็คือแม่พูดมาด้วยความรักห่วงหอรอกจ๊ะ

“อย่าประมาทในทุกๆเรื่อง” นะจ๊ะ ขอเตือนลูกแค่นี้ เป็นโรคาภาศหนาวมากไหม ดีแล้วมาช่วงร้อน
ค่อยๆเย็นขึ้นเรื่อยๆ หรืออุณหภูมิลดลงเรื่อยๆ ดีกว่ามาในช่วงหนาวจัด

ไม่ต้องห่วงเรื่องสุขภาพของคุณแม่หรือหอรอกจ๊ะ ขอบใจที่ดึกเตือนมาคุณแม่เข้าใจดีเสมอเราสี่คนเป็นห่วง
ซึ่งกันและกันมาก พอคุณแม่หยิบกระดาษมาเขียน พี่ก้องก็ขอเขียนคอลัมน์ของเขา คุณแม่อ่านของพี่เขาไม่
ค่อยเข้าใจ แต่ดีนะที่เขาอุตสาหะเขียน

ขอให้ลูกแม่ปลอดภัยเสมอ ได้รับความสำเร็จในสิ่งพึงปรารถนา

รักยิ่ง

คุณแม่

ลูกแมวที่รักยิ่ง

อ. 16 ต.ค. 31 รับประทานอาหารเสร็จ พี่ก้องถามหากระดาษเขียนจ.ม. เราเขียนร่วมกันเช่นเคย ลูกเองอย่าลืมจ.ม.สั้นๆมาคุยบ้าง จะได้ทราบรายละเอียดของลูกบ้าง เราคุยกันทุกวันศุกร์ดีแล้วจะ นำจ.ม.ธรรมดาใส่ไปหาละฉับด้วย อาจเป็น Postcard สั้นๆก็ได้ พี่ก้องอ่านด้วยทุกครั้ง ดูพี่ของลูกเป็นห่วงลูกมาก ถามหาจ.ม.อีก บอกว่าใส่ไปหาละฉับแล้วไม่ได้รับเพราะน้องกำลังสอบ โทรมาบอกเรื่องคะแนนดีใจยินดีด้วยอีกครั้ง 86/100

รักและนึกถึงยิ่งเสมอ

คุณแม่

(19.32 น. วิทยุประกาศ)

ลูกแมวที่รักยิ่งของคุณแม่

ขณะนี้เวลา 12.45 น. คุณแม่กำลังนั่งอยู่ที่ทำการไปรษณีย์จุฬาฯ นำตุ๊กและน้ำที่มาจากบ้านเข้าไปในศูนย์หนังสือ 07.15 น. วันที่ 14 ต.ค. 31 คุณแม่ขับรถออกจากบ้าน คิดว่ารถคงจะติดแต่เปล่าเลย ร.ร. ปิด 7.50 น. ถึงจุฬาฯ จอดรถหน้าศาลาพระแก้ว เข้าหาห้องประชุมสัมมนา รับประทานกลางวันที่ดี Art เดินมาศาลาพระแก้ว มีเวลานั่งจดหมายถึงลูก

เป็นอย่างไบบ้างจะ เล่าเรื่องการเรียนให้คุณแม่ฟังบ้างไปได้ดีแค่ไหน คุณแม่อยากทราบจ้ะ พรุ่งนี้จะส่งเอกสารถึงลูก

บรรยากาศจุฬายังวิเศษเหมือนเดิม คงเหมือนพี่ก้องพูดนั่นแหละ จุฬาฯสอนให้คนหลงใหล คลั่งใคล้ (เชื่อว่าคุณแม่ละ) คุยไปอย่างนั้นเอง เขียนมาลูกจะได้รับจดหมายเรื่อย ก็คงบอกว่าคิดถึง เป็นห่วงรักห่วงนั่นแหละ **“ปลอดภัยไว้ก่อนนะลูกรัก”** แก้วตาดวงใจของคุณแม่ จงพยายามต่อไปความสำเร็จอยู่ข้างหน้าจะต้องเดินให้ถึง

อบรมสัมมนาก็น่าได้ข้อคิดบางสิ่งบางอย่าง แต่จะเอาเฉพาะที่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยคนอย่างคุณแม่คงไม่เอาละ โลกกว้างเราต้องมองให้กว้างคือน้องคงเขียนถึงลูกพอนะจะไปสัมมนาแล้วเวลา 13.00 น. ตรง

รัก & ห่วงยิ่ง

คุณแม่

ที่บ้านใน กทม.

วันเสาร์ที่ 5 พ.ย. 31

ลูกแมวที่รักยิ่ง

เมื่อเช้าคุณแม่พร้อมน้องและพี่ท้องไปเยี่ยมหลวงปู่มา ท่านสบายแข็งแรงเช่นเดิม ได้รับจ.ม.ของลูก แล้วโล่งใจไปที่ที่การเรียนไม่มีปัญหา ดีใจที่ลูกไป L.A. กับพี่โอ และในเทอมต่อไปจะย้ายไปอยู่แทนพี่โอ อย่าลืมนะลูก “รักษากฎรูดเป็นยอดดี” ต่อไปคุณแม่จะส่งห่อๆพวกใจักมาให้ปลายธ.ค.คงต้องจดหมายมายัง Apartment พี่โอโซหรือเปล่า! ตอบด้วยจะ เข้มแข็งอดทนต่อไป ความสำเร็จจะเป็นของลูก วางแผนกลับบ้าน ใน Summer 89 นะจ๊ะ ทางบ้านสบายดีทุกคน

รัก & ห่วงยิ่งเสมอ

คุณแม่

ลูกแมวที่รักยิ่ง

วันอาทิตย์ที่ 27 พ.ย. 31 เมื่อคืนวานพี่โอโทรมาบอกว่าลูกไปรับประทานไก่อรงที่บ้าน roommate คุณแม่ดีใจที่ลูกแม่ไปเที่ยวเสียบ้าง เมื่อวานเพื่อนลูก(คุณจิตกร)มาที่บ้านบอกว่าจะเดินทางมา 17 ธ.ค.นี้ แต่ยังไม่ได้ทำ Visa ได้บิ๊คเครื่องไว้เรียบร้อยแล้ว ออกจากบ้านเราจะกลับไปบ้านที่จันทบุรี คุณแม่จะเตรียมของฝากไว้ให้พร้อม

วันที่ 20 ธ.ค. ลูกสอบเสร็จ พอมีเวลา 2-3 วัน น่าจะส่ง ส.ค.ส. ถึงน่าๆ อาๆ เสียก่อนออกเดินทางไป L.A. ไม่ได้เขียนจดหมายถึงไม่เป็นไร แต่ควรส่ง ส.ค.ส. ถึงเขาจะจ๊ะ น้องเด่นไป 17 พ.ย. ยังไม่ส่งข่าวเลย คุณแม่จะทำบันทึกถึงก.พ.ส่งพรุ่งนี้ ให้เขาติดต่อให้น้องเด่นไปกันหลายคนคงไม่มีปัญหา นักเรียนไทยรุ่นพี่มีอยู่หลายคนคงช่วยกันได้

21-25 พ.ย. น้ำท่วมหนัก หาดใหญ่ นครฯ สุราษฎร์ เสียหายหลายพันล้าน คลื่นโคลน-น้ำพัดพังใส่หมู่บ้านถล่มอยู่ในโคลน อ.พิปูน นคร. พัทลุงปลอดภัย คุณแม่ก็สมทบบริจาคตามระเบียบของเรา เขาได้รับทุกข์เราช่วยเขาตามกำลังนะลูก การคมนาคมตัดขาดจากกันจนบัดนี้รถไฟยังติดต่อกันไม่ได้ คุณแม่จะให้คุณยายกลับเครื่องในวันเสาร์ เพราะคุณยายเป็นห่วงคิดถึงทางพัทลุงแล้วจ๊ะ ลูกไม่ต้องห่วงญาติพี่น้องของเราทางสงขลา หาดใหญ่ และพัทลุงสบายดีกันทุกคน คุณบันทึก คุณสำเร็จ ก็ทำหน้าที่สงเคราะห์คนสงเคราะห์หัว-พัทลุง

พี่ท้องนอนแล้ว จะให้น้องเขียนต่อ คุณแม่คิดถึงเป็นห่วงลูกเสมอ สวดมนต์ภาวนาตลอดเวลา ให้ลูกของคุณแม่ประสบความสำเร็จและปลอดภัยเสมอ

รัก & คิดถึง

คุณแม่

วันอาทิตย์ที่ 11 ธันวาคม 2531

ลูกแม่วัยที่ยิ่ง

เมื่อวานพี่ก็ออกไปหารูปถ่ายจากน้องต้อ อาอ่อนฝากมาจากกระโนด ดูลูกทั้งสองคนดีมีน้ำอิมไปนั่งด้วย ทำให้ครอบครัวของเรามีประชากรเพิ่มขึ้น วันนี้ประมาณ 07.00 น. น้องเปิดโทรไปคุยกับพี่ก็บอกว่างสบายดี มีงานทำ มีรถใช้ คุยกับพี่ก็ด้วยบอกว่า “ให้ลูกโทรไปบ้าง เก็บเงินทางเขาก็แล้วกัน” อย่างไรก็ตามเราก็พี่น้องกันนะลูก

หนูเดินไปฟิลิปปินส์ว่าจะได้ส่งข่าวถึงคุณแม่ว่อม 3 สัปดาห์ โทรทางไกลเมือง CEBU ไม่มีใช้ด้วย พูดภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง คุณแม่บอกว่าให้พยายามต่อไปจะดีเอง บอกคุณแม่ว่าวางแผนจะจบปริญญาตรีในปีครึ่งก็หายห่วง

เมื่อคืนวันศุกร์คุณแม่กำลังคุยกับลูกอยู่นะ พี่ก็ส่งไลน์มาจากมุมไหนไม่ทันเห็นจับหูโทรจากแม่ไปพูดเลยละ คุณแม่ดีใจ พี่เค้าคงคิดถึงแม่มากเต็มทีนะ ทุกทีบอกให้พูดไม่พูดแต่เขียนจ.ม. วันนี้พูดโทรศัพท์แล้วก็ไม่สนใจการเขียนจ.ม. คุณแม่ภูมิใจในลูกๆของคุณแม่นะ รักและเป็นห่วงกันดี เข้าลูกหมูไปสมัครสงวนแล้ว บ่ายนี้จะเริ่มเรียน VOCAB. สัปดาห์หน้าก็จะสอบ

จากเหตุเกิดอุทกภัยภาคใต้ คุณแม่ประชุมกรรมการมูลนิธิประกอบด้วยคุณนงเขา คุณหมูพร้อมด้วยคุณFIRST ที่จะทำอะไรดี ที่ประชุมมีความเห็น ให้ทำเสื้อยืด “บริจาคโดย มูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชนันท์” เมื่อได้รับอนุมัติจากสภาแล้ว น้ำธรรมและคุณแม่ไปหาซื้อเสื้อมา 20 โหล ประมาณ 8,000 บาท (พี่ก็ขอเขาจะให้ตั้งหมื่น) คุณลูกหมูจัดการทำพิมพ์มาเสร็จ ไม่ต้องจ่าย เพื่อนบอกว่าเพื่อการกุศล ละเลงสีกัน 2 วันเสร็จ เสาร์-อาทิตย์ที่แล้ว น้องFIRST เป็นช่างตลอด สมาชิกบ้านน้ำธรรมทุกคนมาช่วยรวมทั้งน้ำบุญด้วย น้ำทิมาช่วยทัก คุณแม่-น้ำธรรม บรรจูลูกกล่อง นำไปส่ง ร.ส.พ. แล้ว ภายใน 10 วันเสื้อคุณพ่อคงกระจายไปเยอะชื่อว่า “มูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชนันท์” แล้วทุกคนช่วยกันอย่างเข้มแข็ง น้ำธรรมน้ำเหนงให้มา 300 น้ำทิมน้ำวดี 500 บาท ลูกๆหลานๆก็เต็มใจทำให้และช่วยทำงานสำเร็จ ดีนะลูก อย่างไรก็ตามเราก็ช่วยกันรักษาชื่อคุณพ่อไว้ไม่ให้ละลายไปตามกาลเวลา วันมอบทุนปี 2532 คุณแม่จะทำสมุด “มูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุชนันท์” แจกอีก มอบทุนมันหมดเร็ว ของอย่างนี้ สมุด ปากกา ของใช้ ชื่อจะสิ่งสถิตย อยู่ตลอดไป

พูดถึงทำงานช่างต้องยกให้น้องเฟิร์ส เข้มแข็งมาก ทำอย่างตั้งใจ ออกตั้งใจ อย่างลิมส่งส.ค.ส.ให้น้องเค้าด้วยนะ ชาวใหม่น้องชายซื้อรถแล้วของหมอเจือเพื่อนน้ำวดี ก็สะดวกดีขึ้น คุณแม่บอกแล้วว่าอย่าขับให้เร็วมากนัก เพราะทางระยองรถมาก น้องยอดได้งาน BANK ไทยพาณิชย์ คุณแม่ก็พลอยดีใจกับน้ำทิมาด้วย เราทุกคนก็พลอยยินดีกับเขา “ปลอดภัยไว้ก่อนนะลูก”

รัก & ห่วงยิ่ง

คุณแม่

อังคารที่ 27 ธ.ค. 31

ลูกแมวที่รักยิ่ง

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 25 ธ.ค. วันคริสต์มาสนั้นละ สงสัยว่าทำไมพี่ชายของคุณเค้าตื่นเช้ามาก เตรียมตื่นขึ้น มาบอกคุณแม่ว่า “แมวได้ 3.47” ไฮโย! ลูกแม่ออกได้อย่างนี้พี่จะ ลูๆๆ ลูต่อไป..... นั่นแหละของขวัญ อันล้ำค่าที่ถูกมอบให้แม่ละ

ขณะนี้ลูกกำลังท่อง L.A. คงได้รับประทานอาหารไทยพบกับอากาศที่ไม่หนาวจนเกินไป สนุกคล้ายเคยดแล้วกลับมาล้นกันใหม่ น้องกำลังสอบพร้อมน้องเฟิร์ส ปากกาไม่ดีขอเปลี่ยนนะจ๊ะ พี่ก็งอ กอ่านหนังสือคันค่วาต่อไป คุณแม่บอกแล้ว เดินมาถึงขั้นนี้แล้ว เราจะต้องใช้ความพยายามต่อไป

เมื่อวันเสาร์ไปเยี่ยมอาป๊ากับน้องๆ มา น้องปาล์มอาจวบนั้นละ เรียนได้ดี คะแนนเฉลี่ย 3.6 กว่า อยู่ ม. 1 แล้ว น้าๆเขาได้รับ ส.ค.ส. ของลูกแล้วนะ น้าธรรมน้ำทิพย์คงจะได้รับเช่นเดียวกัน เมื่อคืนน้องท๊อปโทรมา มาคุยกับน้องเฟิร์ส บอกว่า คุณบันเทิงก็ได้รับแล้ว

ปีใหม่นี้คงเหมือนเดิม ไปวัด ตักบาตร แล้วก็ 1 ม.ค. 32 ตอนเย็นรวมพี่น้องกันที่บ้านเรา ประเมินย้อนหลังแล้ว พวกเราก็อายุในหมู่พี่น้องๆกัน อออุ้นดินะจ๊ะ เรารักกันฉันพี่น้อง ให้กำลังใจต่อกัน ให้คำแนะนำที่ถูกต้องและมีความจริงใจต่อกัน น้ำทิพย์เขามา กทม. ที่ไรก็ถามถึงแต่ลูก น้ำเค้าเป็นห่วงลูก เสมอนะ อย่าลืมเลือกเอาแต่สิ่งดีๆใส่ตัว ของดีเขามีมาก ไม่ดีก็มีเยอะไม่ดีเราไม่เอา

คุณแม่

วันพฤหัสบดีที่ 29 ธ.ค. 31

ลูกแมวที่รักและคิดถึงยิ่ง

ขณะนี้ลูกคงกำลังท่อง L.A. คงคล้ายเคยดไปมากนะจ๊ะ จ.ม.มาเพราะพຽນนี้เราไม่ได้นัดพูดโทรกัน จ.ม. มาคอยก่อนเมื่อลูกไปถึง Michigan จะได้อ่านจ.ม. จากคุณแม่ทันที

วันนี้ตอนบ่ายคุณแม่ชวนน้าธรรมไป S&P ซื้อขนมมาแจกพรรคพวกเช่นเคย ปีนี้ซื้อไม่แพงมาก เพราะไม่เอาที่แต่งหน้า คุณแม่คิดว่าดีเหมือนกัน เพราะหน้าเด็กสวยๆรับประทานหน้าไม่อร่อย หรือไม่ รับประทานเลย

วันนี้น้องสอบสองวิชา พี่ก็งอเป็นสารพัดให้ พຽນนี้จะต้องสอบอีกหนึ่งวิชา เมื่อเข้าหน้าใหม่ น้าวิและ น้องทั้งสองมา กทม. แวะบ้านน้าธรรม ยังไม่ได้แวะที่บ้านเรา แต่พຽນนี้จะมาแวะ มาถึงเขาก็เลยไปชลบุรี เยี่ยมญาติบ้านวิ

คุณแม่สุขภาพดีทั้งสุขภาพกาย สุขภาพจิต ลูกไม่ต้องห่วง รับประทานอาหารถูกสุขลักษณะ ออกกำลังกายพอควรเหมือนที่ลูกเคยเห็นนั่นแหละ พี่ก็งอเหมือนเดิมสุขภาพจิตค่อยดีขึ้น น้องก็เช่นเดิม สอบ เสร็จก็คงคิดถึงลูกกระมังเพราะไม่มีใครนำเที่ยว วันก่อนน้าทิพย์มาเล่าเรื่องนครฯให้ฟังมีตอนหนึ่ง คนแก่พูด กับน้าทิพย์ว่า “ธรรมชาติมันลงโทษ เพราะแต่ก่อน ทะเลาะกัน ฆ่ากัน ชิงดี ชิงเด่น ชิงแรงแ...” คนแก่จะพูดยุติ

คุณแม่คิดว่า น่าคิด แต่พวกเราไม่ต้องห่วง เพราะพวกเราทำแต่ความดี พุดไปพุดมาไม่รู้จะเขียนอะไรขอจบ
นะจ๊ะ สวัสดีปีใหม่ นะลูก

รักยิ่ง
คุณแม่

หมายเหตุโดยพี่ก้องในฉบับเดียวกัน

แมว หมูพุดถึงแม่ว่า “พี่เปิ้ลแต่งตัวในชุดไทยในรูปถ่ายเหมือนพนักงานเสิร์ฟภัตตาคารคุ้มเกล้า” จะให้พี่
ก้องทนได้อย่างไร ไม่ต้องห่วง พี่ก้องเป็นเด็อดเป็นแค้นมากสอนไปแล้ว ต้องพุดใหม่ให้ถูกว่า “พี่เปิ้ลแต่งตัว
ชุดไทยน่ารักมากทันสมัยนิยม พวกภัตตาคารคุ้มเกล้าเขายังเอามาเป็นแบบให้พนักงานเขาเลย” พุดแบบนี้
ถูกนะแมว ไม่ต้องขอบคุณพี่ก้องหรอกนะ จะยังงี้ก็ช่วยปกปักรักษาที่ละ ทบถมนะไม่มีแฉนางใจได้

วันเสาร์ที่ 14 ม.ค. 32

ลูกแมวที่รักยิ่ง

วันนี้เป็นวันเด็ก ก็เหมือนๆทุกปีคือเด็กๆเต็มไปหมด รดติดด้วยเช่นเคย เมื่อเข้าคุณแม่ออกไปกับ
น้ำธรรม น้ำบุญไปรับน้ำศรี (น้ำไชโยหลานน้ำบุญ) เพื่อไปสูซของน้องสะใภ้ให้น้ำศรีทุกอย่างเรียบร้อย น้ำธรรม
เขาให้คุณแม่เป็นผู้พุดเช่นเคย ก็อีกนั่นแหละ คุณแม่ก็ทำหน้าที่ผู้ใหญ่เต็มที่ ขากลับจะแวะชอยอารีย์ รดติด
มากเลยกลับบ้าน

จะตอบลูกเป็นข้อๆ ตั้งแต่ลูกเกิดมา ไม่เคยทำให้คุณแม่หนักใจเลย คุณพ่อจากไปแล้วเหลือ
แต่คุณแม่ ลูกก็ไม่เคยทำความลำบากใจให้คุณแม่เลยนะ ก็นับว่าที่ผ่านมามีความสุข เชื่อว่าต่อไปก็ต้องดีด้วย
เพราะเราแม่ลูกเข้าใจกันเสมอ คุณตาเลี้ยงคุณแม่มาแบบประชาธิปไตย คุณแม่ก็เช่นเดียวกัน

เรื่องการวางตัวของผู้ใหญ่ นั้น ก็ค่อยเป็นค่อยไป เริ่มตั้งแต่ลงมือทำงาน การรับผิดชอบ การวางตัว
เราต้องเลือกเองนะลูก เราเลือกเอาท่าทางที่เหมาะสม การวางตัวได้งาม ไม่มากไม่น้อย บางคนพุดมากจนน่า
เกลียด น่ารำคาญ มองแล้วไม่น่านับถือ จะต้องเป็นความฉลาดของเราเองที่จะเลือก ลูกพุดถูกแล้วเราพุดสิ่ง
ที่ควรพุดออก เรามีสิทธิคิดอะไรก็ได้ แต่ไม่พุดทุกเรื่องที่เราคิด ในครอบครัวของเรานั้นเราพุดเล่นกันได้
จะต้องศึกษาอีกมาก ค่อยเป็นค่อยไป ไม่ต้องกังวล ให้ลูกคิดว่า ทำปัจจุบันนี้ให้เหมาะสมและให้ดีที่สุด เมื่อถึง
เวลานั้นลูกจะต้องทำได้แน่นอน คนเราจะต้องมีความสามารถเฉพาะตัวนะลูก อย่างเช่นวันนี้ น้ำธรรมเขา
ไม่ถนัดการพุดโดยเฉพาะ การพุดสูซลูกสาวเขาก็ต้องเอาคุณแม่ไปพุดแต่เขาต้องไปด้วย วันก่อนไปชอน้ำอัน
ให้น้ำเริง คุณพ่อ-คุณแม่ก็ต้องไปชองเอง หลังจากนั้นไม่นานคุณพ่อก็ป่วย ก็เป็นรายสุดท้ายที่คุณพ่อ-
คุณแม่จัดการ ต่อไปคุณแม่ก็ร่วมกับน้ำๆเขา ก็คงเรียบร้อยเช่นเคย พงษ์นี้จะไปขึ้นบ้านใหม่น้ำสั้ง

รัก & คิดถึง
คุณแม่

วันเสาร์ที่ 21 ม.ค. 2532

ลูกแมวที่รักยิ่ง

คุณแม่กำลังนั่งดูทีวี ขบวนเชียร์ของจุฬากำลังเดินเข้าสนามศุภชลาศัย ปีนี้ใช้สนามศุภชลาศัย นื่องออกไปรับกะทิ เขานัดพรรคพวกที่ S&P สยาม เมื่อวานนื่องซื้อเสื้อเชียร์มา 3 ตัว พี่ก้องถามคุณแม่ว่า “จะฝากส่งไปให้ไหม?” คุณแม่บอกว่าไม่ต้องเปี๊ยกก็จะสิงหาคมแล้ว เมื่อเช้าคุณแม่นั่งรถออกไปกับเค้า (ไปขับรถกลับนะจ๊ะ) เขาไปธุระของเค้า เปิดวิทยุในรถกำลังพูดถึงฟุตบอลประเพณี เค้าแซวคุณแม่ว่า “น่าจะใส่เสื้อไปนั่งเชียร์ด้วย” ความจริงมาวิเคราะห์สนุกๆคิดเล่นๆ คุณแม่-น้ำเริง-ประมาณ 20% พี่เล็กครอบครัวยุติพงษ์เพิ่ม 25% ของคุณแม่ 100% ต่อไปเราต้องวางแผนยุทธศาสตร์ไว้บ้างคงสนุกมากขึ้น คุณแม่กำลังคิดว่า ก่อนเกษียณราชการ จะชวนเพื่อนใส่เสื้อเชียร์ไปนั่งสักครั้ง ตอนนี้นชวนใครเขายังไม่ค่อยว่างกันนะ ความจริงก็ดูสบายดี ไม่วุ่นไม่มีซีซั่น นอนดูทีวี บางครั้งก็หยิบรูปถ่ายของลูกขึ้นมาดู อัดเสร็จเมื่อวาน ดูสัก 10 เทียบแล้วมั้ง ดูเพลินดีจ๊ะ บางรูปลูกยืนกำมือแน่นแสดงว่าหนาวมาก ขอให้ใส่ถุงมือเสียถ้าไม่มีก็ให้ซื้อ ดูรูปถ่ายสบายลูกแล้วใจ ดู Happy หายห่วง ยิ้มที่สดใส บางรูปน่ารักมาก วันนี้ส่งไปให้น้ำอ้อม 2 รูป คงดีใจ แล้วก็ตามด้วยไม้เพื่อนๆและหลานๆ หยุดดูฟุตบอล อ้อ! ยังไม่ถึง ขบวนพาเหรดก่อน แล้วค่อยเขียนต่อ

ฟุตบอลประเพณีจบเวลา 19.00 น. พอดี ไซโย เราชนะจะ 2:0 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ดีมาก ธรรมศาสตร์ก็เล่นดี ฟุตบอลวันนี้ดีตลอด สนุกตื่นเต้นของเราหวิดเข้าประตูหลายครั้งแต่ก็ไม่เข้า เล่นดีมาก ดวงดีด้วย ธรรมศาสตร์จึงทำประตูไม่ได้ นื่องยังไม่กลับ กลับมาคงมีอะไรเล่าต่อจะ

รัก & ห่วงยิ่ง

คุณแม่

ลูกแมวที่รักยิ่ง

วันพุธที่ 15 มี.ค. 32 นั่งเขียนที่สระข่อยสันติ นื่องกำลังว่ายน้ำ พี่ก้องได้รับเอกสารที่ลูกส่งไปแล้ว บ่นว่าคงหลายเงิน คุณแม่บอกว่า “ไม่ต้องบ่นต้องการอะไรอีกทางนี้ ให้รีบจ.ม.มาบอก นื่องจะได้วางแผนถูก ว่า จะคันช่วงไหน เพราะนื่องจะกลับไป 27 มี.ย. นี้” อีกไม่นานเค้าคงเขียนรายการมาให้อีก แล้วค่อยนำไป เมื่อลูกกลับบ้านจะตอบคำถามเป็นข้อๆดังนี้

- ไม่ต้องทัวรเยี่ยมทุกบ้าน ทำบุญให้คุณพ่อ เยี่ยมคุณยายก็พอ ลูกจะได้พักผ่อน
- เรื่องของฝากไม่ต้องร้อนใจ ไม่ต้องหาของฝากเอาไว้ลูกเรียนจบก่อน ถ้าจะหาของเล็กๆน้อยๆ ลิปสตักถ้าราคาไม่แพงก็น่าสนใจนะจ๊ะ น่าติดตัวไปง่ายดี คุณยาย-ฝากผ้าพันคอสักผืน เสื้อผ้าไม่ต้องซื้อบ้านเราสวยๆหาได้ง่ายมีเยอะ ลูกแม่กลับไปก็เพียงพอแล้ว อีกนิดถ้าไม่แพง พวงกุญแจ ติดตัวไปบ้างก็ได้ เป็นของฝากที่ดี

ยังเป็นห่วงเรื่องเงินถ้าไม่พอโทรไปจะรีบส่งมาให้ลูกทันที น้องท้อปขึ้นมากทม. เตรียมทหาร(ตร.) จะสมัคร 18 มี.ค. สอบ 2 เม.ย. น้องเพ็งเรียน ม. 4 สอบก่อนตามสิทธิ ได้กวีพิเศษ ไม่ได้ปีหน้าสู้ใหม่ แต่เค้าเตรียมตัวเต็มที่ เมื่อคืนดีใจมากได้ “สุขสันต์วันเกิดลูก” พี่เองก็สอบเนฯ เทียนนี่คงสอบจริง (แต่ไม่ค่อยอ่านหนังสือ) คราวที่แล้วเตรียมจะสอบถึงวันไม่ไปสอบ

เมื่อวันที่ 13 มี.ค. พี่เจียบแต่งงาน คุณยายฟองขึ้นมากุณแม่ น้อง เก่ง น้ำธรรม น้ำทิม และน้ำบุญไ้ไปร่วมด้วยเรียบร้อยดี ทำพิธีง่ายที่บ้าน น้ำอ้อมกำลังเก็บเงิน จะขึ้นมาปลายเดือน ตอนน้องท้อปสอบ และคงโทรคุยกับลูกอีก ทางบ้านสบายดีทุกคน โดยเฉพาะคุณยาย แข็งแรง สุขภาพดีเช่นเคย

วันก่อนน้ำธรรมเค้านั่ง ไม่ทราบหลานเปิ้ลได้จ.ม. หรือเปล่า วันนี้คุณแม่โทรไปบอกว่า ลูกได้รับแล้ว หาเวลาเขียน Postcard ตอบถึงพี่ตัวและน้ำธรรมหน่อยนะลูก “เพียงตอบว่า รับแล้วขอบคุณ สบายดีก็พอ” พี่ตัวจะได้ดีใจ

รัก & ห่วงใย

คุณแม่

ลูกแมวที่รักยิ่ง

วันอังคารที่ 19 มีนาคม 2532 เวลา 16.30 น. อาบน้ำมาใหม่ๆ เพราะอากาศค่อนข้างร้อนแล้ว คุณแม่จึงอาบน้ำช่วงบ่าย กำลังสบายนั่ง จ.ม. ถึงลูก

เมื่อวานประชุมทั้งวัน เข้าประชุมมูลนิธิสุวรรณ ปายประชุมสมาคมผู้ปกครอง ร.ร. คุณแม่นั้นแหละ น้องท้อปไปสมัครเตรียมทหาร คุณแม่ก็ไม่ได้ไปเพื่อน แต่คิดว่าจะปล่อยให้หลานๆช่วยตัวเอง มีน้องเก่ง น้องเพิร์ส นำไป วันก่อนเค้าไปดูบอล กลับลงเตาปูน รถสองแถวหมดเดินกลับบ้าน เล่าให้ป้าบุญธรรมฟัง น้ำธรรมเล่าให้คุณแม่ฟัง คุณแม่บอกว่า “ดีแล้วจะได้รู้จักช่วยตัวเอง แค่นี้จะเป็นไรไป” ตั้งแต่ลูกมาอยู่ที่คุณแม่ปล่อยวางได้มาก ปล่อยให้ทุกคนช่วยตัวเอง แต่น้องเก่งนะ เมื่อวานก็รับอาสาขับรถบริการน้ำเทิงน้ำธรรมไปซื้อกิ่งกุหลาบ ต้นไม้ วันก่อนก็รับอาสาบริการไปส่งน้ำทิมที่เกษตร ตั้งแต่สอบเสร็จไม่ค่อยได้หยุด เมื่อวานกะทีมารับไปจุตุจักร ซื้อเสื้อผ้านัก วันนั้นก็ไปดูหนังรอบเช้า ปายสองโมงไปส่งวณเรียน Vocab

น้ำรูกก็น่าเอ็นดู ปีนี้ให้น้องพลเดชสอบวิศวะ ไม่สอบเตรียมตำรวจแล้ว ก็ได้เหมือนกัน จะได้เร็วขึ้น 2 ปี แต่ให้คนน้องมาลองเครื่องเพื่อฝึกหัดบิน ดินะลูกเรียนไม้ของเราจะได้ใช้ประโยชน์บ้าง เพราะน้ำรูกเอาลูกเพื่อนบ้านมาด้วยคนหนึ่ง งานดีมีน้ำใจ ทำงานได้ทุกอย่าง เป็นอันว่า ปีนี้พักบ้านเรา 3 คน จะสอบเตรียมทหารใน 2 เม.ย.นี้นั้นแหละ ภาวนาให้น้องท้อปของเราได้นะ

ค่อยมีเรื่องเขียนหน่อย 3 เม.ย. น้องเริ่มฝึกงาน คุณแม่-พี่ก้องไปได้รถไฟ เขี่ยมคุณยาย นอนกับคุณยาย เข้ามืด 5 เม.ย. เข้าระโนด ขับรถกันไปสองแม่ลูก 6 เม.ย. คุณแม่ขึ้นเครื่องกลับ พี่ก้องขับรถกลับ กทม. คุณแม่ดีใจที่ผลการสอบของลูกรักษาระดับเดิมไว้ได้ หมั่นออกกำลังกายด้วยนะลูก สุขภาพจะต้องมาอันดับหนึ่ง อ้อ! “ปลอดภัยนะจ๊ะ” จะต้องปลอดภัยเสมอ

รัก & ห่วงใย

คุณแม่

เขียนที่บ้านคุณยาย จ. พัทลุง

4 เมษายน 2532

ลูกแมวที่รักยิ่ง

คุณแม่เดินทางถึงหาดใหญ่ 12.00 น. เมื่อวานนี้และบ้านที่สงขลา เจ้าเกรท(สุนัขเฝ้าบ้าน)แก่ไปมาก คุณแม่ซื้อไข่พะโล้หมูไปฝาก ทุกอย่างเรียบร้อย 17.00 น. น้ำหวาน น้องดาวและน้องรินรับคุณแม่ ไปนอนบ้านคุณยาย ลูกคงสงสัยว่าทำไมคุณแม่จึงเปลี่ยนแผนอย่างรวดเร็ว!

ลูกคงจำยายดำ (ย่าดำ) อายุ 88 ปี เป็นพี่สาวของคุณย่าของลูกๆ (เหมือนคุณแม่กับลุงคลิ้งนะ) ได้ป่วยมาเป็นปีๆ ได้ถึงแก่กรรม คุณแม่ต้องรีบเดินทางมางานศพ พบญาติของคุณพ่อมากมาย เมื่อคืนไปร่วมในพิธีสวดพระอภิธรรมมาแล้ว วันนี้บายๆจะไปมาปณิกศพ **ธรรมดานะลูก คนเราทุกคนเมื่อแก่...ก็ต้องลาโลกนี้ไป** คุณแม่คงนอนกับคุณยายอีก 1 คืนพรุ่งนี้จะเข้าสงขลาและรีบเช็คค่าเช่าบ้านแล้วเลยไประโนดนอนบ้านอาอ้วน

ประมาณ 05.00 น. คุณแม่ก็ตื่นได้ยินเสียงไก่ขัน นึกถึงสมัยคุณแม่เล็ก ๆ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เรียนชั้นประถม ทุกวันพอไก่ขัน คุณยาย-คุณตา จะต้องเรียกให้ตื่นลุกขึ้นอ่านหนังสือ บางครั้งจุดตะเกียงให้สว่างไว้ แล้วนอนหลับต่อ คุณยายไม่ได้ยินเสียงอ่านหนังสือ ลุกไปดูเห็นหลักก็ต้องใช้ให้อ่านออกเสียงดังๆ (ปัจจุบันคงอัดเทปเปิดให้ดังๆไว้ หลับต่อสบาย) บางครั้งอ่านหนังสือแข่งกับน้ำคม คนละฝั่งถนนนั่นแหละ คุณแม่มานึกๆก็เป็นชีวิตที่สบาย อยู่กับธรรมชาติ แต่คุณตาคุณยายก็สมหวังในลูกๆทุกคน **คุณแม่บุญทอง (คุณพ่อพยอม) จะต้องสมหวังในลูกแม่ทั้งสามคน ที่ผ่านมามูลทั้งสามไม่เคยทำให้แม่ผิดหวัง แต่เราสี่คนแม่ลูกก็ไม่ประมาท** พออ่อนค่อยเขียนต่อ จะนอนสบายๆฟังเสียงไก่ขันนะจ๊ะ

วันเสาร์ที่ 8 เม.ย. 32 จ.ม. ฉบับนี้เขียนนานที่สุดนะจ๊ะ

วันที่ 6 เม.ย. 32 ทำบุญเสร็จออกจากวัดประมาณ 11.30 น. นาย (ร.ต.ต.) บัญชาบริการโดยตลอด ส่งคุณแม่ที่สนามบินกลับกรุงเทพฯ TG 408 น้อง น้องท็อป และน้ำอิมคอยรับอยู่แล้ว วันศุกร์ที่ 7 เม.ย. ธุระธนาคาร บ่ายส่งน้ำอิมกลับพัทลุง น้องท็อปอยู่ต่อ วันนี้บายๆจะให้น้องพาน้องทิพย์ น้องท็อป ไปเขาดิน น้องทิพย์เพื่อนขึ้นมาช่วยงานคุณแม่บ่อยๆ แต่ไม่เคยได้เที่ยว คราวนี้จะหาโอกาสให้เที่ยวบ้าง

คุณยายสบายดี น้ำๆ น้องๆ ทุกคนสบายดี ทางระโนดก็สบายดี พี่เขียวโชคดี ฝรั่งและชาวไต้หวัน
ที่ไปทำนาทุ่งเช่าบ้านพี่เขียว คุณแม่ดีใจ คนอย่างพี่เขียวควรโชคดียังนี้นะลูก วันไหว้ศพ มีน้ำครามและ
นายไปร่วมด้วย อย่างอื่นเป็นไปตามปกติ

พี่ก้องต้องการเอกสาร ก.ม. คุณแม่ต้องบอกว่า เมื่อคืนน้องเป็ลบอก “ให้พี่ก้องรีบส่งรายการมาให้ด่วน”
จึงยอมเขียน ความจริงรีบส่งมาก็ดีแล้วนะ ลูกจะได้วางแผนได้ถูกต้อง ลูกค่อยนำไป 28 มิ.ย. 32 นะจ๊ะ

รัก & ห่วงยิ่ง

คุณแม่

ลูกแมวที่รักยิ่ง

วันนี้เขียนซองไม่ค่อยเรียบร้อยนะ จ.ม. มาด้วยความเป็นห่วงใจเย็นๆนะลูก เรื่องเรียนเรื่องใหญ่ (ปลอดภัย
อันดับ 1) ทำข้อสอบอย่ารีบร้อน ใจดีเข้าใจ ยึดหลักเดิมคือ “ทำให้ดีที่สุด” อย่างไรเสียลูกแม่อีกจะได้กลับไป
พักผ่อนอยู่แล้ว บ้านเราแสนสบาย อากาศค่อนข้างดีไม่ร้อนจัด อีก 28 วันเราก็พบกันนะจ๊ะ “อย่าประมาทใน
การเดินทาง” อย่าไว้วางใจคนแปลกหน้า อย่าเชื่อใครง่ายๆ ทางบ้านสบายด้วยกันดีทุกคน

รักยิ่ง

คุณแม่

31 พ.ค. 32 (เขียนที่ ร.ร. เลิกงานแล้วจะไปส่ง)

ฉบับให้กำลังใจ

ขอเอาใจช่วยเรื่องการสอบ ขอให้โชค A จ๊ะ

คุณแม่ น้อง และ พี่ก้อง

31 พ.ค. 32

ตัวอย่างจดหมายข้างต้น ได้เล่าเรื่องราวจากแม่ถึงลูกซึ่งเนื้อความของจดหมาย แสดงให้เห็นถึง
ความรักอันยิ่งใหญ่ ความห่วงใย ความผูกพันอันเปี่ยมล้น ที่มีต่อลูกที่อยู่ห่างไกลบ้าน ลูกที่เป็นรุ่นแรกๆ ของ
ตระกูลที่ไปเรียนต่อต่างประเทศ เรื่องราวที่เรียงร้อยเล่าขานในจดหมายยังบ่งบอกถึง ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว
ของแม่ ความรัก ความเอื้ออาทร ความห่วงใย ความมีน้ำใจอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อทั้งลูกๆ มิตรสหาย สังคม และ
ญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ทั้งฝ่ายคุณแม่และฝ่ายคุณพ่อ ถึงแม้คุณพ่อจะจากไปร่วม 20 ปี แม่ก็ยังดำรงตนเป็น
ผู้มีจิตเมตตาอารีย์ เกื้อกูลเอาใจใส่ อย่างสม่ำเสมอมิได้ขาด แม่สามารถสานต่อปณิธานของคุณพ่อที่ต้อง
การให้ลูกๆทุกคนศึกษาให้ได้มากที่สุดตามกำลังความสามารถของลูกแต่ละคนนอกจากนี้แม่วังยังเป็นนักสร้าง
นักวางแผน จัดวางสิ่งต่างๆให้เป็นไปตามครรลองที่พึงงามของชีวิตตน ของชีวิตลูกๆ อีกทั้งให้คำแนะนำ ให้

ความช่วยเหลือแก่ญาติสนิทมิตรสหายอย่างเหมาะสมลงตัวด้วยความจริงใจและไม่เคยหวังสิ่งตอบแทน
ท้ายที่สุดแม่ยังคงความเป็น “นักวิทยาศาสตร์” ของแม่ ไว้จนวาระสุดท้ายของชีวิต ณ โรงพยาบาล แม่บอก
ว่า “ลูกต้องสังเกตว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันเป็นไปตามข้อเท็จจริงตามธรรมชาติ บางวันคุณแม่อารู้สึกสบายดี
บางวันก็ไม่ดี เราต้องยอมรับความจริงในข้อนี้”

วิถีชีวิตของแม่ เป็นวิถีชีวิตที่งดงาม แม่ได้ทำสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์จะพึงมีพึงกระทำได้ครบถ้วนสมบูรณ์
อย่างที่สุด ทุกสิ่งที่แม่กระทำในทุกๆ เรื่อง ทำให้แม่เป็น “คนพิเศษ” ของพวกเราทุกคน และแม่จะอยู่ในใจใน
ห้วงแห่งความคิดคำนึงของพวกเราตลอดไป

รักแม่ที่สุด

ลูกแม่ว

แม่ในความทรงจำของพวกเขา

แม่ในความทรงจำของเรา

แม่เป็นที่รักยิ่งของพวกเรา ลูกหลาน พี่น้อง ญาติและเพื่อนสนิททุกคน ในช่วงชีวิตของแม่ แม่ได้ประกอบกรรมดี คุณประโยชน์ ให้กับพวกเราอย่างมากมาย ถือเป็นมงคลอย่างสูงของชีวิตพวกเรา

เรื่องเล่าต่อไปนี้ เป็นการถ่ายทอดความทรงจำ ความประทับใจที่พวกเราที่มีต่อแม่ ผู้เป็นที่รักยิ่ง เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจว่าถึงแม้แม่จะละสังขารจากพวกเราไป แต่ความดีงามที่แม่ได้กระทำไว้จะยังคงอยู่ในใจของพวกเราทุกคนตลอดไป

๖๙ ปีแห่งความหลัง ไว้อาลัยแก่ หลานบุญทอง สุขะนันท์

จำนวนหกสิบเก้าปีแห่งความหลังยังจดจำอยู่ในจิตใจไม่รู้หายเพราะข้าพเจ้าได้ไปอยู่ร่วมทุกชั่วร่วมสุขร่วมทุกข์ กับครอบครัวของคุณพ่อแก้ว-คุณแม่บัวม วรศรี ซึ่งเป็นบิดามารดาของหลานบุญทองตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุ 6 ปี ตอนข้าพเจ้าไปอยู่ หลานบุญทองยังไม่คลอดจากท้องคุณแม่ ข้าพเจ้าต้องนอนกับคุณพ่อ-คุณแม่ของหลานบุญทองจนหลานบุญทองคลอดประมาณ พ.ศ. 2478 เมื่อข้าพเจ้าเข้าเรียนในโรงเรียนวัดทุ่งชิงหิ้ง หลังเลิกเรียนหรือวันหยุดจะช่วยตักน้ำให้หลานอาบ เวลาหลานร้องก็อุ้มเหวี่ยงให้หลานฟัง เวลาผ่านไปไม่นาน ข้าพเจ้าก็เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาในปี พ.ศ. 2488 ก็ออกหางานทำ ส่วนหลานบุญทองได้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมจังหวัดพัทลุง และเข้าเรียนต่อในกรุงเทพมหานคร เมื่อเรียนจบก็ได้ทำงานประกอบอาชีพซื้อสัตย์สุจริต

ปี พ.ศ. 2505 ได้ทราบข่าวดีว่า หลานบุญทอง วรศรี ได้ย้ายมาทำการสอนที่โรงเรียนพัทลุง จ.พัทลุง ทำให้คุณพ่อ-คุณแม่ รวมถึงญาติพี่น้องทุกคน มีความปลื้มปิติยินดีตาม ๆ กัน เวลาไม่นานผลการปฏิบัติงานเป็นที่ชื่นชมของผู้บังคับบัญชา และเป็นที่เคารพรักของศิษย์และเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างดี นักเรียนหลายคนกลับบ้านเล่าความดีที่อาจารย์บุญทอง วรศรีมีต่อศิษย์ มีผู้ปกครองนักเรียนบางคนถามข้าพเจ้าว่า อาจารย์บุญทองเป็นบุตรของใคร ข้าพเจ้าตอบว่าเป็นบุตรสาวของคุณครูแก้ว-คุณแม่บัวม วรศรี ทั้งชิงหิ้ง ผู้ปกครองที่ถามก็ร้องอ้อ บอกว่านิสัยของอาจารย์บุญทอง วรศรี ดีต่อศิษย์เหมือน คุณพ่อแก้ว-คุณแม่บัวม วรศรี

ปี พ.ศ. 2506 ข้าพเจ้าก็ได้ทราบข่าวดีอีกว่า อาจารย์บุญทอง วรศรี กำหนดเข้าสู่พิธีสมรสกับ ร.ต.อ. พยูน สุขะนันท์ หลังจากเข้าสู่พิธีมงคลสมรสแล้ว หลานทั้งสอง ก็รับราชการอยู่ในจังหวัดพัทลุง สงขลา นครศรีธรรมราช สามารถไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนกันได้ เพราะระยะทางก็ไม่ห่างไกล ข้าพเจ้าเองก็ไปเยี่ยมเยียนบ่อยครั้ง ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมก็ได้รับการต้อนรับด้วยดีตลอดมา และตอนกลับอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ก็จะมอบเงินค่าพาหนะ/ค่าใช้จ่ายให้ ถ้าหากข้าพเจ้าปฏิเสธไม่รับอาจารย์บุญทองก็จะโกรธไม่พอใจไม่ยอม

วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2527 ได้เกิดเหตุการณ์ที่เศร้าสลดขึ้น เมื่อพลตำรวจตรี พยูน สุขะนันท์ ถึงแก่กรรม ทั้งความโศกเศร้าเสียใจไว้ให้ครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงอันหาที่สุดมิได้ แต่อาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ เป็นผู้มีความอดทน พาครอบครัวผ่านมรสุมแห่งความโศกเศร้าขาดที่พึ่งซึ่งเป็นเสาหลักมาได้ จนลูกทุกคนได้รับการศึกษา ประกอบอาชีพอย่างมั่นคง

อาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ เป็นผู้มองการณ์ไกล ชอบทำบุญอุทิศให้สังคมส่วนรวม เพื่อผลประโยชน์ของสังคมในวันข้างหน้า เช่นการจัดตั้งมูลนิธิ พล.ต.ต. พยูน สุขะนันท์-มูลนิธิขุนปรางปรานีต-มูลนิธิเฉียนนิม วรศรี

สำหรับส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง ก็มีความใกล้ชิดกันมาตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงวัยผู้สูงอายุ โดยเฉพาะบัตร ส.ค.ส. อาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ จะส่งให้ข้าพเจ้าทุกปีพร้อมจดหมายถามความสุขทุกข์ หากกลับมาบ้าน พักพักก็ถือโอกาสไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านแพรงหา พร้อมหนังสือต่าง ๆ เช่น อาหารห่านุ่มของผู้สูงอายุ พ่อ พระในบ้าน หนังสือมีลึนทปัญหาสำหรับประชาชน โดยเฉพาะจดหมายส่วนตัวที่อาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ได้เขียนส่งถึงข้าพเจ้ามีจำนวนหลายฉบับ ซึ่งได้เก็บใส่ซองไว้ต่างหากไม่รวมกับของคนอื่น ๆ เพราะว่าง ๆ เวลาคิดถึงหลานก็ได้เอามาอ่าน

ตอนอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ป่วยข้าพเจ้าก็ให้ลูกสาวไปเยี่ยมเป็นตัวแทนของคุณพ่อและครอบครัว เพราะข้าพเจ้าสุขภาพไม่ค่อยอำนวย จึงไม่ได้มีโอกาสได้ไปเยี่ยม แต่ก็ไม่ละเว้นที่จะถามอาการจากญาติ ๆ อยู่ตลอด จนกระทั่งเมื่อวันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2547 ได้ทราบข่าวที่เศร้าสลดใจ ว่าอาจารย์บุญทอง สุขะนันท์ ได้ถึงแก่กรรมแล้ว ข้าพเจ้ายังความโศกเศร้าเสียใจอันหาที่สุดมิได้ที่หลานที่รักของข้าพเจ้าต้องมาพลัดพราก จากกันไปไม่มีวันกลับมาอีก ซึ่งหลานคนนี้ให้ความรักความอบอุ่นกับข้าพเจ้ามาเป็นเวลายาวนาน และทุกอย่างที่ผ่านมาข้าพเจ้าจะตราตรึงไว้ในใจตลอดไป กรรมใดที่หลานได้ปฏิบัติมาแล้วด้วยดีในอดีต ขอ กุศลผลบุญนั้นจงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของหลานได้รับความสุขในสัมปรายภพด้วยเทอญ

อาลภ วรศรี

ลูกสาวคนโต คุณครูแก้ว-แม่น่วม วรศรี

เช้ามีดวันที่ 9 มีนาคม 2547 เวลาประมาณ 06.00 นาฬิกา น้องณรงค์ อุ่นเสียม โทรศัพท์มาบอกว่า พี่บุญทองเสียแล้ว ผมเตรียมใจรับข่าวนี้มาแล้วเช่นกันเพราะเมื่อวาน (8 มีนาคม 2547) ผมได้ไปเยี่ยมบุญทองที่ รพ. รามาธิบดี บุญทองมีกำลังใจดีเยี่ยมทั้งที่อาการอยู่ในขั้นนำวัดก ผมได้แค่ให้กำลังใจ และภาวนาให้เธอ มีชีวิตอยู่นานเท่านั้นเท่าที่จะนานได้

การจากไปของบุญทองในครั้งนี้ได้นำความเศร้าโศกมาสู่ครอบครัวของบุญทอง ตลอดจนญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงผู้ใกล้ชิดเป็นอย่างยิ่ง สำหรับครอบครัวของเราทั้งสองมีความผูกพันใกล้ชิดกันมาเป็นเวลานาน ผมรู้จักบุญทองตั้งแต่วัยเด็ก ฉะนั้น การจากไปของบุญทองในครั้งนี้ทำให้ผมต้องสูญเสีย ญาติที่ใกล้ชิดและมี บุญคุณกับครอบครัวของผมไปอีกคนหนึ่ง

บุญทองเป็นผู้มีความวิริยะ อุตสาหะ ขยันหมั่นเพียร อดทน เป็นกุลสตรีที่เพียบพร้อมไปด้วยอัธยาศัย อ่อนน้อม พุดจา กิริยา มารยาทเรียบร้อย สุภาพอ่อนโยน กอรปทั้งเป็นผู้มีจิตใจเปี่ยมด้วยความโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง และบุคคลทั่วไป หากญาติหรือเพื่อนฝูงมีเรื่องเดือดร้อน บุญทองจะให้การสงเคราะห์ ช่วยเหลือจนสุดความสามารถ ไม่เคยปฏิเสธให้ใครน้อยใจ ทั้งยังเป็นผู้ใญ่บุญช่วยเหลือสังคม ในด้านต่าง ๆ ตลอดจนการทำนุบำรุงพุทธศาสนา บุญทองเป็นพุทธศาสนิกชนที่เคร่งครัดคนหนึ่ง

บุญทองมีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง มีสามีที่ดี (พล.ต.ต. พยุณ สุขะนันท์ ถึงแก่กรรมแล้ว) มีลูกหลานที่น่ารักทุกคน แต่ละคนเป็นคนดี เพียบพร้อมด้วยคุณวุฒิ หน้าที่การงาน และครอบครัวเป็นปึกแผ่นมั่นคง เจริญ รอยตามคุณพ่อ คุณแม่

การจากไปของบุญทองในครั้งนี้ ในนามครอบครัวของผมขอแสดงความอาลัยอย่างสุดซึ้ง ขอให้
อำนาจ แห่งบุญกุศลและคุณความดีทั้งหลายที่บุญทองได้ทำมาตลอดชีวิต รวมกับบุญกุศลที่ครอบครัว ญาติ
พี่น้อง เพื่อนฝูง ได้บำเพ็ญกุศลให้จงส่งผลดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของบุญทองไปสู่สุคติในสัมปรายภพ
ที่คนดี ๆ อย่างบุญทองควรอยู่ สิ่งใดที่บุญทองเคยต้องการให้ญาติพี่น้องดำเนินการไว้ ขอให้ ไม่ต้องกังวล
ญาติพี่น้องจะร่วมกันสานต่อตามความประสงค์ให้บรรลุต่อไป

พ.ต.ท. อนุวัฒน์- นันทนา แก้วอุบล และครอบครัว

แต่ คุณบุญทอง สุขะนันท์ เพื่อนรัก

ดิฉันได้ทราบข่าวการถึงแก่กรรมของคุณบุญทอง ดิฉันรู้สึกเสียใจมาก ทำอะไรไม่ได้ เพราะนึกไม่ถึงว่า
คุณบุญทองจะจากไปเร็วอย่างนั้น เมื่อ 31 มกราคม 2547 ดิฉันก็ได้ไปเยี่ยมคุณบุญทอง ได้เห็นว่าหน้าตาสดชื่น
เหมือนไม่ได้ป่วย

ดิฉันมีความผูกพันกับคุณบุญทองมานานเกิน 50 ปี ตั้งแต่ได้รู้จักกันสมัยเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนสตรี
พัทลุงเมื่อปี 2493 เราเป็นนักกีฬาของโรงเรียนด้วยกัน เมื่อจบชั้นมัธยมแล้ว คุณบุญทองได้ไปเรียนต่อที่
กรุงเทพฯ ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาและเข้าศึกษาต่อคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อจบแล้ว
ก็ได้ไปเป็นครูที่โรงเรียนโยธินบูรณะเป็นแห่งแรก คุณบุญทองได้เช่าบ้านอยู่กับน้อง ๆ ที่ 36 สุขุขทัย ซอย 2
เป็นเวลาหลายปี ดิฉันมากรุงเทพฯ ครั้งใด ก็จะไปพักกับคุณบุญทอง ส่วนเพื่อนและคนอื่นที่พาไปอาศัยอยู่ด้วย
ก็มีอีกหลายคน ทุกคนต่างรักและเคารพคุณบุญทองมาก เมื่อคุณบุญทองไปอยู่พัทลุงได้แต่งงานกับ
ร้อยตำรวจเอก พยุณ สุขะนันท์ และได้ย้ายติดตามสามีไปอยู่ที่สงขลา หรือมาอยู่กรุงเทพฯ ดิฉันก็ได้ไปเยี่ยม
ไปพักค้างคืนที่บ้านคุณบุญทองเสมอ

คุณบุญทอง เป็นคนมีระเบียบเรียบร้อย เมื่อปี 2543 เรานัดพบกันที่โรงพยาบาลรามาริบัติ คุณบุญทอง
บอกว่า มีจดหมายจะให้ช่วยแก้ไขความหมาย เธอเขียนไว้ที่หน้าซองว่า “จดหมายดีของนวย” เป็นจดหมาย
ที่ดิฉันส่งถึงคุณบุญทอง เมื่อปี พ.ศ. 2526 พุดถึงเรื่องคุณแม่น่วม วรศรี ได้รับเลือกเป็นคุณแม่ดีเด่น
ของจังหวัดพัทลุง และเมื่อคุณแม่น่วม วรศรี มีอายุ 90 ปี เธอจะทำหนังสือที่ระลึกแจกลูกหลานญาติมิตร ใน
งานทำบุญจำเริญอายุ วันเสาร์ที่ 14 เมษายน 2544 คุณบุญทองได้นำจดหมายนั้นไปลงพิมพ์ในหนังสือด้วย

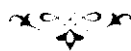
คุณบุญทอง เป็นธิดาที่ดีของพ่อแม่ นักเรียนที่ดีของครู เพื่อนที่ดีของเพื่อน แม่บ้านที่ดีของครอบครัว
แม่ที่ดีของลูก ๆ พี่ที่ดีของน้อง ๆ และญาติ ๆ เป็นคนมีกิริยาจาสุภาพเรียบร้อย มีจิตใจดีงามมากในทุก ๆ
เรื่อง มีเมตตากรุณา โอบอ้อมอารีและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อยู่เสมอ เมื่อดิฉันมาพักค้างคืนด้วยที่กรุงเทพฯ
วันที่ดิฉันเดินทางกลับ ก็จะได้รับน้ำ อาหาร ผลไม้หรือขนมสำหรับไปรับประทานเป็นอาหารเย็นบนรถไฟ
บางครั้งก็ได้ของขวัญเป็นผ้าถุง ผ้าตัดเสื้อ จากคุณบุญทอง

คุณบุญทองมีใจบุญทอง คือมีใจประเสริฐ เธอได้ให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนมากมายหลายที่ โดยเฉพาะที่โรงเรียนสตรีพัทลุง คุณบุญทองก็ได้เริ่มให้ทุนแก่นักเรียนโรงเรียนสตรีพัทลุงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 ได้ส่งให้นักเรียนคนนั้นเรียนตั้งแต่ชั้น ม. 2 จนจบชั้น ม. 6 และได้ให้ต่ออีก 4 ปี เมื่อเด็กคนนั้นเรียนต่อมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อเด็กคนแรกจบชั้น ม. 6 แล้ว คุณบุญทองก็ได้ให้ทุนแก่นักเรียนคนอื่นอีก ปีละ 1 ทุน จนกระทั่งโรงเรียนได้จัดตั้งมูลนิธิส่งเสริมการศึกษาโรงเรียนสตรีพัทลุงขึ้นในปี 2524 คุณบุญทองก็ได้บริจาคเงินอีกจำนวนหนึ่งสมทบมูลนิธิ ทุกวันให้ครูของโรงเรียนสตรีพัทลุง คุณบุญทองก็จะแจ้งให้คุณพ่อ แก้ววรศรี และคุณแม่แก้ววรศรี เป็นตัวแทนไปมอบทุนแก่นักเรียน นับได้ว่าคุณบุญทองเป็นคนแรกที่เริ่มให้ทุนแก่นักเรียนโรงเรียนสตรีพัทลุง และแก่นักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ อีกด้วย แม้แต่เด็กลูกแม่ค้ารถเข็นที่เข็นของมาขายที่หน้าบ้าน เธอก็ได้มอบให้ด้วย

ในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง ก็ได้เขียนถึงคุณความดีของคุณบุญทองประการหนึ่งในหลาย ๆ ประการ ที่คุณบุญทองได้กระทำให้แก่ส่วนรวมและประเทศชาติ

ด้วยผลคุณงามความดีที่คุณบุญทองได้กระทำไว้ ขอจงเป็นกุศลส่งให้ดวงวิญญาณของคุณบุญทอง สุชะนันท์ ได้ประสบสุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

อำนาจ ทวีเศษ

แต่.....เพื่อนรัก

บุญ	ทองทองแห่งนี้	งามดีเสมอมา
ทอง	นพเก้าแววศรี	อร่ามแท้
วร	นุชนารี	คนหนึ่ง
ศรี	สง่าแห่งวงศ์แม่	ล่วงแล้วยังคง

รู้จักกับคุณบุญทอง วรศรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ ในชั้นมัธยมปีที่ ๔ เรียนร่วมห้องกันที่โรงเรียนสตรีพัทลุง รวม 3 ปี จบหลักสูตรมัธยมปีที่ ๖ แล้วก็คบหาสมาคมกันตลอดจนถึงบัดนี้ เมื่อทราบว่าเธอเสียชีวิตไป ก็รู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากที่เพื่อนรักคนหนึ่งจากไปอย่างไม่มีวันกลับ คุณความดีของเธอยังอยู่ อยู่ในดวงใจของเพื่อน ของบุตรหลาน ของญาติสนิทและทุกคนที่รู้จักเธอ

คุณบุญทองเป็นคนมีมานะอดทนขยันหมั่นเพียร ตั้งใจแน่วแน่ในการเรียน สะสมความรู้ความสามารถให้กับตนเองมาตั้งแต่เด็ก จนสามารถจบปริญญาทั้งวิทยาศาสตร์บัณฑิต และครุศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ะยะนั้นคนเรียนจบปริญญาไม่มากนัก เธอจึงโดดเด่นอยู่ในหมู่เพื่อนฝูง คุณบุญทองพูดเสมอว่า คุณพ่อคุณแม่ของเธอได้วางรากฐานชีวิตให้เธอสมบูรณ์แล้ว

เธอเข้าสู่พิธีมงคลสมรสกับ ร.ต.อ. พยูน สุชะนันท์ (ยศขณะนั้น) เพื่อน ๆ กระทั่งว่า เธอมี “ผู้กอง ยอดรัก” อยู่เคียงข้าง นับว่าเธอประสบความสุขสมบูรณ์ ความเพียบพร้อมในชีวิตอย่างสูงสุด

คุณบุญทองมีคุณสมบัติกุลสตรีเต็มเปี่ยม ผู้เขียนมีมุมมองที่เห็นว่าคุณบุญทองมี “ปียวาจา” เป็นธรรมชาติที่เห็นเด่นชัดและสม่ำเสมอ คุณบุญทองเป็นคนพูดเพราะอย่างสม่ำเสมอ และจริงใจกับทุกคนที่รู้จักมักคุ้นและคบหาสมาคม เธอเป็นที่รักของบุคคลที่อยู่รอบข้าง (นอกจากคนที่เป็นคนอื่นดีกว่าตนแล้ว ตนไม่ได้) นับตั้งแต่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงานที่มีทั้งรุ่นพี่ รุ่นน้อง รุ่นเดียวกัน ความยิ้มแย้มแจ่มใสของเธอทำให้ผู้ร่วมงานสนทนารู้สึกสบายใจ ไม่อึดอัด ไม่ยกตนข่มท่านให้คนอื่นเขินขำขัดใจ ทั้ง ๆ ที่เธอมีรูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สินสมบัติอย่างเต็มเปี่ยม

ผู้เขียนได้รับเกียรติจากเจ้าภาพ ให้เขียนถึงคุณบุญทอง ในฐานะเพื่อนเขียนถึงเพื่อน (ที่วายเป็น) จึงเป็นเพียงคำสรรเสริญที่เพื่อนผู้ล่วงลับไม่มีโอกาสได้รับรู้ แต่ก่อนนั้นเราก็กยกย่องให้เกียรติกันมาตลอด จึงใคร่ขอเขียนถึงเพื่อนคนหนึ่งในลักษณะของมิตรแท้ คือ มิตรมีความรักใคร่ มิตรร่วมทุกข์ร่วมสุข มิตรแนะนำประโยชน์ มิตรอุปการะ ผู้เขียนมีความประทับใจในความเอื้ออารีของคุณบุญทอง ในหลาย ๆ เรื่อง เช่น คุณบุญทองเคยพาผู้เขียนไปหาหมอที่โรงพยาบาล คุณบุญทองเคยไปเป็นเพื่อนเดินทางบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เมื่อครั้งสำนักงานอยู่ที่ ๖๔ ถนนอนุสาวรีย์ ผู้เขียนเคยไปเป็นเพื่อนเดินทางบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่งกว่าจะพบก็เดินกันเหนื่อย เพียงเพื่อรับคำตอบจากผู้จัดการว่า “กรรมกรรมของคุณหมดสิทธิ์ได้คืนเงินประกันแล้ว” เราก็ตีเดินออกจากบริษัทแล้วยิ้มให้กัน เธอให้เกียรติแก่ผู้เขียนตลอดมา ให้คำยกย่องเมื่อทำดี ให้กำลังใจเมื่อท้อแท้ แสดงความยินดีเมื่อประสบความสำเร็จในการทำงาน รวมทั้งนับเป็นความภาคภูมิใจ ของเธอด้วย ผู้เขียนก็ตอบสนองเธอด้วยการปฏิบัติตนเป็นมิตรแท้เช่นกันเท่าที่มีโอกาส เห็นสุข เห็นทุกข์ของเธอมา ตลอด แม้จะอยู่ห่างไกลกันก็มีโซเชียลจนสุดหล้าฟ้าเขียว เท่านั้นพอแล้วละมังที่จะบอกว่า คุณบุญทอง วรศรี หรือคุณบุญทอง สุชะนันท์ คือเพื่อนแท้ ผู้เขียนอยากมีเพื่อนแบบนี้มาก ๆ

ขอแสดงความเสียใจกับ คุณก้อง คุณเปิ้ล คุณสาลี ที่สูญเสียคุณแม่ผู้ประเสริฐไป หลังจากสูญเสียคุณพ่อไปเมื่อสิบปีก่อน นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ขอให้หัวใจเสียเถอะหลาน “ชีวิตเป็นเช่นนี้” และขอแสดงความเสียใจกับน้อง ๆ ทุกคนของคุณบุญทอง สุชะนันท์ ที่สูญเสียพี่สาวผู้ประเสริฐไป

ขอผลบุญกุศลที่เธอกระทำมา ดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของเธอไปสู่สุคติในสัมปรายภพ

สุมิตรา (เนตรชาวลิต) เพชรรักษ์

ด้วยรักและผูกพัน

ผมเล่าให้ลูก ๆ ของผมฟังเสมอว่า ผมมีความรัก ความผูกพันกับพี่บุญทองมากแค่ไหน ผมกับพี่บุญทองเติบโตมาด้วยกัน คุณแม่ของผม (คุณแม่อ่อน เปล่งอรุณ) รักพี่บุญทองเหมือนลูกสาวคนโต และผมก็รักพี่บุญทองเหมือนพี่สาวแท้ ๆ ของผม คุณแม่ให้พี่บุญทองดูแลผมมาตลอด เราไปเรียนหนังสือด้วยกันที่ ร.ร. มัธยมเรืองศิลป์ และพี่บุญทองย้ายมาเรียนที่ ร.ร. สตรีพัทลุง ส่วนผมเรียนที่ ร.ร. พัทลุง จนกระทั่งมาเรียนที่กรุงเทพฯ เราก็มาเรียนด้วยกัน เราอยู่ด้วยกันจนกระทั่งพี่บุญทองจบปริญญาตรีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผมจบเทคนิคกรุงเทพ

สิ่งที่ทำให้ผมระลึกถึงพี่บุญทองอยู่เสมอก็คือความรัก ความผูกพัน ความห่วงใยที่พี่บุญทองมีให้ผมเสมอมาตั้งแต่ผมยังเป็นเด็ก จนกระทั่งเราแยกย้ายกันไปมีครอบครัว พี่บุญทองก็ยังมีความรักและห่วงใยผมเสมอมา และยังเผื่อแผ่มาถึงภรรยาและลูก ๆ ของผม พี่บุญทองเป็นตัวอย่างที่ผมสอนให้ลูก ๆ ปฏิบัติตามเสมอ พี่บุญทองเป็นคนพูดจาไพเราะอ่อนหวาน เป็นคนมีน้ำใจเมตตากรุณา มีความห่วงใยทุกคนรอบข้าง เป็นคนที่มีระเบียบ มีการวางแผน และมีความเข้มแข็งอดทน

ถึงแม้พี่บุญทองได้จากพวกเราไปแล้ว แต่พวกเราก็จะระลึกถึงคุณงามความดีของพี่บุญทอง อยู่เสมอ ขอคุณงามความดีที่พี่ได้กระทำจนก่อมนำดวงวิญญาณของพี่ไปสู่สุคติ และหลุดพ้นเข้าสู่นิพพานด้วยเทอญ

ประคม เปล่งอรุณ และครอบครัว

ระลึกถึงพี่บุญทอง สุชนันท์ (วรศรี)

ตอนตี 5 กว่าของวันที่ 9 มีนาคม 2547 น้องได้รับโทรศัพท์จากหลานสาวี่ ว่าพี่บุญทองจากไปอย่างไม่มีวันกลับแล้ว เป็นการจากไปของพี่ที่แสนดีของน้อง ๆ และครอบครัวทุก ๆ คน พี่บุญทองเป็นคนที่ดีมาก รักพี่รักน้องทุกคน สอนน้อง ๆ ให้ทำแต่ความดี ปีใหม่พี่จะส่งของขวัญมาให้ เป็นของขวัญทางปัญญา ใช้ได้ตลอดเวลา ไม่เสื่อมคลาย เช่นพี่บุญทองพูดว่า “มีเงินอย่าซื้อเพชรพลอย ให้ซื้อที่ดิน เพราะราคาจะขึ้นทุกวัน ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น” น้องก็ดูตัวอย่างพี่

บ้านพี่บุญทองเป็นจตุรรมของญาติ ๆ ทั้งสองฝ่าย ปีใหม่ทุก ๆ ปี พี่บุญทองจะโทรมาหา ต่อไปนี้คงจะไม่ได้ยินเสียงพี่อีกแล้ว คนดี ๆ อย่างพี่บุญทองไม่มาจากไป น่าอยู่กับน้อง ๆ ให้นานกว่านี้ เพราะความดีที่สร้างไว้ มากมายเหลือเกิน ผลแห่งความดีที่พี่เคยสร้าง น้องขอภาวนาให้น้ำพาพี่บุญทองไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

จากน้องสัจ ชูเกลี้ยง

ตัวแทนครอบครัวอาเพียร- อาหนูเอียด วรศรี

อาลัยคุณพี่บุญทอง สุชนันท์

บุญ เรามีร่วมสร้าง

กันมา พี่เอย

ทอง ปีกแผ่นแน่นหนา

พี่น้อง

สุขะ ทุกข์ร่วมปรึกษา

นานเนิ่น

นันท จากใจหมั่นหมอง

อ่อนหล้า อาลัย

คุณพี่บุญทองสุชนันท์ เป็นคนที่มีความขยันหมั่นเพียร อดทน มีระเบียบวินัย มีความตั้งใจ และมุ่งมั่นในการเรียนสูงมาก คุณพี่พูดเสมอว่า “ความรู้ การศึกษา ความเพียรพยายาม จะทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จ

สำเร็จ” ด้วยความที่คุณพี่เป็นคนเรียนเก่ง จึงเป็นผู้หญิงคนแรกของหมู่บ้านที่ได้รับพระราชทานปริญญาบัตร ถึง 2 ใบ คือ วทบ. และ คบ. จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นับเป็นหลานสาวคนแรกของ “ขุนปรางค์ปราณีต” ที่เรียนจบปริญญา คุณพี่เป็นตัวอย่างให้แก่ น้อง ๆ หลาน ๆ ญาติ ๆ และคนในหมู่บ้าน ในด้านความเพียรพยายาม ในการศึกษาเล่าเรียนอย่างแท้จริง

คุณพี่บุญทอง สุขะนันท์ เป็นผู้ที่มีการศึกษามาก พุดจาสุภาพไพเราะอ่อนหวาน จิตใจโอบอ้อมอารี มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือญาติพี่น้อง และบุคคลทั่วไปอยู่เสมอ คุณพี่เป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งมูลนิธิต่าง ๆ เช่น มูลนิธิท่านขุนปรางค์ปราณีต (นายข้า อุ่นเสียม), มูลนิธิ พล.ต.ต. พยุณ สุขะนันท์ เพื่อนำดอกผลมาเป็นทุนการศึกษาแก่เด็ก ๆ ผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา

คุณพี่บุญทองสุขะนันท์ประกอบอาชีพครูด้วยความวิริยะอุตสาหะตั้งใจอบรมสั่งสอนศิษย์ให้เป็นคนดี มีความรู้ ความสามารถ คุณพี่ได้ศึกษาค้นคว้าและเขียนรวบรวมผลงานจนได้รับตำแหน่งอาจารย์ ๓ ระดับ ๘ วิชาเคมี คุณพี่เป็นครูที่เป็นแบบอย่างแก่ครูโดยทั่ว ๆ ไป ทั้งในการอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ และการวางตนจนได้รับเกียรติบัตรจากครูสภาว่า “นางบุญทอง สุขะนันท์ เป็นผู้อยู่ในมาตรฐานแห่งคุณธรรม และความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพครู และได้อุทิศตนปฏิบัติหน้าที่อย่างดียเยี่ยม” จนคุณพี่ได้รับเลือกเป็น “อาจารย์แม่” ของโรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา ถึง ๒ ครั้ง (ปี พ.ศ. ๒๕๓๓, ๒๕๓๗)

ในด้านครอบครัวของคุณพี่ก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเลิศหลาน ๆ ทั้ง ๓ ล้วนเป็นอภิชาตบุตรทั้งสิ้น (เพราะหลาน ๆ มีคุณแม่เป็นคนเก่งนี่เอง) ทั้ง ๆ ที่ตอนที่พี่พยุณ (พล.ต.ต. พยุณ สุขะนันท์) จากไป หลาน ๆ ก็กำลังเรียนอยู่ทั้งนั้น คุณพี่ได้อบรมสั่งสอนลูก ๆ ของคุณพี่ จนหลาน ทั้ง 3 เรียนจบปริญญาโทกันทุกคน ได้ทำงานในตำแหน่งที่ดี มีความมั่นคง และก้าวหน้าในชีวิตการงาน นำมาซึ่งความภาคภูมิใจให้คุณพี่เป็นอย่างยิ่ง คุณพี่มีความสุขมาก เมื่อได้เป็นคุณย่าและคุณยายของหลาน ๆ

ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในความเป็นผู้หญิงเก่ง หญิงเหล็กของคุณพี่บุญทอง ที่สามารถนำพาชีวิตครอบครัว เพียงลำพังได้ประสบความสำเร็จสมความตั้งใจ สมควรที่ลูกหลานจะได้ภาคภูมิใจและยึดถือเป็นแบบอย่าง

สำหรับครอบครัวของข้าพเจ้า และครอบครัวของคุณพี่บุญทองมีความรัก ความผูกพันกันมาก โดยเฉพาะกับลูก ๆ ของข้าพเจ้า (ลูกแทน ลูกหอม) คุณพี่คอยเอาใจใส่ห่วงใย คอยแนะนำให้คำปรึกษาในด้านการเรียนเสมอ จนลูก ๆ ทั้ง ๒ ของข้าพเจ้าจบการศึกษาและทำงาน ซึ่งถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิตส่วนหนึ่ง

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าและครอบครัวขอตั้งจิตอธิษฐานให้คุณพี่บุญทองจงมีความสุข ใจ สัมปรายภาพ ขอให้ดวงวิญญาณของคุณพี่ได้รับทราบถึงความอาลัยรัก จากพี่ ๆ น้อง ๆ ลูกหลานจากครอบครัว “อุ่นเสียม” ทุกคน

พ.ต.อ. ณัฐ - สมจิต อุ่นเสียม

อาลัยพี่บุญทอง

ผมได้รับแจ้งการเสียชีวิตของพี่บุญทองจากน้องก้อง ว่าคุณแม่เสียชีวิต เมื่อเช้าวันที่ 9 มีนาคม 2547 ด้วยความตกใจยิ่ง เพราะเพิ่งไปเยี่ยมพี่บุญทองมาก่อนหน้านี้ สักประมาณ 20 กว่าวัน โดยในขณะที่คุยกัน พี่บุญทองยังบอกว่าพี่แข็งแรงขึ้นแล้ว ไม่กี่วันก็จะออกจากโรงพยาบาลแล้ว ผมยังบอกพี่บุญทองว่าผมจะขึ้นมาจับพี่บุญทองกลับบ้านเอง เพราะตั้งใจจะมารับพี่บุญทองกลับบ้าน เมื่อได้รับข่าวจากน้องก้องว่าพี่บุญทองเสียชีวิต จึงรู้สึกใจหายเป็นอย่างยิ่ง

ผมมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับครอบครัวพี่บุญทองตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะเมื่อพี่บุญทองเข้ามากรุงเทพฯ ผมมีหน้าที่ขับรถบริการพี่บุญทองโดยใช้รถของพี่คลัง (พ.ต.ท. อนุวัฒน์ แก้วอุบล) รับส่งพี่บุญทองในการ ไปไหนต่อไหนจนกว่าพี่บุญทองจะกลับปักชำได้ จวบจนผมเข้ารับราชการตำรวจ ก็ยังทำหน้าที่พลขับอยู่ ผมมักจะล้อพี่บุญทองอยู่เสมอว่า หากพี่คุณเป็นผู้บังคับการ ผมขอเป็นนายเวรท่านนะครับ พี่บุญทองได้แต่ยิ้ม ๆ ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ จนกระทั่งท่าน พล.ต.ต. พยุณ สุชะนังค์ ได้รับโปรดเกล้าเป็นนายพล พี่บุญทองเป็นผู้ผลักดันให้ผมได้เป็นนายเวรจริง ๆ ผมยังใกล้ชิดกับครอบครัวของ พล.ต.ต. พยุณ พี่บุญทอง เหมือนกับสมาชิกในครอบครัวของพี่บุญทองคนหนึ่ง

เมื่อผมได้มารับราชการใกล้ชิดกับท่าน พล.ต.ต. พยุณ พี่บุญทองในฐานะคุณนายของท่านก็ยิ่งให้ความเมตตากับผมมากขึ้นอีก เหมือนกับผมเป็นน้องชายคนหนึ่ง จะคอยเอาใจใส่ดูแลในทุก ๆ เรื่อง ตั้งแต่เรื่องใช้ส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นของใช้ประจำวัน หรือของที่จำเป็นต้องใช้ในบ้านพัก พี่บุญทองจัดให้หมด โดยให้ผมพักอยู่ในบ้านด้วย โดยผมเป็นแม่บ้านให้ท่านผู้การไปด้วย เนื่องจากพี่บุญทองไม่ได้ตามมาด้วย เพราะรับราชการอยู่ทางสงขลา

พี่บุญทองจะแนะนำในทุกๆ อย่างในการที่ผมอยู่ใกล้ชิดแนะนำการครองตนอันไหนที่ท่านผู้บังคับการชอบไม่ชอบ อะไรควรอะไรไม่ควร รวมทั้งแม้กระทั่งการจะหาแม่บ้านให้กับผม พี่บุญทองมักจะพูดเสมอว่า “เลิกแต่งงานเมื่อใด พี่จะเป็นเจ้าภาพให้เอง” พี่บุญทองพูดอยู่จนกระทั่งผมมีโอกาสดำรงงาน

พี่บุญทองเป็นผู้มีนิสัยโอบอ้อมอารี รักพี่รักน้อง ทั้งมีเมตตากรุณาสูง อะไรที่ช่วยเหลือได้พี่บุญทองไม่เคยปฏิเสธ พร้อมจะช่วยเหลือทุกคนทันทีหากไม่เกินความสามารถ ดังนั้นทุกคนที่บากหน้าไปหาจะไม่มีใครผิดหวังซึ่งนิสัยอย่างนี้พี่บุญทองได้ถ่ายทอดมาถึงหลานทั้ง 3 คน พี่บุญทองส่งเสริมให้ทุกคนหมั่นศึกษาหาความรู้ตลอดเวลา ให้ทุกคนรักการอ่านการเรียนรู้ ลูก ๆ ของพี่บุญทอง จบ ร.ร.เตรียมอุดม จบปริญญาตรีจากจุฬาฯ จบปริญญาโทจากจุฬาฯ และจบจากอเมริกา 2 คน ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก ที่ทุกคนยึดถือปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของคุณแม่ทุกคน

จริงอยู่ การจากไปจากโลกนี้จะต้องมาถึงทุกคน ไม่มีใครหลบหลีกได้ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่พ้น ต้องมาถึงสักวันหนึ่ง แต่การเสียชีวิตของพี่บุญทอง ไม่น่าจะมาถึงเร็วขนาดนี้ ผลบุญกุศลที่พี่บุญทองได้ปฏิบัติมาตลอดชีวิต คงจะส่งวิญญาณของพี่บุญทองไปสู่สุคติ ณ.สัมปรายภพ

พ.ต.อ. สมประสงค์ เพชรสุวรรณ

ผกก. สภอ. เบตง จังหวัดยะลา

อาลัย คุณพี่บุญทอง สุชนันท์ ญาติผู้มีพระคุณ

เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2547 กระผมนายบุญพิน วรศรี และ นายรุกษ์ ทองขุนดำ ได้เดินทางจากจังหวัดพัทลุงไปเยี่ยมไข้ คุณพี่บุญทอง สุชนันท์ ได้พูดคุยกันประมาณ 5 นาที อาการไข้โดยทั่วไปดีขึ้น พุดจาหัวเราะและยิ้มแย้มแจ่มใส ผมนกับคุณรุกษ์ ทองขุนดำ ก็เดินทางกลับพัทลุง และติดตามอาการไข้ของคุณพี่บุญทองมาโดยตลอด และทราบข่าวเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2547 ว่าคุณพี่บุญทอง เสียชีวิตแล้ว รู้สึกตกใจและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

ในระหว่างที่คุณพี่บุญทอง คุณพี่พูน สุชนันท์ มีชีวิตอยู่ได้สร้างคุณงามความดีไว้มากมาย ช่วยเหลือสังคม, ช่วยเหลือผู้อื่น และช่วยเหลือเครือญาติมาโดยตลอด ครอบครัวยุคุณพ่อ นวน-คุณแม่กลิน วรศรี ได้รับความช่วยเหลือ ดังนี้

1. ได้ช่วยเหลือฝากงานให้นายบุญพิน วรศรี เข้าทำงานที่ธนาคารกสิกรไทย สาขา พัทลุง ในตำแหน่งพนักงานบัญชี และตำแหน่งสุดท้ายเป็นผู้จัดการสาขา
2. ได้ช่วยเหลือเป็นผู้ค้ำประกันสัญญา นายบุญพินเข้าทำงานที่ธนาคารกสิกรไทย สาขาพัทลุง
3. ได้ช่วยเหลือเป็นผู้ค้ำประกันสัญญาเข้าเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร ของ ร.ต.อ. วรจิตต์ วรศรี บุตรชายของนายบุญพิน วรศรี
4. ได้ช่วยเหลือครอบครัวของคุณพ่อคลอง-คุณแม่ประกอบ วรศรี โดยได้มอบทุนการศึกษาให้บุตรจำนวน 2 คน คือ นายจำลอง วรศรี และ นายจรรณู วรศรี เป็นเวลา 2 ปี ๆ ละ 10,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 20,000 บาท

การเสียชีวิตของคุณพี่บุญทอง สุชนันท์ ในครั้งนี้ ผมและครอบครัวเสียใจมาก เพราะถือเป็นการสูญเสียญาติผู้มีพระคุณอย่างยิ่งต่อครอบครัวผม ผมและครอบครัวยังเป็นหนี้บุญคุณพี่ทั้งสองอยู่ และจะจดจำความดีไว้ตลอดไปไม่มีวันลืม

ขออนุภาพแห่งบุญกุศลและคุณงามความดีที่คุณพี่บุญทอง สุชนันท์ได้สร้างสมไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ จงส่งผลให้ดวงวิญญาณของพี่จงสถิตย์ในทิพยสถาน มีความสุขชั่ววันรันดร

นายบุญพิน วรศรี

ตัวแทนครอบครัวคุณพ่อนวน-คุณแม่กลิน วรศรี

อาลัยพี่ที่แสนดี

ตั้งแต่คุณพี่บุญทองได้ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพ ฯ ทำให้ดิฉันได้ใกล้ชิดกับพี่มาก พี่คอยสั่งสอนและเป็นแบบอย่างที่ดี พี่จะพูดเสมอว่าการทำความดี เราไม่ต้องลงทุนลงแรง ทำได้และไม่ยากด้วย พี่จะเน้นเรื่องการเรียนใครเรียนได้เรียนเอา “ตนเป็นที่พึ่งของตน” ความสามัคคี ความผูกพันในหมู่พี่น้องและเครือญาติ อันนี้น้องบ้านเทิงเขียนแล้ว ดิฉันจะเขียนเพียงเล็กน้อย ตอนอยู่โรงพยาบาลตลอด 2 เดือนกว่า ในใจของเรา

ลูก ๆ น้อง ๆ และ หลาน ๆ ตลอดถึงเครือญาติ จะรู้สึกเศร้าใจ แต่เราจะไม่แสดงความอ่อนแอให้พืเห็น
พืบุญทองเป็นคนที่เข้มแข็ง ไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็นเลย พวกเราได้รับกำลังใจจากบรรดาญาติ ๆ
ตลอดจนเพื่อนฝูงที่ได้แวะเวียนมาเยี่ยมอยู่บ่อย ๆ บุญคุณอันนี้จะอยู่ในความทรงจำของพวกเรา
ตลอดไป และขอขอบพระคุณทุกท่านด้วย

ตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2547 ที่พี่น้องป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล เราเปิดเพลงร้องด้วยกัน และเปิดเทป
ธรรมะฟังด้วยกัน จนบางม้วนเราจะจำกันได้หมด น้องไม่เคยเบื่อเพียงแต่ขอให้พือยู่กับ ลูก ๆ น้อง ๆ และ
หลาน ๆ นาน ๆ ก็พอใจแล้ว วันที่ 9 มีนาคม 2547 เวลา 5.45 น. เป็นวันที่คนที่แสนรักจากไปอย่างไม่มีวัน
กลับ มันช่าง เศร้า เหงา และว่าเหว่จนบอกไม่ถูก ดิฉันเองได้พูดกับน้องบุญทิมเสมอว่า ให้เราเฝ้าพือยู่นาน
เท่าไรเราก็ทำได้ แต่ขอให้พือยู่กับเราไปนาน ๆ ก็พอใจแล้ว

**คุณความดีของคุณพืบุญทอง มีอยู่เต็มหนังสือนี้แล้ว น้องไม่ต้องบรรยายอีกนะคะ พื น้องหวังว่า
พืเข้าใจน้องดี น้องขอเป็นน้องของพืทุกชาติไป**

หากด้วยญาณวิถิตีพืจะรู้ได้ และด้วยอำนาจกุศลผลบุญ คุณงามความดีที่เรา่วมทำกันมาแล้ว
จงดลบันดาลให้พืไปสู่สุคติในสัมปรายภพเทอญ

จากน้องบุญธรรมและครอบครัว

หมายเหตุ เราในหมู่พี่น้องตกลงกันว่า ให้น้องเทิงเป็นคนเขียน แต่ดิฉันเห็นว่า เป็นครั้งสุดท้ายที่จะพูดอะไร
เล็ก ๆ น้อย ๆ ถึงพื

เหตุเกิดที่ห้อง 918 ตึกศูนย์สิริกิติ์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

พืบุญทอง สุขะนันท์ เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่วันอาทิตย์ที่ 4 มกราคม 2547
ช่วงกลางวัน วันจันทร์-ศุกร์ พวกเราสามคนพี่น้อง พืบุญทอง พืบุญธรรม และข้าพเจ้าบุญทิม เราจะอยู่ด้วย
กันเกือบทุกวัน บางวันจะมีน้องสอิ่ง ญาติพี่น้องมาอยู่ด้วยอีกคน แม้จะรู้ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น
แต่พวกเราก็มีความสุขตามประสาพี่น้อง พวกเราเฝ้าปรนนิบัติดูแลพืด้วยความรักและผูกพัน พืบุญทอง
มีความเข้มแข็งและอดทนเป็นเลิศในการต่อสู้กับโรคร้ายที่กำลังเผชิญ มีหลายครั้งที่น้อง ๆ ต้องเมินหน้าหนี
และแอบเช็ดน้ำตาไม่ให้พืเห็น และพืบอกให้น้อง ๆ เข้มแข็งไม่ให้ร้องไห้ และบางครั้งยังมีคำพูดซ้ำ ๆ ให้น้อง
ได้หัวเราะกันอีก

พืบุญทองจะเกรงใจทั้งคุณหมอและคุณพยาบาลที่ดูแล และจะพูดจาไพเราะกับทุกคนเสมอเป็นนิสัย
ประจำตัวของพื และจะสอนน้อง ๆ ให้ทำตามด้วย

1 เดือนผ่านไป อาการป่วยของพืทรุดลง พวกเราได้แต่ปลอบใจซึ่งกันและกัน และจะช่วยกัน สวดมนต์
ภาวนา กันรอบเตียงไม่ให้พืต้องเจ็บปวดและทรมานมากนัก บางครั้งพืจะเรียกน้อง ๆ ให้เข้าไปกอดโดยบอกว่า
“น้องมาให้พืกอดหน่อย” หรือไม่กี่บอกว่ “น้องกอดพืหน่อย” เราจะกอดกันด้วยความรักและอาลัยอย่างสุดซึ้ง

วันอาทิตย์ที่ 7 มีนาคม 2547 พี่อาการทรุดหนักมากไม่รู้สีกตัว พวกเราคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ลูก ๆ ไปติดต่อศาลาที่วัดโสมฯ และกลับมาบอกว่าศาลาจะว่างวันอังคารที่ 9 มีนาคม 2547

เช้ามีวันอังคารที่ 9 มีนาคม 2547 พี่ก็จากพวกเราไปด้วยอาการสงบ รวมอายุ 69 ปี ไม่ทันได้ส่งคุณแม่ขึ้นสวรรค์ตามที่ตั้งใจไว้

- 69 ออกเลขท้าย 2 ตัว และ 478 ออกเลขท้าย 3 ตัว รางวัลล็อตเตอรี่งวดวันที่ 16 มีนาคม 2547
 - 918 ออกเลขท้าย 3 ตัว รางวัลล็อตเตอรี่งวดวันที่ 1 เมษายน 2547
 - หลานสาวผู้ไม่ซื้อล็อตเตอรี่ ถูกรางวัลสลากกาชาดของธรรมชาติ
- พี่คงให้รางวัล น้อง ๆ ลูก ๆ และหลาน ๆ แม้จะไม่มากนัก ขอขอบคุณค่ะ

ด้วยรักและอาลัยยิ่ง

บุญทิม มงคลศรี

น้องคนที่ 2 ของพี่

เมื่อวันวาน

พี่บุญทอง...ของผม

หลังรับประทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว คุณพ่อมักจะอ่านจดหมายจากพี่สาวที่ผมรักยิ่งให้ฟังเสมอ พี่บุญทองรู้ไหมครับว่าทุกครั้งที่คุณพ่ออ่านจดหมายให้ทุกคนในบ้านฟัง ผมรู้สึกภาคภูมิใจมากเพียงใด จะไม่ให้ภูมิใจได้อย่างไรครับ ก็ผมมีพี่สาวเรียนจุฬาฯ แถมยังเรียนหนังสือเก่ง เป็นเด็กดี คิดถึงคุณพ่อคุณแม่ และน้องๆทุกคนเสมอ สมัยนั้นตามต่างจังหวัดจะมีผู้หญิงสักกี่คนเชียวที่ได้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เพราะว่าพ่อแม่คนอื่นเขาไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการศึกษาสักเท่าไร โดยเฉพาอย่างยิ่งลูกผู้หญิงแล้ว ลืมเรื่องเรียนไปได้เลยครับ

ส่วนกิจวัตรประจำวันของนายสำเร็จคนนี้นะหรือครับ... แล่นสนุกสนาน ยิงนกตกปลา เลี้ยงวัว ไก่ เป็ด ช่วยคุณพ่อคุณแม่ดูแลสวนยางพาราแล้วก็ทำงานบ้าน(บ้าง)นะครับ แหมการเรียนผมก็ไม่ทิ้ง แค่ไม่สนใจมากเท่าที่ควรก็เท่านั้นเอง

เผลอแป็บเดียวพี่สาวคนเก่งและแสนดีของผมก็เป็นบัณฑิตใหม่ไปซะแล้ว คุณพ่อคุณแม่ยิ้มแก้มปริ ส่วนหัวใจของผมนั้น พองโตเป็นบอลลูกยักษ์เชียวครับ คุณพ่อบอกว่าคนจบวิทยาศาสตร์มีน้อย จึงมีงานรองรับมากมายทั้งภาครัฐบาลและเอกชน แต่พี่บุญทองของผมเลือกเป็นครู ผมดีใจจริงๆ คุณพ่อบอกว่าพี่สาวคนนี้รู้จักการให้... สมแล้วที่เป็นลูกพ่อ (และเป็นพี่ผมด้วยครับ)

จาก...ผม...สำเร็จ

คุณพ่อ คุณแม่ และทุกๆคนที่บ้านทุ่งชิงหิ้ง

พี่บุญทองพาผมไปสมัครเรียนที่โรงเรียนโยธินบูรณะ ผมดีใจที่ได้อยู่โรงเรียนใหญ่และมีเพื่อนมากมาย คุณพ่อครับอาจารย์บุญทองดีใจผมเลย กำหนดตารางอ่านหนังสือและช่วยงานบ้าน พี่บุญทองเก่งนะครับ มีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสอนหนังสือ สามารถทำให้ผมรู้สึกว่าการเรียนมากขึ้น ถ้าผมทำตัวไม่ดีก็จะโดน ปูหนีบ(วิธีการทำโทษนายสำเร็จ) นอกจากนี้พี่บุญทองยังสอนให้ผมเป็นคนอดทน มีความพากเพียร และเป็นสุภาพบุรุษ ผมเสียใจนะครับที่บางครั้งผมทำให้พี่บุญทองไม่สบายใจ แต่ผมรักและเทิดทูน(เทิดทูน=adore) นี่เป็นหนึ่งในคำศัพท์ที่พี่บุญทองให้ท่องก่อนนอนทุกวัน) พี่สาวคนนี้น่ารักเหลือเกิน

ผมอยากจะบอกเหตุผลที่ตัดสินใจเรียนต่อที่กรุงเทพฯครับ ผมเห็นว่านี่เป็น โอกาสดีแล้วที่ได้มาเรียน ที่กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นศูนย์กลางการเรียนของประเทศไทย คุณพ่อรู้ไหมครับว่าตอนนี้นายสำเร็จเปลี่ยน (ในทางที่ดี) ไปมากแค่ไหน จากเด็กที่ต้องมีพี่ๆคอยจ้ำจี้จ้ำไชให้เรียนหนังสือ กลายมาเป็นเด็กที่รับผิดชอบตัวเองได้ ทั้งหมดนี้ก็ต้องยกความดีความชอบให้พี่บุญทองแหละครับ ผมถือว่าผมเป็นเด็กปั้นคนแรกในสังกัด อาจารย์บุญทอง ผมสัญญาจะครับว่าผมจะตั้งใจเรียนจะไม่ทำให้คุณพ่อคุณแม่เสียใจ

คุณพ่อครับผมสอบเอนท์ติดคณะสัตวแพทย์ จุฬาฯ ได้แล้วนะครับ พี่บุญทองดีใจมาก(กว่าผมซะอีก) สงสัยคราวนี้เลือดผมเปลี่ยนเป็นสีชมพูแน่ ถ้าไม่ได้รับความรัก ความเมตตาจากพี่บุญทองผมก็ไม่รู้ว่า จะมีวันนี้หรือเปล่า คุณพ่อครับผมว่าพี่บุญทองเปรียบเสมือนหัวจักรรถไฟ ที่จะต้องลากตู้รถไฟทั้งที่เป็นตู้โดยสารและตู้สินค้าไปให้ถึงสถานีพัสดุให้ได้ พี่บุญทองไม่ได้ลากผมคนเดียวนะครับ ยังลากน้องๆอีกหลายคน ลากด้วยสมอง สองมือและหัวใจ...

รักคุณพ่อคุณแม่มากครับ

จาก...ลูกเบอร์ 6

บ้านซอยอารีย์ กรุงเทพฯ

พี่บุญทอง...ที่รักยิ่งครับ

ผมคิดถึงพี่บุญทองเสมอครับ ลูกๆทุกคนช่วยกันดูแลคุณแม่อย่างดี พี่ไม่ต้องห่วงนะครับ ลูกๆ หลานๆ ของพี่ก็เป็นเด็กดี แล้วผมจะช่วยดูแลให้ อย่างน้อยก็หวังว่าจะเป็นการตอบแทนพระคุณพี่ ได้บ้าง ผมรู้จะครับว่าสำหรับพี่แล้วผมเป็นมากกว่าน้องชาย ผมว่าผมเป็นลูกชายพี่ แล้วผมก็มั่นใจด้วยว่า พี่ยอมรับผมเป็นลูก ผมเห็นนะว่าพี่เฝ้ามองผมอยู่ ผมเป็นคนดีแล้วครับ ผมแน่ใจว่าพี่รู้นิยามของ “คนดี” แต่ผมอยากบอกพี่ อีกสักครั้ง “คนดี” ของผมก็คือ “พี่” ใจครับ

หลับฝันดีนะครับ...ฝันถึงผมบ้าง

ผมจะฝันถึง “ปูหนีบ” ของพี่

จาก...น้องเริงของพี่ทอง

พี่ใหญ่ของน้อง

เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2547 พวกเราได้สูญเสียพี่ใหญ่ของน้องๆ ไปเมื่อเวลา 5.45 น. ณ โรงพยาบาล รามาธิบดี

อิมได้ขึ้นไปเยี่ยมพี่บุญทอง เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2547 เพราะได้รับโทรศัพท์จากพี่บุญทิม ลูกสาละ บอกว่าให้อิมรีบมาได้แล้ว ตอนนั้นคุณแม่ (พี่บุญทอง) อาการไม่ดีขึ้นเลย เมื่อลูกอุ้มทราบ ก็รีบไปซื้อตัวเครื่องบินให้อิมได้โทรบอกพี่เท่ง พี่เท่งได้บอกให้อิมไปก่อน พี่ค่อยตามไปที่หลัง เมื่ออิมไปถึงที่รามาฯ พี่นอนอยู่บนเตียง ในความรู้สึกของอิมตอนนั้น พี่ไม่รู้อะไรแล้ว แต่ดวงตายังปิดไม่สนิท เหมือนค่อยใครอยู่ ตอนนั้นมีลูกก้อง ลูกเบิ้ล ลูกสาละ ลูกตี เฝ้าอยู่ อิมได้เข้าไปกอดพี่และหอมแก้ม พร้อมกับบอกว่า “พี่ อิมมาแล้วค่ะ ไอ้ตัวเล็กของพี่มาแล้ว (ช่วงหลัง พี่บุญทองชอบเรียกอิมว่า ไอ้ตัวเล็ก)” พี่หันมาทางอิม แต่พูดอะไรไม่ได้ แล้วอิมได้บอกว่า “พี่ไม่ต้องเป็นห่วง น้องเท่งและลูกท้อป เสียดีทั้งสองคนเลย พี่นอนหลับให้สบายนะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วง” พี่บุญทองก็ได้นอนหลับเหมือนที่อิมบอก หลังจากนั้นพี่บุญทองก็ได้นอนหลับตาต่อไปเป็นเวลา 2 คืน 1 วัน หายใจแผ่วเบาจนสิ้นลมหายใจ อย่างสงบ

พี่ใหญ่ผู้มีแต่ให้ ชีวิตของอิมอยู่กับพี่บุญทองมาตลอด ตั้งแต่เรียนจนจบ ปวช. พี่ส่งมาให้วิชาความรู้ พี่จะทราบเสมอว่าความสามารถของน้องๆ แต่ละคนไม่เหมือนกัน ได้บอกให้อิม ไปเรียนทางด้านนี้ดีกว่า (ด้านอาหารและโภชนาการที่วิทยาลัยเทคนิคสงขลา) รวมไปถึงน้องๆ และหลานๆ หลายคนให้เรียนในสาขาที่ตัวเองถนัด

ให้ข้อคิดและคำแนะนำที่ดี เมื่อน้องๆ ทุกคนมีปัญหา จะต้องปรึกษาพี่ก่อนเสมอ ก่อนที่จะทำอะไร ทุกๆ ด้าน จะได้รับคำแนะนำที่ดีๆ ให้ไปปฏิบัติกัน

ให้กำลังใจ พี่จะทราบเสมอว่า อิมของพี่รับผิดชอบ หลายๆ ด้าน เพราะอิมมีตำแหน่งพิเศษ ตามที่พี่ตั้งให้ คือ เป็นผู้ส่งเคราะห์ประจำครอบครัว พี่เป็นพี่ที่รู้จักอิม เสมอ พี่สามารถสื่อจิตใจที่ตรงกับอิมตลอด บางครั้งโทรฯ มาหาอิมและถามว่า “น้องเป็นยังไงบ้าง พี่คิดถึง น้องเป็นห่วงน้องนะจะ พักผ่อนมากๆ เพราะพี่ทราบว่าน้องของพี่ขยันเกินไป” อิมต้องตอบว่า “พี่ อิมสบายดีค่ะ” บางครั้งเขียนจดหมายมาคุยตลอด ในจดหมายก็จะให้กำลังใจตลอดเวลา นอกจากนี้พี่มักจะส่งรูปถ่ายของหลานๆ มาด้วย มีหลานแจ่มหลานจัม หลานโบเฟอร์น และเขียนหลังรูปว่า “คุณย่า (คุณยาย) ครับ (ค่ะ) แจ่ม จัม โบเฟอร์น ขอเป็นกำลังใจ ให้คุณย่า (คุณยาย) ครับ (ค่ะ)” ซึ่งพี่บุญทองจะเป็นผู้เขียนเอง เมื่ออิมได้รับ ก็จะยิ้มไปหลายวันเป็นเช่นนี้ เรื่อยมา

ให้เงินทอง พี่บุญทองชอบทำบุญ มาตลอดชีวิต ตั้งแต่วัดวาอาราม อีกทั้งช่วยเหลือเด็กนักเรียน ที่ลำบากรวมทั้งมูลนิธิ

ให้ธรรมะ ว่างๆ พี่จะไปวัดชลประทานฯ ได้ไปซื้อหนังสือธรรมะ ของท่านปัญญานันทภิกขุ ส่งมาให้อิมที่พัสดุ เพื่อแจกพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนที่ทำงาน ได้อ่านกัน และพี่บอกให้อิมถือศีล 5 ไปตลอดชีวิต เพื่อให้อิมจะได้มีความสุขตลอดไป นี่คือการประพฤติและปฏิบัติตนที่ดีของพี่มาตลอดชีวิต

สุดท้ายนี้ อิมขอให้ดวงวิญญาณของพี่จงไปสู่สุรวงสวรรค์ หากชาติหน้ามีจริง ขอให้พี่เกิดมาเป็นลูกของคุณพ่อแก้ว คุณแม่แววม วรศรี และเป็นพี่ของน้องๆ ตลอดไป เพราะครอบครัวเราเป็นครอบครัวที่อบอุ่นหาที่อื่นไม่ได้อีกแล้ว

น้องอิม

นางสาวอิมใจ วรศรี (ไอ้ตัวเล็ก)

กระผมเป็นน้องคนที่ 8 ของคุณพี่บุญทอง ได้ศึกษาเล่าเรียนพักอยู่กับคุณพี่ ตั้งแต่ ป. 7 จนถึง ม.ศ. 5 เป็นเวลา 9 ปี พร้อมด้วยลูกหลานของคุณน้ำ คุณอา อาศัยเล่าเรียนอยู่กับคุณพี่ จำนวนหลายคน ทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิตด้วยกันทั้งสิ้น มีการมีงานทำเป็นปึกแผ่นมั่นคง เพราะคุณพี่เป็นผู้สอนแนะนำทำให้ทุกคนประสบความสำเร็จทั้งชีวิตการงานและครอบครัว คุณพี่มีวาจาไพเราะ ไม่เคยใช้คำหยาบ น้องๆ ทุกคนก็อยู่ในโอวาท คอยดักเตือนน้องอยู่เสมอ แม้กระทั่งเรียนจบมีการมีงานทำ และมีครอบครัวแล้วก็ตามท่านเป็นคนรอบคอบ มีการวางแผนล่วงหน้าอยู่เสมอ เป็นคนใจบุญ ทำแต่ความดี เป็นผู้อยู่ในแนวหน้า เรื่องการให้ทุนการศึกษาโดยเฉพาะที่โรงเรียนสตรีพิบูลฯ ท่านเป็นผู้ริเริ่มแจกทุนให้กับนักเรียนในวันไหว้ครูของโรงเรียนโดยให้คุณพ่อ - คุณแม่ ไปเป็นผู้แจกทุนประมาณปี พ.ศ. 2518 ระยะเวลาเมื่อคุณพ่อเสียชีวิต คุณแม่ก็จะทำหน้าที่ไปเป็นผู้แจกปัจจุบันคุณแม่อายุมากก็มอบให้กระผมอาจารย์ชูศักดิ์วรศรีเป็นผู้แจกทุกปี ด้วยความดีที่คุณพี่กระทำขอให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของคุณพี่ได้ไปสู่สุคติปรายภพด้วยเทอญ

น้องศักดิ์

แต่...คุณน้ำบุญทอง สุขะนันท์

เลิกจำได้ว่าพวกเราสี่คนพี่น้อง คือ ฉัตร ชาย ตัว และเล็ก ลูกของพ่อเพิ่ม-แม่สุพิศ ศิริพงษ์ เรียกภรรยาของคุณน้ำว่า “คุณน้ำ” มาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ และเรียกอย่างนี้มาตลอดไม่เคยเปลี่ยนแปลง ถ้าเอ่ยถึง “คุณน้ำ” เมื่อไหร่ ก็ะรู้กันว่าหมายถึง คุณน้ำบุญทอง สุขะนันท์ คุณน้ำเองก็มีวิธีการเรียกหลาน ๆ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวเหมือนกัน คุณน้ำจะเรียกว่า หลานฉัตร หลานชาย หลานตัว หลานเปีย หลานอ้อย ไม่เคยเรียกชื่อเล่นของใครเลย ๆ โดยไม่มีคำว่าหลานเลยสักครั้ง แต่กับเล็กคุณน้ำจะเรียก “น้องเล็ก” ต่างจากพี่ ๆ ออกไป เคยคิดจะถาม “คุณน้ำ” อยู่หลายครั้งแต่ก็ลืมเสียทุกที

ในความรู้สึกของพวกเราที่มีต่อคุณน้ำ ทุกคนรู้สึกเหมือนกันหมดว่า “คุณน้ำ” เป็นเหมือนน้องสาวแท้ ๆ ของแม่อีกคนหนึ่ง ไม่เคยคิดว่าคุณน้ำเป็นสะใภ้หรือคนอื่นเลย คุณน้ำจะพูดกับทุก ๆ คนด้วยคำพูดที่ไพเราะ อ่อนหวาน และปฏิบัติกับพวกเราเหมือนเป็นหลานแท้ ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นหลานของสามีเท่านั้น พวกเราทุกคนต่างได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากคุณน้ำและน้ำบุญมาโดยตลอด ซึ่งพระคุณนี้พวกเราจะไม่วันลืมเลยคะ

แม้ภายหลังเมื่อพ่อเพิ่ม-แม่สุพิศ และน้ำบุญ ได้จากพวกเราไปแล้ว คุณน้ำก็ยังคอยดูแล ปลอดภัยห่วงใยพวกเราทุกคนเหมือนเดิม คอยไต่ถามสารทุกข์สุกดิบของหลาน ๆ เป็นระยะ ๆ ไม่เว้นแม้แต่ในช่วงที่คุณน้ำไม่สบาย โดยเฉพาะกับเล็กซึ่งค่อนข้างใกล้ชิดกับคุณน้ำมากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ เพราะนอกจากจะเป็นลูกศิษย์ที่โรงเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ขณะเรียนก็อาศัยอยู่กับคุณน้ำและน้ำบุญที่สงขลาด้วยเกือบ 2 ปี ทุกครั้งที่คุณน้ำรู้ว่าเล็กมีปัญหา คุณน้ำจะคอยให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ ไม่เคยซ้ำเติมให้เจ็บช้ำน้ำใจเลย คุณน้ำมักจะพูดกับเล็กเป็นประจำว่า... “น้องเล็ก ไม่เป็นไร” “น้องเล็กต้องเชื่อมั่นนะ... ต้องเข้มแข็ง” “น้อง

เล็ก ทำอย่างนี้ดีแล้ว” “น่าจะ อย่างนั้นนะ...” เล็กต้องขอบพระคุณคุณน้ำที่ช่วยให้เข้มแข็งจนมาถึงทุกวันนี้ได้ค่ะ สำหรับเล็กแล้วคุณน้ำเป็นตัวอย่างของคนเข้มแข็งที่ดีที่สุด

ถึงแม้คุณน้ำจะจากพวกเราไปแล้ว แต่สิ่งดี ๆ ที่คุณน้ำได้กระทำไว้ จะยังคงอยู่ในความทรงจำของพวกเราตลอดไป และที่สุดนี้หลาน ๆ ครอบครัวศิริพงศ์ทุกคน ขอตั้งจิตอธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณของคุณน้ำจงไปสู่สุคติ และขอให้รับรู้่ว่าพวกเราจะไม่ลืมน้องก้อง น้องเปิ้ล น้องลี น้องจุ๊บ น้องตี หลานแจ่ม หลานจิม และจะดูแล น้อง ๆ หลาน ๆ เหมือนที่คุณน้ำเคยดูแลพวกเรามาค่ะ

จากหลาน ๆ ครอบครัว “ศิริพงศ์”

---อาลัยยิ่ง---

แต่...ดวงวิญญาณคุณน้ำบุญทองผู้เป็นนางฟ้าประจำใจ

วันที่ 9 มีนาคม 2547 วันแห่งการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่เคารพรักยิ่งของทุกคนในตระกูล “อุ่นเสียมวรศรี สุขะนันท์” เวลาประมาณ 06.00 น. ลูกจูนได้โทรศัพท์มาบอกว่า คุณยายบุญทองสิ้นใจแล้ว ความรู้สึกในขณะนั้นเหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะหนึ่งในใจคิดว่าคุณน้ำไม่น่าจากพวกเราไปเร็วอย่างนี้

เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2547 หลานไปเยี่ยมคุณน้ำที่โรงพยาบาลรามารับดีพร้อมด้วยลูกจูน ลูกโอ หลานเห็นสภาพที่คุณน้ำนอนบนเตียงมีเครื่องช่วยหายใจ มีสายน้ำเกลือ หลานน้ำตาไหลด้วยความสงสารคุณน้ำ แต่คุณน้ำได้พูดปลอบใจหลานว่า “เพื่อกันเราต้องเข้มแข็ง อดทน” คุณน้ำไม่แสดงอาการเจ็บปวดให้ใครเห็น เพราะคุณน้ำเป็นผู้ที่มีความเข้มแข็ง อดทนเป็นเลิศ และในวันนั้นคุณน้ำได้เรียกลูกจูน ลูกโอ มานั่งข้างเตียงแล้วพูดว่า “คุณยายขอแสดงความยินดีและชื่นชมกันหนุโอ ที่ได้เป็นนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร” คุณยายขอให้หลานของคุณยายจงมีความขยันหมั่นเพียรเป็นเด็กดี เชื่อฟังพ่อแม่ ครู อาจารย์ มีความประพฤติดี มีมารยาทงาม เพื่อเป็นศักดิ์ศรีของวงศ์ตระกูล และคุณยายขอฝากให้ลูกหลานทุกคนจงมีความรัก ความสามัคคี ความซื่อสัตย์ และรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

24 มกราคม 2547 เป็นโอกาสสุดท้ายที่หลานได้เห็นรอยยิ้ม ได้ยินเสียงพูด และได้นอนห้องเดียวกับคุณน้ำ ถึงแม้ว่าคุณน้ำจะจากพวกเราไปอย่างไม่มีวันกลับแล้ว คุณน้ำจยังรับรู้เถิดว่าพวกเราทุกคนยังจดจำคุณน้ำ ไว้ไม่รู้ลืม คุณน้ำคือ “แม่พระของพวกเราทุกคน”

คุณน้ำจะแนะนำและส่งเสริมให้ลูกหลานทุกคนเรียนหนังสือ เพราะตัวคุณน้ำเองเป็นคนรักการอ่าน และรักการเขียนมากที่สุด คุณน้ำจะมีสมุดสำหรับจดบันทึกติดตัวอยู่เสมอ คุณน้ำจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกหลานท่านปฏิบัติตนอยู่ในหลักธรรมยึดมั่นในการครองตนตามหลักของพระพุทธศาสนาท่านจะให้ความรัก ความเมตตา ความห่วงใย และความปรารถนาดีต่อคนทุกคน ท่านเป็นผู้ที่มีแต่ให้และให้...เสมอมา

ต่อไปหลานจะไม่ได้ยินเสียงเรียกว่า “ป๊อกแป๊ก” อีกแล้ว หลานขอให้ดวงวิญญาณของคุณน้ำ

จงรับทราบไว้ด้วยว่า พวกเราทุกคนรัก เคารพ บูชา และระลึกถึงคุณน้ำเสมอไม่มีวันลืม

ถึงแม้ว่าคุณน้ำจะจากหลานไปแล้ว แต่คำสอนของคุณน้ำจะอยู่ในใจของหลานเสมอและ
คุณน้ำจะเป็นนางฟ้าประจำใจของหลานตลอดไป

ขอให้ดวงวิญญาณคุณน้ำบุญทองจงไปสู่สุคติ

ด้วยรักและอาลัย
จากป๊อกแป๊กคุณน้ำ
บุญเรือน แก้วทอง

“มีสติ รอบคอบ ระมัด ระวัง และเชื่อมั่นในตัวลูก”

คือคำสอนที่คุณป้ามักสอนผมเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน การทำงาน และสารพัดเรื่อง (ซึ่งผมเองก็จำไม่ได้เหมือนกันว่ามีเท่าใด)

ผมเจอผู้ที่อาวโลกว่าผมมากก็มาก แต่น้อยรายที่จะสอนผู้ที่อ่อนวัยกว่าเช่นนี้

ขณะที่ผู้ใหญ่หลายคนชอบห้ามเด็กทำโน่น ทำนี่ ด้วยกลัวว่าจะเกิดโน่น เกิดนี่ แก่เด็ก

มุมมองของผู้ใหญ่คือ “ห้ามไว้ก่อน”

มุมมองของเด็กคือ “ถ้าไม่ลองหัดทำดูสักที เมื่อไรจะเป็น”

คุณป้าบุญทองสอนให้เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง แทนที่จะบนบานศาลกล่าวสิ่งต่าง ๆ

ดังภาษิตในศาสนาพุทธที่ว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

พี่ลิโทมามาหามผม ขอให้เขียนความประทับใจที่มีต่อคุณป้าบุญทอง

บรรทัดแรกนั้นแหละครับ

รักและรำลึกถึงเสมอ

จากหลานชาย

รศ.ดร. ธีรธร มงคลศรี

ภาควิชาวิศวกรรมเคมี คณะวิศวกรรมศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“เคยประทับใจในความเข้มแข็งของ “เปิ้ล” มาตั้งแต่สมัยที่เรียนด้วยกันที่จุฬาฯ และความประทับใจนั้นยังคงอยู่เสมอ... เมื่อได้มาสัมผัสกับสมาชิกในครอบครัว “สุชนันท์...” โดยเฉพาะคุณแม่บุญทอง... ทำให้รู้ว่าความเข้มแข็งของเปิ้ลคงได้มาจากคุณแม่ท่านเอง... ยิ่งในยามเจ็บป่วย...ความเข้มแข็งอดทนยิ่งเห็นได้ชัดเจนขึ้น...นับได้ว่าคุณแม่เป็นตัวอย่างของผู้หญิงที่เข้มแข็งที่สุดเท่าที่เคยพบและน่าจะถือเป็นเยี่ยงอย่างในการดำเนินชีวิตในหลาย ๆ แง่มุมอีกด้วย

จากความอบอุ่นผูกพันของครอบครัว “สุชนันท์” ที่ได้สัมผัสทำให้เชื่อว่า คุณแม่จะอยู่ในใจของลูก ๆ ทุกคนและผู้ที่เกี่ยวข้องเสมอ

ลูกบ๊วย

ทิชา มหาพฤกษ์พงศ์

แต่ คุณแม่บุญทอง

ตั้งแต่ฉันมีเพื่อนสนิทตอนปี 1 ชื่อเปิ้ล ก็เหมือนมีคุณแม่บุญทองเป็นคุณแม่บุญธรรมอีกท่านหนึ่ง ท่านเป็นคุณแม่ที่ใจดีน่ารัก เป็นที่เคารพรักของลูก ๆ และเพื่อน ๆ ลูกทุกคน ท่านอยู่ในความทรงจำของฉันเสมอ โดยเฉพาะเหตุการณ์ดี ๆ ทุกครั้งในชีวิตจะมีคุณแม่อยู่ด้วยเสมอ ตั้งแต่รับปริญญา พาไปสัมภาษณ์ได้งานแรกที่มีเงินแบที่เดียวกับเปิ้ล แม้กระทั่งงานแต่งงานซึ่งจัดไกลถึงนครศรีธรรมราชท่านก็ยังให้คำแนะนำไปร่วมงานด้วย ส่วนฉันในความทรงจำของคุณแม่ซึ่งท่านมักพูดให้ฟังบ่อย ๆ คือเพื่อนของลูกที่หลงทางไปบ้านเปิ้ลไม่ถูก ยืนรอที่ป้ายรถเมล์พร้อมชะลออมะม่วงให้คุณแม่มารับ ซึ่งฉันจำเรื่องมะม่วงไม่ได้เลยแต่ที่แน่แน่เรื่องหลงทางนี่แน่นอน ฉันดีใจที่ยังมีโอกาสพาคุณแม่ไป เทียวพักผ่อนที่ปากช่อง และเยี่ยมเยียนท่านเป็นระยะ ๆ トラบจนวาระสุดท้ายท่านก็ยังกรุณาให้ความเมตตา ปกตินั้นไม่ซื้อล็อตเตอรี่เพราะรู้ว่าโอกาสถูกยากมาก แต่วันที่ไปงานสวดคุณแม่พอลงถึงลานจอดรถของวัดก็มีคนขายนำมาเสนอขายให้ถึงที่ จึงซื้อไว้ 1 คู่ พร้อมบอกคุณแม่ให้ช่วยหนูถูกรางวัลด้วยนะค่ะ แล้วท่านก็รับทราบและให้เป็นรางวัลเลขท้าย 2 ตัว ขอบพระคุณมากค่ะ

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองให้เปิ้ล หนูลี พี่ก้องและครอบครัวสุขภาพแข็งแรงมีความสุขตลอดไป เพื่อคุณแม่จะได้หลับสบายหายห่วง ดีใจมากค่ะที่ได้เป็นลูกของคุณแม่อีกคนหนึ่ง

รักและเคารพเสมอ

จาก...ลูกปี่

27/4/2547

พวกเราได้รู้จักคุณแม่ ในฐานะ คุณแม่ของลี ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของพวกเราที่คณะบัญชี จุฬาฯ ในความรู้สึกของพวกเรา คุณแม่ เป็นผู้หญิงที่มีความพิเศษในหลาย ๆ เรื่อง

เริ่มตั้งแต่การทำหน้าที่แม่ที่สมบูรณ์ อบรมเลี้ยงดูลูกๆเป็นอย่างดี ความรัก ความอบอุ่นของ คุณแม่ ยิ่งแผ่อ้อมมาถึงเพื่อน ๆ ลูกด้วย คุณแม่ เรียกพวกเราว่า ลูก เช่นเดียวกับลูก ๆ ทั้ง 3 ของ คุณแม่ เมื่อพวกเรา แต่งงาน คุณแม่ ก็ไปร่วมรดน้ำอวยพร ถึงคราวพวกเรามีลูก คุณแม่ ก็รับขวัญลูกของพวกเรา เหมือนเป็น หลานแท้ ๆ ของ คุณแม่ เช่นกัน

หากพูดถึงความเป็นคนไทยที่ดี เชื่อแน่ว่า คุณแม่ ไม่เป็นรองใครในเรื่อง ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และ สถาบันพระมหากษัตริย์ การปฏิบัติตนของคุณแม่เป็นเครื่องพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าคำพูดใด ๆ ที่จำ ได้แม่นแม้จะผ่านมานานแล้วคือ เมื่อคราวมีการแสดงชุดแม่น้ำของแผ่นดินครั้งแรก พวกเราได้ไปชมพร้อมกับ คุณแม่วันนั้นพวกเราชมการแสดงไม่ค่อยถนัดเพราะปัญหาการจัดขบวนเรือเข้าชม แต่คุณแม่ ยังคงมีสีหน้า ยิ้มแย้ม คุณแม่บอกว่า “แค่ได้มาร่วมชมและร่วมร้องเพลงถวายพระพร คุณแม่ก็พอใจแล้ว...”

ทุกครั้งที่ได้พบกัน คุณแม่จะทักทายพวกเราด้วยรอยยิ้ม แม้มยามที่ป่วย คุณแม่ก็ยังยิ้มสู้ และมีจิตใจ ที่เข้มแข็งพวกเรามั่นใจว่า ลีและพี ๆ จะต้องภูมิใจมากที่ได้เกิดเป็นลูกของคุณแม่ พวกเราก็ตักใจที่ได้รู้จักและ นับถือคุณแม่ เสมือนเป็น คุณแม่อีกท่านของพวกเรา

วันนี้ แม้คุณแม่จะจากไปแล้ว หากรอยยิ้ม..ความอบอุ่นนุ่มนวล..และความเข้มแข็งของคุณแม่ จะยังคงอยู่ในความทรงจำของพวกเราตลอดไป

รักและเคารพคุณแม่เสมอ

กะทิ---เปิ้ล (เพื่อน ๆ ของลูกลี)

ตั้งแต่ที่ลูกได้มารู้จักกับลี และมีโอกาสได้มาใกล้ชิดกับคุณแม่บุญทองและครอบครัวของลี ลูกคิดว่าครอบครัวนี้ช่างโชคดีที่มีคุณแม่ที่แสนประเสริฐ คุณแม่บุญทองเป็นคุณแม่ที่รัก ห่วงใย และดูแล เอาใจใส่ลูก ๆ อย่างใกล้ชิดเสมอ คุณแม่จะเป็นคนโอบอ้อมอารี นุ่มนวล ใจเย็น พูดคุยกับลูก ๆ และคนรอบข้าง ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและเป็นกันเอง เวลาที่ลูกไปบ้านลี ลูกจะรู้สึกได้ถึงความรักและความเอื้อ ออาทรท่านมีให้พวกเราเสมอมา แม้เวลานี้ท่านจะไม่ได้อยู่กับพวกเราแล้ว แต่ท่านก็จะอยู่ในความทรงจำของ พวกเราตลอดไป ลูกขอตั้งจิตอธิษฐานต่อคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้ดวงวิญญาณ ของคุณแม่บุญทองผู้เข้มแข็งและประกอบแต่คุณงามความดีมาตลอดชีวิตของท่านจงไปสู่สุคติยังสัมปรายภพ เทอญ

ลูกเก๋ (เพื่อนลูกลี)

ระลึกถึงคุณแม่และคุณย่า

สิ่งที่ดีที่สุดประการหนึ่งที่ได้รับในชีวิต คือ การได้เข้ามาเป็นลูกคนที่ห้าของคุณแม่ ทำให้ได้รับความรักและความเมตตาจากคุณแม่ ตลอดระยะเวลาเจ็ดปีในการใช้ชีวิต เมื่อต้องประสบปัญหาทุกซีก จากการทำงาน คุณแม่ได้ให้กำลังใจและให้ข้อคิดว่าการจะทำสิ่งใดก็ตามใจต้องมาก่อน หมายถึงการมีสติ คิดดีทำดี จึงได้นำมาประพฤติปฏิบัติเรื่อยมา ทำให้สามารถผ่านพ้นและแก้ไขปัญหาละเอียดต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปได้ตลอดมา

ตลอดเวลาที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณแม่ แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ไม่นานนัก แต่เต็มไปด้วยความรักและความผูกพันเหลือเกิน เช่นเดียวกับน้องจิมป์ ที่ได้ใกล้ชิดกับคุณย่าและสัมผัส ได้ถึงความรักและความเมตตา ที่ได้รับจากคุณย่า ทำให้การจากไปของคุณย่ามีผลกระทบต่อจิตใจน้องจิมป์มาก น้องจิมป์จึงต้องใช้เวลาพอสมควรในการทำความเข้าใจกับคุณพ่อ คุณแม่ ต่อการจากไปของคุณย่า เนื่องจากคนที่นั่งคอยเวลาที่น้องจิมป์กลับจากโรงเรียนหรือคอยย่องมาดูเวลาที่หลานเล่น คือ คุณย่า ขณะเดียวกันน้องจิมป์ก็จะย่องเข้าไปดูคุณย่าเวลาที่คุณย่าเขียนหนังสือหรือเวลาที่คุณย่ามีอาการอาเจียน และจะคอยรายงานให้คุณพ่อ คุณแม่ และคุณอาทราบเวลาที่คุณย่าล้ม เพราะขาไม่มีแรง แม้ว่าคุณย่าจะสั่งห้ามไว้ แต่น้องจิมป์ก็จะบอกทุกครั้งไป ในงานศพของคุณย่า หลังจากน้องจิมป์นั่งมองที่หีบศพ ของคุณย่าซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าได้ครู่ใหญ่ก็มาบอกคุณแม่ว่า น้องจิมป์จะนำการ์ดยูกิที่ชื่อว่า การ์ดเวทมนตร์และการ์ดศพคืนชีพไปวางไว้ที่หน้าหีบศพของคุณย่า เพื่อจะได้คุยกับคุณย่าในวันพรุ่งนี้

การจากไปของคุณแม่นอกเหนือไปจากความอาลัยรักแล้ว ยังให้แง่คิดที่สำคัญในการดำเนินชีวิต คือ การปฏิบัติแต่กรรมดี คิดดี ทำดี เมื่อถึงเวลาที่ต้องจากไป สิ่งเหล่านี้จึงไม่สามารถลบเลือนไปจากจิตใจของผู้ที่ระลึกถึงได้ ขอให้คุณแม่หลับสบายในสัปดาห์สุดท้าย จีบจะดูแลคนที่คุณแม่รักและเป็นห่วงทั้งสองคนให้ดีที่สุดโดยยึดถือคำสอนของคุณแม่ในการอบรมสั่งสอนเพื่อให้น้องจิมป์เติบโตเป็นคนดีและมีความเข้มแข็งอดทนกล้าหาญ เช่นเดียวกับที่คุณพ่อยึดถือปฏิบัติมาโดยตลอด

รักคุณแม่และคุณย่ามากที่สุด

ลูกจิบ & น้องจิมป์

คุณแม่บุญทอง สุชะนันท์

นับแต่แรกที่ผมได้รู้จัก คุณแม่บุญทอง สุชะนันท์ จนกระทั่งได้มีโอกาสเป็นลูกอีกคนหนึ่งของคุณแม่นับเป็น โชคดีของผมเป็นอย่างยิ่ง คุณแม่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ การดูแลอย่างดีเสมอมา คุณแม่ทำหน้าที่ “แม่” ได้อย่างสมบูรณ์ ดูแลลูกหลานในทุกเรื่อง คอยให้กำลังใจยามที่แต่ละคนทำงานหนัก คอยปกป้องหาทางแก้ไขในยามที่มีปัญหา ร่วมชื่นชมในยามที่ประสบความสำเร็จ เป็นผู้ใหญ่ที่คอยให้คำปรึกษาที่ดีกับทุกคน และให้การสนับสนุนทุกคนเท่าที่จะทำได้ ทั้งคนในครอบครัว และคนทั่วไป

คุณแม่เป็นนักบริหารจัดการที่เป็นเลิศ ก่อนจะทำการณใด ๆ จะมีการวางแผนก่อน โดยมองอย่างรอบด้าน เตรียมพร้อมสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง แบ่งหน้าที่รับผิดชอบตามความถนัดของแต่ละคน ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับลูกหลานที่สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตของตัวเอง

คุณแม่ยังเป็นนักพัฒนา คุณแม่จะมีโครงการทำหรือปรับปรุงสิ่งต่างๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่เคยอยู่ว่างๆ ในช่วงที่คุณแม่ยังแข็งแรง จะมีกิจกรรมนอกบ้าน ไปที่ต่างๆ ได้ แม้ในช่วงหลังๆ ที่สุขภาพร่างกายไม่ค่อยอำนวย คุณแม่ก็ยังมีกิจกรรมการดูแลปรับปรุงต้นไม้ต่างๆ ในบริเวณบ้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณแม่รัก

คุณแม่จะสอนลูกหลานเสมอให้ “กล้าหาญ เข้มแข็ง อดทน” ซึ่งคุณแม่ก็เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ การจากไปของคุณแม่ นับเป็นความเศร้าโศกและคิดถึงของลูกหลานเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม ขอให้คุณแม่ที่เป็นผู้ให้มาตลอด ได้พักผ่อน อย่างมีความสุขในสัณปรายภพ ผมขอกราบขอบพระคุณคุณแม่สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง และความดีอันยิ่งใหญ่ของคุณแม่จะยังคงอยู่ในจิตใจของทุกคนตลอดไป

เคารพรักและอาลัยยิ่ง

ลูกดี⁺

จากน้องแจ่ม ถึงคุณยาย

คุณยายครับ

น้องแจ่มรักคุณยาย

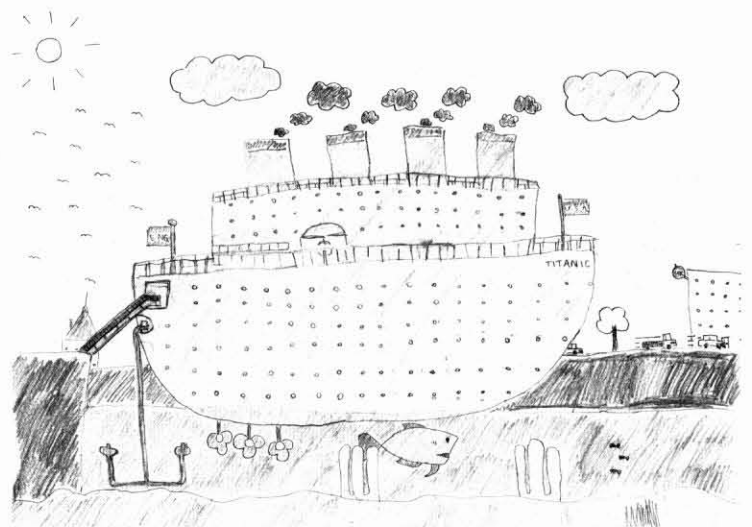
น้องแจ่มจะเป็นคนดี

น้องแจ่มจะตั้งใจเรียน

น้องแจ่มจะอ่านหนังสือเยอะๆ

ขอให้คุณยายมีความสุขครับ

จาก น้องแจ่ม

ธรรมะสำหรับคนเจ็บ

โอวาทพิเศษ ชุด ธรรมะสำหรับคนเจ็บ

บันทึกเสียงตามคำขอร้องของญาติคนเจ็บรายหนึ่ง ในอำเภอไชยา

เมื่อ ๑ กันยายน ๒๕๒๘

ธรรมะสำหรับคนเจ็บ

พุทธทาสภิกขุ

ตอนที่ ๑ : ตอตา

ธรรมะสำหรับคนเจ็บ, ธรรมะสำหรับคนเจ็บก็มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก อย่างเพียงพอมากมาย, ซึ่งถ้าสรุปเอา แต่ใจความสำคัญ รวมกันแล้ว ก็ได้แก่คำสอนที่สอนให้เห็นว่า มันเป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า ตอตา-เป็นเช่นนั้นเอง, มันมีเหตุปัจจัยปรุงแต่งกันแล้ว เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า อิทัปปัจจยตา โดยละเอียด.

นี่ถ้าเห็นความเป็นเช่นนั้นเอง ก็เห็นเป็นของที่ไม่ต้องหวาดกลัวอะไร, ไม่ต้องเกิดปัญหายุ่งยากลำบากใจ เพราะมันเป็นเช่นนั้นเอง, เป็นของธรรมดาที่มันต้องมีตามธรรมชาติ. เราไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นของธรรมดาตามธรรมชาติก็เป็นทุกข์ คือเกิดความรู้สึกว่าตัวเราขึ้นมา รับเอาความทุกข์นั้น.

ข้อนี้ต้องฟังให้ดีๆ สักหน่อย จึงจะเข้าใจได้ คือว่าเป็นของธรรมดาของธรรมชาติ ไม่ใช่ของใคร; แต่ครั้นมันเกิดขึ้นกับชีวิตจิตใจนี้ มันก็มีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นในชีวิตจิตใจนี้, คือเกิดความเข้าใจไปว่า มันเกิดแก่ตัวเรา, ไม่ใช่เป็นของธรรมชาติ เกิดอยู่ตามธรรมชาติ.

ข้อนี้มันมีความลึบอยู่นิดหนึ่งว่า พอลความทุกข์เกิดขึ้นในจิตใจแล้ว จิตนี้ก็จะปรุงความรู้สึกนึกคิดว่าตัวเราผู้ทุกข์. ตัวเราเป็นเจ้าของความทุกข์ นั้นแหละมีอยู่ มันก็เลยเกิดแก่ตัวเรา, ความทุกข์ก็เลยเป็นว่าไม่ใช่เป็นของตามธรรมชาติ เกิดอยู่ตามธรรมชาติ กลายเป็นเกิดแก่ตัวเรา.

ที่จริงนั้นต้องการจะให้มองเห็นว่า ความทุกข์เกิดอยู่ตามธรรมชาติ ระบบประสาทมันสัมผัสและรู้สึกรู้ว่าเป็นทุกข์. ตัวระบบประสาทนั้นก็ป็นธรรมชาติ ไม่ใช่ตัวเรา; แต่ว่าพอ ความทุกข์ปรากฏที่ระบบประสาทตามธรรมชาติแล้ว มันเกิดความรู้สึกว่ามีตัวเราผู้ทุกข์ขึ้นมา แล้วก็มีปัญหา: เราเป็นผู้ทุกข์, เรามีความทุกข์, เราจะต้องทนทรมาน จะต้องถึงแก่ความตาย เป็นต้น; นี่เรียกว่าความทุกข์ ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความแก่ ความเจ็บ ความไข้ กระทั่งความตายในที่สุด.

แต่ พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสว่า ถ้าได้อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว ก็จะหมดปัญหา. อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรนั้นเป็นอย่างไร? คือว่า ได้อาศัยพระองค์เป็นผู้บอก ผู้สอน ผู้กล่าว ผู้ชี้ ผู้แนะ ให้เห็นความเป็นธรรมชาติ, ไม่ใช่เป็นตัวเราตัวตน ซึ่งมีความทุกข์ หรือเป็นผู้ทุกข์ ให้ทั้งเนื้อทั้งตัวทั้งจิตทั้งใจ อะไรทั้งหมดทั้งด้นเป็นเพียงธรรมชาติ, กำลังเป็นไปตามธรรมชาติ, ประดังกันอยู่ตามธรรมชาติ, ไม่มีส่วนไหนเป็นตัวเรา; อย่างนี้เรียกว่าอนัตตา. พอไม่มีตัวเราแล้ว ความทุกข์มันก็ไม่เป็นของเรา, เพราะมันไม่มีตัวเรา ความทุกข์ก็กลายเป็นของธรรมชาติ.

นี่เรียกว่า ใจความสั้น ๆ สำหรับที่จะหมดปัญหาหรือ ไม่มีปัญหา อันเนื่องมาแต่ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย, ทุกอย่างกลายเป็นกิริยาอาการ เกิดอยู่ตามธรรมชาติ, ก็มีผลปรากฏที่ระบบประสาทของสิ่งมีชีวิต. ครั้นปรากฏแก่ระบบประสาทของสิ่งมีชีวิตแล้ว สิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ก็เกิดความคิดขึ้นมาใหม่ ตามธรรมชาติ ตามธรรมดาอีกเหมือนกัน, เกิดความคิดขึ้นมาใหม่ ว่าเรา, ภูเป็นผู้เกิด เป็นผู้แก่ เป็นผู้เจ็บ เป็นผู้ตาย; มันก็เลยเกิดเป็นปัญหาขึ้นมาจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย จนได้มีความทุกข์ทรมาน เพราะเหตุนี้

ทุกคนต้องอาศัยพระพุทธเจ้าเป็นกัลยาณมิตร คือรับเอาคำสั่งสอนของ พระองค์มาศึกษาพิจารณา จนเห็นอย่างถูกต้องตามที่**เป็นจริง**ว่า มันไม่มีสิ่งที่เป็นตัวเราที่จะเป็นผู้ทุกข์ เป็นผู้รับทุกข์. มันมีแต่เรื่องเช่นนั้น, อาการเช่นนั้นของธรรมชาติ เป็นอยู่ตามธรรมชาติ เป็นอยู่ตามธรรมดา, อย่าให้เกิดความคิดเขวออกไปนอกทาง ว่ามันมีตัวเราเป็นเจ้าของเรื่องนั้น

ถ้าทำได้อย่างนี้ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็ไม่เป็นปัญหา แก่ผู้มีสติปัญญามองเห็นเช่นนั้น; แม้ว่าจะข้อนี้ทำได้ยากลำบากบ้าง แต่ก็**เป็นของที่มีอยู่จริง** และเป็นของที่ทำได้ ไม่เหลือวิสัย เพราะ**พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งที่เหลือวิสัย**, ตรัสสิ่งที่อยู่ในวิสัยที่คนตามปกติธรรมดาสามัญนี้จะพอเข้าใจได้, ทำความรู้อย่างแจ่มแจ้งให้เกิดขึ้นในจิตใจได้, แล้วก็เริ่มมี**จิตใจที่หลุดพ้น** คือหลุดพ้นจากความทุกข์นั่นเอง, ถ้าจิตใจประกอบไปด้วยความไม่รู้ หรือความรู้ผิด มันก็ติดอยู่ในความรู้ผิดหรือไม่รู้มัน, จำเป็นจะต้องมีความทุกข์อันเกิดมาจากความไม่รู้. ถ้ารู้ความจริง ข้อที่ว่า**ไม่มีตัวตนแล้ว** จิตใจก็หลุดพ้นจากความทุกข์ ที่เกิดมาจากความไม่รู้เหล่านั้น. นี่เรียกว่าพ้นจากเกิด แก่ เจ็บ ตาย โดยที่ว่างกายมันก็เป็นไปอย่างนั้น, ว่างกายมันก็มีอาการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่จิตใจของคนที่มีความรู้อย่างนี้ พ้นเสียจากอำนาจของความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติ. ขอให้**เรื่องของธรรมชาติเป็นของธรรมชาติ**, อย่าได้เอามาเป็นของเรา.

ยิ่งไปกว่านั้นอีก ก็คือว่า ถ้าได้**ศึกษาเรื่องความไม่มีตัวตน** หรือไม่มีของตน โดยแท้จริงอย่างนี้แล้ว จะพ้นจาก**อำนาจกรรม**. สิ่งที่เราเรียกว่ากรรม ที่ทุกคนอาจจะมองเห็นว่า อะไร ๆ ก็เป็นกรรม, ความเจ็บไข้ได้ป่วย นี้ก็เรียกว่าเป็นผลกรรม หรือผลกรรมในชาติก่อน, อย่างนี้ก็จะหมดไปด้วย คือไม่มีตัวตนที่ทำกรรม ไม่มีตัวตนที่จะรับผลของกรรม. อาการเลวร้ายต่าง ๆ เกิดขึ้นนี้ **เพราะว่าเราตั้งจิตไว้ผิด**: ไปมีตัวตน, ไปรับเอาสิ่งเหล่านั้นมา

เป็นของตน, แล้วก็สันนิษฐานเอา หรือว่าพูดตาม ๆ กันไป ว่าเป็นผลของกรรมเก่า แล้วก็เลยมีความทุกข์หนัก ยิ่งขึ้นไปอีกกว่าที่มันจะเจ็บไข้ตามธรรมดา เลยท้อแท้ใจ แล้วก็มีความกระวนกระวายใจ.

ขอให้คิดดูให้ดี ๆ ว่า ถ้าตั้งใจไว้ถูก แล้วความเจ็บป่วย ปวดเจ็บ ทนทุกข์ทรมานเหล่านั้น ก็เป็นเรื่อง **ของธรรมชาติไป**, ไม่มีเป็นของเรา เพราะไม่มีตัวเรา; อย่างนี้เรียกว่าพ้นจากกรรมทั้งปวง ไม่ต้องรับผลของกรรมอะไร.

ถ้าจะพูดว่าเป็นเรื่องของกรรม มาให้เกิดความทุกข์เช่นนี้ จิตก็ไม่รับเอาในฐานะเป็นผลของกรรม; เพราะมีความรู้เรื่องอนัตตา ไม่ใช่ตน ไม่ใช่ของตน, เป็นเพียงกระแสของธรรมชาติ. นี่ก็เรียกว่า จิตนั้นหลุดพ้น **จากกรรม**, หลุดพ้นจากการรับผลของกรรม เป็นอิสระ, ก็เลยหมดปัญหา หมดปัญหาเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย, หรือหมดปัญหาที่จะคิดว่าเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่เป็นผลกรรม, มันก็เลยไม่มีไปเสียทั้ง ๒ อย่าง. ถ้ามีความรู้สึก อยู่อย่างนี้ ก็จะหัวเราะเยาะได้ทั้งหมด หัวเราะเยาะความเกิด, หัวเราะเยาะความแก่, หัวเราะเยาะความเจ็บ, หัวเราะเยาะความตาย, หัวเราะเยาะผลของกรรม.

คำพูดนี้อาจจะแปลกจากที่เพื่อนเขาพูด ๆ กัน ที่เคยได้ยินได้ฟังมา อาจจะไม่อยอมเชื่อก็ได้: แต่เมื่อ *กล่าวตามพระบาลีและตามข้อเท็จจริงที่พอจะมองเห็นได้* มันก็มีอยู่อย่างนี้, **จงใคร่ครวญด้วยสติปัญญา มองเห็นความที่ไม่มีตน และไม่มีอะไรเป็นของตน**, เป็นแต่เรื่องของธรรมชาติปรุงแต่งกันไป เป็นเรื่อง ๆ ก็ร้อย เรื่องที่สุดแท้ เป็นเรื่องของธรรมชาติ; อย่างนี้เรียกว่ายกไปให้ธรรมชาติ ซึ่งมันเป็นเช่นนั้นเอง **ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้น มันก็เช่นนั้นเองของธรรมชาติ, กรรมและผลกรรมก็เป็นเช่นนั้นเองของธรรมชาติ**. เราไม่หลงไปตาม ความรู้สึกของสัญชาตญาณที่ยังไม่มีความรู้, หลงไปว่าเป็นตัวเป็นตน แล้วก็มีความเป็นของของตน เอาความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย มาเป็นของตน เอาความได้รับผลต่าง ๆ ว่าเป็นผลกรรมของตน.

ทั้งหมดนี้ คือ **ธรรมะสำหรับคนเจ็บไข้ ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก**; ควรจะศึกษาเป็นข้อแรก นี่ตอนหนึ่ง.

ตอนที่ ๒ : ความดับไม่เหลือ

ธรรมะสำหรับคนเจ็บไข้ มีนัยะที่ลึกละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก คือการรู้เรื่องความดับไม่เหลือ, ไม่มีอะไรที่ต้องเป็นห่วงวิตกกังวล และถ้าร่างกายจะแตกดับ ก็ให้เป็นความดับไม่เหลือ; แม้จะยังไม่ดับ ก็ตั้งความปรารถนาไว้ว่า ต้องการจะดับไม่เหลือ อย่างนี้ก็ทำได้; เพราะว่าเมื่อต้องการจะดับไม่มีเหลือแล้ว อะไร ๆ มันก็ไม่มีปัญหา

ถ้าว่า **ดับไม่เหลือ** นั้น อธิบายว่า **ไม่มีอะไรเหลือสำหรับจะไปเกิดใหม่กันอีก**, โดยมองเห็นตามที่เป็นจริงว่า ถ้ามีเกิด ต้องมีแก่ ต้องมีเจ็บ ต้องมีตาย, หรือว่าถ้ายังมีเกิด มันก็ต้องเหมือนกับว่า ชั่วรอยกับที่เคยเกิดมาแล้ว ซึ่งเป็นอย่างไรก็รู้ ๆ กันอยู่. นี่จะถามตัวเองว่า มันน่าเกิดไหม? ถ้าเกิดมาเหมือนอย่างที่เกิด ๆ มาแล้ว เต็มไปด้วยปัญหานี้ มันน่าเกิดไหม? หรือว่าหยุดเกิด ดับสนิทเสียดีกว่า. ถ้าเป็นเรื่องการเกิดมาแสดงซ้ำ ๆ อย่างเดียวกันอีก มันก็.... จิตก็จะหนีไปสู่**ความดับไม่เหลือ**โดยตัวมันเอง; แม้ยังมีชีวิตอยู่ยังมองเห็นว่า **ความดับไม่เหลือเป็นธรรมะสูงสุด**, เป็นเรื่องที่จะต้องถึงกันโอกาสข้างหน้า.

ดับไม่เหลือนี้ มี ๒ อย่าง คือว่า ร่างกายอัตภาพนี้ตายแล้ว**ดับไม่เหลือ** ก็ได้; ที่นี้ อีกอย่างหนึ่งซึ่งสำคัญกว่า เกิด**ดับไม่เหลือแห่งความรู้สึกว่าตัวตน ว่าของตน**,อย่าให้ความรู้สึกที่ว่าตัวตน-ของตนเกิดมาอีก กลับเกิดมาอีก ก็เรียกว่า**ดับไม่เหลือ**ด้วยเหมือนกัน.

อย่างนี้พูดเป็นโวหาร ซึ่งฟังแล้วก็คงจะประหลาดหรืออัศจรรย์อยู่บ้าง เรียกว่า **ตายเสียก่อนตาย; ตายเสียก่อนตาย คือความรู้สึกว่าตัวตน ตัวกู-ของกู อะไรนี้ ดับไปเสียก่อนแต่ที่ร่างกายจะตาย**. ก่อนแต่ที่จะตายทางร่างกายนั้น ท่านสอนให้ดับตัวตน **ความรู้สึกว่าตัวตน ว่าของตน** ซึ่งเกิดอยู่เป็นประจำ ดับมันเสีย, **ดับมันเสีย. ถ้าดับความรู้สึกว่าตัวตน-ของตนนี้ได้แล้ว**, แม้ร่างกายยังอยู่ ชีวิตยังไม่ตาย ก็เรียกว่า**ดับ หรือดับไม่เหลือ**ได้เหมือนกัน คือรู้จักขีดหลापในข้อที่ว่า เกิด**ความรู้สึกเป็นตัวตนเป็นของตนขึ้นมาที่ไร** มันก็เป็นทุกข์ทุกที, ยิ่งเป็นเรื่องตัวตนใหญ่ ตัวตนมาก ของตนมาก มันก็เป็นทุกข์มาก. ถ้าดับ**ความรู้สึกว่าตัวตนเสีย ความทุกข์ก็ไม่มีที่ตั้ง, ไม่มีที่อาศัย ไม่อาจจะเกิด ไม่อาจจะตั้งอยู่**; ท่านจึงมีวิธีที่จะดับทุกข์ โดยการดับตัวตนเสีย ดับ**ความรู้สึกว่าตัวตนนี้เสีย** ก่อนแต่ที่ร่างกายจะตายจริง, อย่างนี้เรียกว่า **ตายเสียก่อนตาย**, คือดับตัวตนเสียก่อนที่ร่างกายจะแตกดับ.

ตายที่แรก หมายถึงตายแห่งอวิชชา - ความไม่รู้, ความยึดถือว่าตัวตน ว่าของตน นั้นเสีย, นี่เรียกว่า **ตายของตัวตนในความรู้สึก**, แล้วก็ตายเสียก่อนแต่ที่ร่างกายจะตายจริง, นี่เป็น**ความดับทุกข์อย่างยิ่ง** เมื่อไม่มีความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย อะไรจะก่อให้เกิดปัญหาแก่บุคคลชนิดนี้ได้, คือเขาได้รู้ความจริงในข้อที่ว่า ไม่มีตัวตนไม่มีของตนอย่างนี้ **รู้สึกอย่างนี้เสียแล้วเมื่อไร ความทุกข์ก็จะไม่มีอีกต่อไป**; แม้ว่า

ตายยังไม่มาถึง ชีวิตร่างกายยังเหลืออยู่ แล้วเป็นความเจ็บไข้ได้ป่วยด้วย มันก็จะหัวเราะเยาะความเจ็บไข้ความทุกข์เหล่านั้นได้ด้วย เพราะความรู้เรื่องไม่มีตัวตน.

นี่มันจะทำให้ดับเย็นสนิท, คือถ้าสมัคดับไม่เหลือ สมัคดับไม่เหลือ มันก็ไม่ต้องห่วงอะไร, ไม่ต้องห่วงอะไรทุกอย่างทุกประการ อย่างที่มนุษย์ธรรมดาสามัญเขาเป็นห่วงกัน : ห่วงบ้านห่วงเรือน ห่วงบุตร ภรรยาสามี ห่วงลูก ห่วงหลาน ห่วงเกียรติยศชื่อเสียง, ห่วงอะไรต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่าเป็นห่วงนั้น, ล้วนแต่ทำให้เกิดความทุกข์ทรมาน; ถ้าสมัคตายแต่ก่อนตายแล้ว ห่วงเหล่านั้นก็จะไม่มี, ไม่มีห่วงอะไรมาครอบงำจิตใจ.

ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ทบทวนดูถึงเวลาที่ล่วงมาแล้วว่า เราได้กระทำสิ่งที่ควรทำ, ได้ทำสิ่งที่ควรทำสำเร็จแล้ว ควรแก่ความเป็นมนุษย์คนหนึ่ง แล้วก็ได้ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ มีประโยชน์, ไม่มีสิ่งที่น่าติเตียน, มองเห็นแต่สิ่งที่ถูกต้องดีมีประโยชน์อย่างนี้แล้ว ก็พอใจตัวเอง ก็ไม่เป็นทุกข์, มีความยินดีเสียอีก ว่าได้ทำสิ่งที่ควรทำสำเร็จแล้ว. แล้วมันก็จะมาถึงรอบที่จะต้องดับ ไปตามธรรมดาของสังขารที่ทางร่างกายนี้เกิดมาชาติหนึ่ง เกิดมาชาติหนึ่งนี้ได้ทำสิ่งที่ควรทำสำเร็จแล้ว, มันก็เป็นทีพอใจว่า ได้ทำสิ่งที่ควรทำสำเร็จแล้ว ทุกอย่าง ครบถ้วนแล้ว, ไม่ต้องห่วงอะไรอีก.

ผลของการกระทำ ถ้าเชื่อว่ามีตัวตน มันก็ไม่สิ้นสุด, มันก็หวังที่จะไปเกิดใหม่ รับผลกรรมกันใหม่ อะไรกันใหม่; ถ้าชอบอย่างนั้นก็ทำได้. แต่พระพุทธภาสิต คำสอนของพระพุทธเจ้านั้น ท่านต้องการให้สลัดออกไป สลัดออกไป โดยทำลายรากฐานที่ตั้งของมันเสีย คือทำลายความรู้สึกว่า ตัวตนว่าของตนเสีย, แล้วมันก็จะหยุดการเวียนว่ายตายเกิด, ไม่มีความอยากความคิดที่จะเกิดอีกต่อไป, และว่า... และรู้สึกว่ามีอะไรใหม่ หรือแปลกที่น่าจะพอใจในการเกิดใหม่.

ในการเกิดใหม่เป็นเพียงการฉายซ้ำ, เรียกอย่างเด็ก ๆ เรียก ก็เรียกว่า ฉายซ้ำ ในการที่ต้อง เป็นทุกข์กันใหม่, จึงได้สมัคที่จะดับไม่เหลือ. ตั้งใจไว้อย่างดีที่สุด ก็คือ การน้อมจิตไปเพื่อความดับไม่เหลือ; ถ้าความเจ็บไข้มา ก็ยินดีต้อนรับ ว่ามันมาช่วยส่งเสริมความดับไม่เหลือ ก็ทำได้ง่ายเข้า. ถ้าจะต้องแตกดับไปจริง ๆ ก็ดับด้วยความรู้สึกที่ว่า เราสมัคดับไม่เหลือ, นี่เป็นคำสอนที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนา พระไตรปิฎก, รวบรวมเอามาแล้วมันก็จะให้ความอย่างนี้.

เรามีความแน่ใจที่จะดับไม่เหลือแล้ว ก็หัวเราะเยาะความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้; เพราะว่าเราสมัคดับไม่เหลือ. ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย จะมีความหมายอะไร. ท่านสอนเรื่องความไม่มีตัวตนไว้ถึงขนาดนี้ ในลักษณะอย่างนี้; เราเป็นพุทธบริษัท ควรจะได้รับประโยชน์จากคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า.

พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน, พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ ก็รู้เรื่องที่ควรรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือเรื่องดับทุกข์อย่างไร ที่ท่านรู้, จึงเรียกว่า เป็นผู้รู้ แล้วเป็นผู้ตื่น ก็คือไม่หลับอยู่ด้วยความหลับของกิเลส โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คืออวิชชา ไม่ได้หลับอยู่ด้วยความหลับของกิเลส คืออวิชชา, จึงเรียกว่าท่านเป็นผู้ตื่น, แล้วท่านก็เป็นผู้เบิกบาน เหมือนดอกไม้งาม, แสดงว่ามีความพอใจในการที่เป็นอย่างนี้ คือไม่มีทุกข์ไม่มีร้อน, ไม่มีทุกข์ไม่มีร้อน มีลักษณะเหมือนกับว่าพอใจ โดยไม่ต้องรู้สึกพออะไรก็ได้, เรียกว่าจิตใจเบิกบานอยู่เสมอ จนกระทั่งวาระสุดท้ายที่จะปรินิพพาน ก็ยังเบิกบานอยู่, ทำหน้าที่ของพระองค์จนวาระสุดท้าย คือสอนคน ให้บรรลุธรรมะชั้นสูงได้ ในขณะที่จะปรินิพพานอยู่ในไม่กี่นาทีนี้แล้ว เสร็จแล้วก็ทรงเข้าสู่สมาธิ, คือมีจิตว่าง เกลี้ยงจากกิเลสและความทุกข์ทั้งปวง, อยู่ในสมาธิที่เป็นความว่างจากทุกข์ทั้งปวงนี้ชั่วขณะหนึ่งแล้ว, ออกจากสมาธินั้นแล้วก็ดับไป ก็ดับไป.

นี่เป็นคำกล่าวไว้ สำหรับการศึกษของผู้ที่ต้องการดับทุกข์ตามพระองค์; เมื่อเราเป็นศิษย์ของ พระองค์ เราก็คงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ให้ได้เหมือนพระองค์, คือเดินตามพระองค์, เป็นสาวกของพระองค์, เป็นผู้รู้สิ่งที่ควรรู้เสียแม้แต่เดี๋ยวนี้ก็ได้ เป็นผู้ตื่นจากหลับ คือความเข้าใจผิด ความหลงผิดซึ่งเหมือนความหลับ นั้นเสียได้; แล้วก็เบิกบานกล้ำหาญร่าเริง ทำทนายได้แม้แต่ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย, หัวเราะเยาะความเกิด แก่ เจ็บ ตาย, นี้เรียกว่าเป็นผู้เบิกบาน.

ผู้เจ็บไข้ ทำจิตใจได้อย่างนี้ ได้ชื่อว่าได้รับประโยชน์เต็มที่ ตามคำสอนของพระพุทธองค์ที่มีอยู่ใน พระไตรปิฎก ดังที่ได้รวบรวมมากแล้ว เป็นเครื่องประดับสติปัญญา ต่อสู้กับความเจ็บไข้ได้อย่างไม่ผิดหวัง ไม่ลำบาก, เป็นการได้ดีที่, ให้ความเจ็บความไข้นี้มาสอนให้ฉลาด, มาช่วยให้บรรลุถึงธรรมะชั้นสุดท้ายได้ โดยง่าย. ขอให้พิจารณาอยู่ตลอดเวลาด้วย.

ตอนที่ ๓ : การทำสมาธิ

สำหรับคนเจ็บไข้ ที่ควรจะพูดกันต่อไป ตามที่มีกล่าวสอนไว้ในพระไตรปิฎก.

ผู้ที่อยู่ในภาวะของความเจ็บไข้ ไปไหนไม่ได้ เป็นต้นนี้, ควรทำสมาธิดีกว่า. ทำสมาธิในที่นี้ อย่าได้เข้าใจเป็นเรื่องที่ลึกลับมหัศจรรย์เกินวิสัย, เป็นเรื่องธรรมดาสามัญตามกฎหมายของธรรมชาติ, เป็นเรื่องที่อยู่ในหลักในกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ตามแนวของวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่ทำได้

ทำสมาธิในที่นี้ คือการกำหนดจิตไว้ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง; ถ้าคนอยากเกิดใหม่ ก็กำหนดไว้ที่บุญกุศลที่จะได้ไปเกิดในสวรรค์. แต่เรื่องอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านไม่แนะนำ, ท่านแนะนำไปในทางว่าหยุด ดับ สิ้นสุด, จบเรื่องกันไป. เพราะฉะนั้น การทำสมาธินี้ ก็จะเพ่งเอาความสิ้นสุดแห่งความเวียนวายนั่นเป็นอารมณ์; เดียวนี้มาทำสมาธิเพื่อหยุด หรือว่างจากความคิดนึกปรุงแต่งอันล้นล้นวนเวียนเหล่านั้น.

ทำอย่างง่ายที่สุด คือว่า เอาจิตกำหนดที่ลมหายใจ ที่หายใจเข้าอยู่ หายใจออกอยู่, หายใจเข้าอยู่ หายใจออกอยู่, หายใจเข้าอยู่ หายใจออกอยู่, มีลักษณะเหมือนกับว่าจิตเป็นผู้วิ่งตามลม หายใจเข้าอยู่ ออกอยู่, ไม่ให้ไปมีความคิดชนิดใดชนิดไหน ไม่ให้เกิดความรู้สึกอะไร นอกจากรู้สึกแต่ว่าจิตกำหนดอยู่ที่ลมหายใจที่เข้าอยู่ ที่ออกอยู่, มันก็เป็นสมาธิด้วยเหตุนี้ นั่นคือ จิตสงบจากความคิดฟุ้งซ่านต่าง ๆ แล้วก็จิตตั้งมั่นด้วยการกำหนดอยู่ที่ลมหายใจ. อย่างนี้ก็เรียกว่า จิตไม่ฟุ้งซ่าน; ไม่ต้องหมายมั่นอะไรให้มากนัก, ไม่ต้องหมายมั่นว่าตัวตนตัวกูจะทำสมาธิ, ปลอยไว้ตามธรรมชาติ มีแต่จิตที่รู้สึกอยู่, แล้วก็กำหนดลมหายใจอยู่ จิตประสงค์จะจิตไว้ในลักษณะเช่นนั้นอยู่ จิตไม่ฟุ้งซ่าน. จิตมีความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นเท่านั้น; ตัวกูไม่ต้องพูดถึง ตัวกูไม่ต้องพูดถึง, ตัวตนไม่ต้องพูดถึง มีแต่จิตแล้ว มีแต่จิตที่ทำหน้าที่อย่างนั้นอยู่.

นี่เป็นสิ่งที่ทำได้แน่ ไม่เหลือวิสัย, ถ้ามีความตั้งใจจริง ตั้งใจมากพอ ก็จะมีคามพยายามทำจนได้; แต่อย่าไปเครียดทำอย่างเครียด ให้ทำอย่างเบา ๆ สบาย. อย่าทำอย่างหมายมั่นโมโหโทโส ทำอย่างสบาย ๆ, ตั้งใจจะทำแล้วก็ทำไปโดยไม่หมายมั่นให้เป็นตัวกูทำ, ทำเพื่อได้ผลแก่กูหรืออะไรนี้ก็ไม่ต้อง. ให้จิตเท่านั้นแหละ จิตซึ่งมีใช้ตัวกูก็ได้ ไม่เรียกว่าตัวกู ที่จริงก็ไม่ใช้ตัวกู, จิตเท่านั้นทำ แล้วจิตก็จะตั้งมั่น จิตก็จะไม่ฟุ้งซ่าน, ความทุกข์ก็จะไม่แทรกแซงเข้ามาได้ เพราะจิตตั้งมั่นเสียในสมาธิ.

ข้อนี้เปรียบเทียบกับเราจะหัดขี่รถจักรยาน ในตอนแรก ๆ, ลองนึกดู มันยาก พอขี่เข้าแล้วมันล้ม, พอพยายามอีกมันก็ล้มอีก มันก็ล้มอีก ล้มหลายหน หลายสิบหน จนแทบไม่ล้ม มันก็ได้. การที่จะบังคับจิตให้อยู่ในอำนาจก็คล้าย ๆ กันนั้นแหละ มันก็ต้องล้ม ล้มก็ต้องเสียใจ ทำใหม่, ล้มแล้วไม่ต้องเสียใจ ทำใหม่, ไม่ได้ก็ไม่ต้องเสียใจ ทำใหม่, ทำเหมือนกับเล่นกัน อย่างเล่นกีฬา อย่างนี้เป็นสมาธิได้ง่าย. อย่าไปเครียด, ตั้งใจให้เครียด แล้วมันก็ยังทำยาก. ทำจิตใจหลวม ๆ ตามสบาย กำหนดอยู่ที่ลมหายใจ มันก็ต้องทำได้.

ที่นี้ก็สังเกตดู ธรรมชาติของลมหายใจ มันสั้นอย่างไร มันยาวอย่างไร มันหยาบอย่างไร มันละเอียดอย่างไร, ยิ่งไปสนใจอย่างนี้เข้า มันก็ยิ่งเป็นสมาธิมากขึ้น, คือจิตมันมาสนใจอยู่แต่กับลมหายใจ มากขึ้น มันก็เป็นสมาธิมากขึ้น.

ศึกษาให้รู้จักลมหายใจที่กำลังเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีความเจ็บไข้อยู่, เดี่ยวมันเป็นอย่างนั้น, เดี่ยวมันเป็นอย่างนี้. ลมหายใจมันก็ต้องเปลี่ยนแปลง, เป็นลมหายใจที่คล่องบ้าง ไม่คล่องบ้าง ชัดซึ้งบ้าง มีอะไรแทรกแซงบ้าง. ถ้ามีอะไรเข้ามาแทรกแซง, มีความรู้สึกอะไรเข้ามาแทรกแซง ก็กำหนดอยู่ที่ลมหายใจ หรือกำหนดพร้อมกันไปทั้ง ๒ อย่าง; เช่นว่ามันมีความเจ็บปวดเกิดขึ้น ก็กำหนดความเจ็บปวดอยู่ทุกลมหายใจ มันก็ยิ่งเป็นสมาธิได้ด้วยการกำหนดความเจ็บปวดนั่นเอง. ความเจ็บปวดนั้นก็มันเป็นอันตรายแก่สมาธิ; เพราะว่า เอาความเจ็บปวดมาเป็นอารมณ์ของสมาธิเสีย ทุกครั้งที่หายใจออก-เข้า

นี่เราจะรู้จักธรรมชาติของลมหายใจได้ดีขึ้น ๆ ยิ่งทำไปมากเข้า ก็รู้จักลมหายใจหลายลักษณะหลายชนิด ว่าลมหายใจอย่างไร ร่างกายปรกติสบาย, ลมหายใจเป็นอย่างไร ร่างกายไม่ปรกติ ไม่สบาย กระทั่งว่าจิตก็พลอยกระสับกระส่ายไปด้วย บังคับลมหายใจให้สงบแล้ว ร่างกายก็พลอยสงบไปด้วย, จิตเองก็พลอยสงบด้วย.

บังคับลมหายใจนี้ แต่มันไปมีผลที่ร่างกาย หรือมีผลที่ความทุกข์ จิตเป็นสมาธิแล้ว ร่างกายก็สงบ ร่างรับเอง, ความทุกข์ก็ไม่ปรากฏเอง. มันเป็นวิธีที่ฉลาดอย่างหนึ่ง; เราบังคับร่างกายโดยตรงไม่ได้ แต่เราบังคับทางลมหายใจได้ คือเราบังคับลมหายใจให้สงบให้ระงับให้ละเอียดอยู่, ร่างกายก็จะสงบระงับดับเย็นไปตามลมหายใจที่สงบระงับ. นี่เป็นลักษณะที่น่าศึกษามาก บังคับลมหายใจ แต่ไปมีผลแก่ร่างกายและจิตใจ

เราสังเกตลักษณะของลมหายใจว่าเป็นอย่างไร แล้วร่างกายเป็นอย่างไร, ลมหายใจเป็นอย่างไร แล้วร่างกายเป็นอย่างไร. นี่มันเป็นเหตุให้เราจะรู้สึกได้ว่าความเจ็บไข้ของเรานั้นมากขึ้น หรือความเจ็บไข้ของเราจะลดลง. ถ้าพูดตรง ๆ ก็คือว่า จะสามารถรู้ว่า มันจะตายหรือยัง มันจะดับหรือยัง, สังเกตได้ที่ลมหายใจที่เราพยายามศึกษาอยู่เป็นประจำ.

คนธรรมดาถึงขาดกลัว กลัวตาย กลัวความทุกข์เสียจนทำอะไรไม่ได้; แต่ถ้าว่าเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ที่ฉลาดพอ มันก็ต้องไม่ขาดไม่ต้องกลัว. ศึกษาลมหายใจนั่นแหละ ซึ่งเป็นนิมิตเครื่องหมายของชีวิตของความตาย ว่าถ้าลมหายใจเป็นอย่างไร มันใกล้ความตายเข้าไปทุกที, หรือลมหายใจเป็นอย่างไร มันจะยังไม่ตายโดยแน่นอน. เหล่านี้พยายามศึกษาให้ดีที่สุด กำหนดไว้เป็นอารมณ์ชั้นสูง ชั้นลึกประจำอยู่ตลอดเวลา จะไม่มีผลร้ายแต่ประการใด, จะมีผลดี คือจะไม่มีความทุกข์, จะอยู่ก็ไม่มีมีความทุกข์, จะดับจะตายก็ไม่ต้องมีความทุกข์; เพราะบังคับจิตได้ ดำรงจิตได้ ไว้ให้อยู่แต่ในเรื่องของสมาธิ ถ้ามันจะตาย มันก็ออกจากสมาธิ แล้วมันก็ดับ มันก็ตายของมันเอง, ไม่ต้องมีความทุกข์อะไร. ระหว่างที่ยังไม่มีความตายนี้ ไม่ต้องมีความทุกข์ ถือว่าข่มความรู้สึกที่เป็นทุกข์นั้นเสียได้ด้วยสมาธิ, ด้วยสมาธิ.

ฉะนั้น จงยินดีพอใจในการที่จะทำสมาธิ, มีความกล้าพอ, มีการกล้าหาญพอที่จะประพฤติ ปฏิบัติอย่างนี้ เพื่อเผชิญหน้ากับความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ว่าเราจะไม่มีความที่จะต้องเป็นทุกข์, เราจะไม่เป็นทุกข์ จะอยู่ก็จะเป็นทุกข์ จะตายก็ไม่เป็นทุกข์.

นี่ฟังดูเหมือนกับว่าพูดเล่น หรือจะรู้สึกว่าการพูดง่ายแต่ทำยาก, ที่จริงมันก็พอ ๆ กันแหละ เรื่องง่ายหรือเรื่องยากนี้ มันอยู่ที่ทำพอดีพอเหมาะ ถูกวิธีหรือไม่ถูกวิธี; ถ้าทำไม่ถูกวิธีแล้วมันก็ยากยากยิ่งกว่าอะไรหมด. ถ้าทำถูกวิธีมันก็ง่าย ง่ายยิ่งกว่าอะไรหมด. ขอให้พิจารณาดูถึงการศึกษา การฝึกฝน การอะไรต่าง ๆ ที่มันถูกวิธีหรือมันไม่ถูกวิธี.

นี่เราก็ต้องกล้าหาญ เพราะไม่รู้จะไปกลัวอะไร, จะหัวเราะเยาะความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย จะไปกลัวอะไร, ไม่มีเหตุผลที่ว่าจะไปกลัว. มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร, จะไปกลัวทำไม, จะไปเป็นทุกข์ทำไม ไม่มีประโยชน์อะไร; เลือกเอาข้างที่ว่าไม่กลัว, และก็ไม่ใช่เป็นทุกข์ด้วย.

นี่จะทำให้ชีวิตในบั้นปลาย หรือให้ชีวิตขณะที่เจ็บไข้ไม่เป็นปัญหา, ไม่เป็นปัญหา เหมือนกับเวลาสบายดีอยู่, เจ็บไข้ก็ไม่เป็นปัญหา. แม้จะต้องตายก็ไม่เป็นปัญหา, ก็เรียกว่าพ้นจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย อาศัยพระพุทธองค์เป็นกัลยาณมิตร ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้.

อยากจะย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า ถ้าได้อาศัยเราเป็นกัลยาณมิตรแล้ว สัตว์ที่มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา จะพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย; หมายความว่า ปัญหาใดๆ ยุ่งยากใดๆ ที่เกี่ยวกับเกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้น จะไม่มาเป็นความยุ่งยากลำบากใด ๆ แก่ผู้ที่มีจิตใจที่ดำรงไว้อย่างนี้, คือมีสมาธิ ดำรงจิตไว้ในสมาธิ, ไม่ให้ความทุกข์ เวทนา ความหวาดกลัวอะไร เป็นต้น มาครอบงำได้. ใจคือเป็นปกติ แล้วก็รู้อยู่ได้ว่ามันจะอยู่ต่อไปหรือมันจะดับ ก็รู้อย่างยิ่ง, รู้อย่างยิ่ง, เป็นผู้รู้เรื่องของจักรกลแห่งชีวิตร่างกายนี้อย่างยิ่ง, สามารถจะควบคุมได้ ให้อยู่ในภาวะที่ไม่เป็นปัญหา, จะขอเรียกสั้น ๆ ว่าไม่เป็นปัญหา ไม่เป็นปัญหา คือไม่มีความทุกข์ และไม่มียุ่งยากลำบากใด ๆ เพราะรู้จักทำจิตใจไว้ถูกต้อง, กล้าหาญพอที่จะหัวเราะเยาะความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าได้โดยแท้จริง.

ตอนที่ ๔ : สะอาด สว่าง สงบ

ขอโอกาสมาเยี่ยม และเป็นการมาเยี่ยมชนิดที่น่าเอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มาด้วย เพื่อประโยชน์แก่ความเจ็บไข้, จะให้ความเจ็บไข้กลายเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์แทนที่จะเป็นโทษที่น่ากลัว.

การที่จะมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้ได้นั้น ต้องมีหัวใจของพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์. หัวใจของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นั้น ขึ้นอยู่กับคำเพียง ๓ คำ, คือ ความสะอาด ความสว่าง ความสงบ.

ความสะอาด ในที่นี้ก็หมายความว่า ไม่มีสิ่งเศร้าหมอง คือกิเลส; เมื่อไม่มีกิเลสมันก็สะอาด. คนเราไม่ได้มีกิเลสตลอดเวลา ทุกเวลานาที มันมีเวลาที่กิเลสไม่ได้เกิดขึ้น ก็มีเหมือนกัน, ก็รู้จักความสะอาดได้ในเวลาเช่นนั้น, ไม่มีความรู้สึกที่เป็นโลภะ โทสะ โมหะรบกวนก็เรียกว่า สะอาด. เมื่อสะอาด ไม่มีสิ่งเศร้าหมองมืดมัวแล้ว มันก็ต้องสว่างไสวแจ่มแจ้ง เหมือนพระอาทิตย์ที่ไม่มีเมฆมาปิดบัง; ครั้นสว่างได้จริงแล้วในทางจิตใจ มันก็มีความสงบ.

ใช้คำว่า “สงบ” นี้มันเป็นเรื่องที่บางคนอาจจะเข้าใจผิด. สงบในทางธรรมะ หมายถึงไม่มีอะไรปรุงแต่ง, ไม่มีอะไรปรุงแต่งให้เกิดโลภะโทสะโมหะ, ไม่มีอะไรปรุงแต่งให้เป็นการกระทำความรู้สึกว่าตัวตน ของตน กระทำอะไรไปด้วยเจตนา มีกรรม มีผลของกรรม ยุ่งไปหมดอย่างนี้ ไม่เรียกว่าความสงบ. ต้องว่างจากการปรุงแต่งชนิดนี้ทั้งหมดนั่นนะ จึงเรียกว่าเป็นความสงบ.

ถ้าสะอาด สว่างและสงบ รวมกันทั้ง ๓ ความหมายมันก็จะกลายเป็นคำที่ประหลาด ที่สุดขึ้นมา คำหนึ่งว่าเป็นความว่าง; ว่างในที่นี้หมายถึงทางจิตใจ, ไม่ใช่ว่างทางวัตถุซึ่งหมายถึงไม่มีอะไร, อะไร ๆ จะมีในโลกในเนื้อในตัวในกายอะไรก็มีไปเกิด. แต่ว่าในจิตใจนี้ว่างจากความรู้สึกคิดนึกว่าตัวตน, ไม่มีความหมายมันเป็นตัวตนรบกวน อยู่ในจิตใจ จิตใจก็ว่าง; เพราะว่าจิตใจไม่ได้จับขวยอะไร โดยความเป็นตัวตนหรือเป็นของตน, จิตใจว่าง ไม่มีตัวตน. นี้เรียกว่า มีความว่างทางจิต ทางวิญญาณ ไม่มีตัวตน; เมื่อไม่มีตัวตนอย่างนี้ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็ไม่ต้องครอบงำ.

พระพุทธเจ้าตรัสเป็นคำสั้น ๆ ไว้อีกคำหนึ่งว่า มัจจุราชมหาไม่พบ, มัจจุราชมหาตามหาคนที่มีความว่าง มีจิตใจว่างนั้นหาไม่พบ; เพราะว่ามันไม่มีตัวตนนั่นเอง แล้วมัจจุราชมหาอะไรพบ

การที่มีความว่างชนิดนี้ จึงเป็นอมตธรรม, อมตธรรม อมฤตธรรม - ธรรมที่ไม่มีความตาย, ไม่มีตัวตนให้มัจจุราชมหาพบ แล้วจะตายได้อย่างไร. นี่พูดเปรียบเทียบเป็นสำนวนเหมือนกับว่าเป็นเรื่องทางวัตถุ มัจจุราชมหาไม่พบ, มันก็คือไม่มีความตาย ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็กลายเป็นอากาศธาตุไปเสียทีเดียว มันไม่มีความหมายชนิดที่เป็นความยึดถือว่าเป็นตัวตน.

มันว่างเพราะไม่ตีไม่ซ้ำ; ถ้ายังตียังซ้ำอยู่ ก็วิ่งไปตามแบบตีแบบซ้ำ.

มันไม่บุญมันไม่บาป; เพราะถ้าว่าบุญก็วิ่งไปตามแบบบุญ, บาปก็วิ่งไปตามแบบบาป มันไม่ว่าง; ไม่สุขไม่ทุกข์; ถ้าสุขสนุกสนานว่าเริงหัวเราะอยู่ก็วิ่งไปตามแบบสุข, ทุกข์ก็วิ่งไปตามแบบทุกข์,

มันไม่มีอะไรที่เป็นคู่ ๆ : ไม่ได้-ไม่เสีย, ไม่แพ้-ไม่ชนะ, ไม่เอาเปรียบ-ไม่ได้เปรียบ, กระทั่งว่า ไม่มีความเป็นคน เป็นตัว-เป็นตน, ไม่มีความเป็นหญิง-เป็นชาย.

เหล่านี้แหละ เรียกว่า จิตไม่ยึดถือสิ่งใดโดยความเป็นตัวตน แล้วเรียกว่า จิตมันว่าง เพราะมันไม่ได้จับฉวยอะไรเอามาเป็นตัวตน. เหมือนกับมือ ถ้าไปจับอะไรไว้ ก็เรียกว่ามือไม่ว่าง, ถ้ามือไม่จับอะไรไว้เลย ก็เรียกว่ามือมันว่าง จิตนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไปจับฉวยเอาอะไรเข้าแล้ว มันก็เป็นจิตที่ไม่ว่าง, มันยึดมันถือมันในสิ่งเหล่านั้น.

เดี๋ยวนี้ จิตมีความสะอาด มีความสว่าง มีความสงบ ซึ่งเป็นลักษณะแห่งการที่ไม่ได้ยึดถืออะไรว่าเป็นตัวตน; ของที่เป็นคู่ๆ เหล่านั้นก็หมดไป ไม่มีความหมาย, ดีหรือชั่วก็ตาม เกิดหรือตายก็ตาม บุญหรือบาปก็ตาม นรกก็ตาม สวรรค์ก็ตาม อะไรก็ตามที่เป็นคู่ ๆ คู่ ๆ, ไม่มีความหมายในความว่าง. ถ้ามันว่างมันไม่มีเป็นคู่ ๆ, ถ้ายังมีเป็นคู่ ๆ มันยังไม่ว่าง; เพราะยึดมันถือมันความหมายที่ตรงกันข้ามกันอยู่เป็นคู่ ๆ เหล่านั้น. ดังนั้นจะมองเห็นได้ว่า ไม่มีอะไรจะสะอาดเท่าความว่าง, ไม่มีอะไรสงบเท่าความว่าง, ไม่มีอะไรจะสะอาดเท่าความว่าง, ไม่มีอะไรสะอาด สว่าง สงบ เท่ากับความว่าง นี่เป็นสิ่งที่จะต้องสังเกตดู มันไม่ยาก มันไม่เหลือวิสัย.

เดี๋ยวนี้ก็เอาความว่างจากตัวตน, จิตที่มีความว่างจากตัวตนนี้ ออกรับหน้ากันกับความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย, ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย, ก็หงายหลังเตลิดเปิดเปิง สูญหายสลายไป เพราะมันถูกกันเข้ากับความว่าง ซึ่งทำให้ไม่มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย, ไม่มีตัวตน บุคคล ผู้จะเกิด แก่ เจ็บ ตาย.

นี่เรียกว่า เอาความว่างมาจับไล่ความเกิด แก่ เจ็บ ตายออกไปได้, สมตามพระพุทธภาษิตที่ว่า ถ้าได้อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว สัตว์ที่มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็จะพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เพราะทำให้ไม่มีตัวสัตว์ ตัวบุคคล หรือตัวตน ที่จะเป็นผู้เกิด แก่ เจ็บ ตาย; โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องมีความว่างชนิดนี้ไว้เป็นเครื่องมือวิเศษสูงสุด เมื่อจะต้องเผชิญกันกับความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย.

เดี๋ยวนี้เราก็มีแต่เพียงความเจ็บไข้ เจ็บไข้ ดูว่าอะไรเจ็บไข้ เป็นเพียงการปรุงแต่งตามธรรมชาติของร่างกาย คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ มันปรุงแต่งไปในแบบนั้น, โดยเหตุปัจจัย มันมีอยู่อย่างนั้น มันก็มีอาการอย่างนี้, มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ. จิตใจอย่าไปรับเอามาเป็นเรื่องของตัวกู, ก็อย่าเอาจิตใจเป็นตัวกู

และรับเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นตัวกู. นั่นมันเป็นจิตใจที่ยังไม่ตื่นจากหลับ คือกิเลส. ถ้าจิตใจตื่น คือรู้ตามที่เป็นอย่างจริง โดยความเป็นของธรรมชาติ ไม่มีอะไรเป็นตัวกู, มันก็ไม่มี ความหมายอะไรสำหรับความเกิด แก่ เจ็บ ตาย. ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย สลายกลายเป็นอากาศธาตุไปในที่สุด, คือพลอยว่างไปด้วยนั่นเอง.

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อความเจ็บไข้ครอบงำ จงพยายามกระทำจิตใจโดยวิธีที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ทำสมาธิเสีย ก็จะเกิดภาวะสะอาด สว่าง สงบ ขึ้นมาในจิตใจตามสมควร, แล้วก็จะจับได้ความทุกข์ หรือปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดกับความเกิด แก่ เจ็บ ตายนั่น ออกไปได้.

ฉะนั้น เวลาเจ็บไข้ จึงควรจะเป็นเวลาที่ทำสงคราม รบพุ่งกันกับความเกิด แก่ เจ็บ ตายนั่นเอง และทำให้ประสบชัยชนะ เพราะอาศัยพระพุทธเจ้าเป็นกัลยาณมิตร; อย่างที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้แล้ว ถ้าสัตว์ทั้งหลายได้อาศัยตถาคตเป็นกัลยาณมิตรแล้ว สัตว์ที่มีความเกิดจะพ้นจากความเกิด, สัตว์ที่มีความแก่จะพ้นจากความแก่, สัตว์ที่มีความเจ็บจะพ้นจากความเจ็บ, สัตว์ที่มีความตายเป็นธรรมดาจะพ้นจากความตายเป็นธรรมดา.

นี่เพราะเหตุไร? ก็เพราะเหตุว่า จิตนั้นมันกลายเป็น พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสียเอง, ผู้เจ็บป่วยผู้นั้นได้ทำให้จิตของเขา กลายเป็นจิตสะอาด สว่าง สงบ โดยไม่วิตก กังวลถึงสิ่งใด ๆ หมด; เพราะไม่มีสิ่งใด ๆ จะมีค่ามากเท่ากับสิ่งนี้. ฉะนั้น จิตใจจึงสนใจอยู่แต่กับสิ่งเหล่านี้ จึงไม่ต้องมีปัญหาใด ๆ ที่เรียกว่าความทุกข์อันเกี่ยวกับความเกิด แก่ เจ็บ ตาย, ให้จิตมีคุณธรรมคือ สะอาด สว่าง สงบ, เช่นเดียวกับ มีในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์, มันก็อยู่เหนือปัญหาอะไรหมด ไม่มีปัญหาอะไรเหลือ.

เราเป็นพุทธบริษัท เราต้องได้รับประโยชน์อันสูงสุด จากพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์. ข้อนี้ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่า เราทำจิตใจของเราให้เป็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสียเอง. อย่าเพิ่งเข้าใจว่าพูดง่ายแหละ แต่ทำยากคือมันปล่อยวาง ปล่อยวางความรู้สึกนึกคิดที่เป็นตัวตน ยึดมั่นถือมั่นในของเป็นคู่ ๆ เช่น ดี-ชั่ว บุญ-บาป สุข-ทุกข์ ได้-เสีย แพ้-ชนะ อะไร, ไม่มีความรู้สึกในความหมายของคำเป็นคู่ ๆ เหล่านี้, นี่จะเรียกว่า เป็นผู้ที่มิติดสะอาด สว่าง สงบ, มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ในจิต, หรือจะพูดอีกทีว่า จิตได้กลายเป็นจิตของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไปเสียแล้ว, จะมีปัญหาอะไรเหลือ. มันไม่มีปัญหาอะไรเหลือ ไม่มีสิ่งที่จะสร้างความทุกข์ให้เลย, เรียกว่าไม่มีปัญหาอะไรเหลือ เพราะไม่มีสิ่งที่จะต้องเดือดร้อนต้องต่อสู้ ต้องแก้ไขอะไรอีก.

จึงมีคุณธรรมอันสูงสุด คือ ความสะอาดแห่งจิต ความสว่างแห่งจิต ความสงบแห่งจิต เป็นสิ่งที่ต่อสู้กันกับความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ตามธรรมชาติ, เป็นไปตามธรรมชาติ. จิตก็หลุดพ้นจากสิ่งที่ยึดถือ, หลุดพ้นจากความทุกข์ ไม่เป็นจิตที่มีกิเลส หรือจะยึดมั่นถือมั่นอะไรอีกต่อไป

ขอให้**ประทับประคองจิตให้ดี** ในโอกาสเช่นนี้ ให้เป็นจิตที่มีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์มาสิงสถิตย์ อยู่ก็จะกลายเป็นสมาชิกของพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ไปโดยสมบูรณ์, เรียกว่า **หลุดพ้นจากความเวียนว่าย อยู่ในกองทุกข์**.

ขอให้พยายามสังเกต เข้าใจ นึกคิด กล่าวหาญ แล้วก็เชื่อมั่นในการกระทำ ก็จะกระทำได้ตามความปรารถนา.

โอวาทสำหรับคนเจ็บไข้

พุทธทาสภิกขุ

ตอนที่ ๑.

บัดนี้จะได้แสดงธรรมเป็นเครื่องตักเตือนสติคนเจ็บไข้; ขอให้ตั้งใจฟัง ดังต่อไปนี้:-

ความเจ็บไข้เป็นของธรรมดา.

ความเจ็บไข้นี้ พึงเห็นว่าเป็นของธรรมดา ที่จะต้องมีมาแก่สังขารทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือสัตว์ชนิดไหน; เพราะเหตุว่า สังขารทั้งหลายจะต้องมีความเปลี่ยนแปลงไป. เมื่อมีความเปลี่ยนแปลงแล้ว ก็จะต้องมีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางขึ้นและทั้งทางลง; เปลี่ยนแปลงไปในทางขึ้นก็ดูสบายดี, แต่ถ้าเปลี่ยนแปลงมาในทางลง ก็คือความเจ็บไข้ นั่นเอง. และเมื่อสังขารมีอายุมากขึ้น ตามลำดับแล้ว, มีแต่จะเปลี่ยนแปลงไปในทางเจ็บ ไข้ ทุ้อ; นี่แหละคือ ข้อที่จะต้องมองให้เห็นตามที่เป็นจริง ว่าสังขารทั้งหลายต้องเป็นอย่างนี้เอง. สรุปความว่า ความเจ็บ ไข้ ทุ้อ นี้ มันเป็นธรรมดาของสังขารทั้งหลาย.

ความเจ็บไข้มาเตือนให้ฉลาด.

ที่นี้จะได้พิจารณากันต่อไป ว่า ความเจ็บไข้นี้มีมาทำไมกันแน่? เราควรจะพิจารณาในทางที่จะให้ได้ประโยชน์; คือควรพิจารณาให้เห็นว่า ความเจ็บไข้มีมาสำหรับจะตักเตือน, ความเจ็บไข้ไม่ได้มาสำหรับให้เป็นทุกข์หรือเสียใจ, ไม่มีเรื่องที่จะต้องเป็นทุกข์หรือเสียใจ, จะเป็นทุกข์หรือเสียใจก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร เพราะสังขารต้องเป็นอย่างนี้เอง. แต่ที่แท้แล้ว ความเจ็บไข้ไม่ได้มาเพื่อจะให้เป็นทุกข์ หรือเพื่อจะให้เสียใจ; แต่ว่ามาเพื่อตักเตือนให้ฉลาด มาเพื่อสั่งสอนให้ฉลาด หรือว่ามาเพื่อบอกให้เตรียมเนื้อเตรียมตัว สำหรับการดับไม่เหลือแห่งความทุกข์. ถ้ายังวนเวียนอยู่ในวิภวสงสาร, มันก็ต้องเป็นทุกข์ ด้วยความเกิดความแก่ ความเจ็บ ความตาย. ถ้าจะไม่ให้มีความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็ต้องอย่าเวียนว่ายไปในวิภวสงสาร.

ถ้าจะพ้นทุกข์จากเจ็บไข้ ต้อง “ดับไม่เหลือ.”

เดี๋ยวนี้ความเจ็บความไข้มาเตือน ได้มาแสดงให้เห็นแล้วว่า มันเป็นอย่างนี้เอง. **ถ้าต้องการจะพ้นจากความเป็นอย่างนี้ คือความเจ็บไข้แล้ว, มันจะต้องเตรียมตัวสำหรับความดับไม่เหลือ.** ความดับไม่เหลือนี้เป็นความดับของสังขาร อย่าให้มีเชื้อเหลือมาเกิดอีกต่อไป. ถึงแม้ว่าร่างกายยังไม่ทันจะแตกดับ จิตใจมันก็สมควรจะแตกดับ; เรียกตรง ๆ ว่า เราสมควรที่จะไม่มีตัวกูกันเสียแต่เดี๋ยวนี้, สมควรที่จะไม่มีตัวกูกันเสียแต่เดี๋ยวนี้. เราจะมีการปลงใจลงไปในทุกสิ่งทุกอย่างว่า หมดเรื่องกันที่สำหรับสังขารนี้ **สิ้นเรื่องกันที่สำหรับสังขารนี้** จะไม่มีความคิดว่าตัวกูหรือของกูเหลืออยู่อีกต่อไป. เรามีความรู้สึกอยู่ว่า ถ้าจะขึ้นเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏสงสารแล้ว, ก็จะต้องเป็นอย่างนี้ ไม่มีที่สิ้นสุด; ถ้าต้องการจะหยุดความเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องเป็นอย่างนี้, ก็ดับความรู้สึกของสังขาร ว่าตัวกู ตัวกูนั้นเสีย, ไม่มีความรู้สึกอะไร ว่าเป็นตัวเรา ว่าเป็นของเราเสีย.

อย่าเอาสังขารมาเป็นเรื่องของเรา เปลื้องจิตให้อิสระ.

สังขารมีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา. ถ้าเราไปยึดถือเอาว่า สังขารเป็นของเรา, ความเจ็บไข้มันก็กลายเป็นของเราไปด้วย เราก็รู้สึกเป็นทุกข์ รู้สึกเสียใจ รู้สึกน้อยใจ. ถ้ามาตั้งใจกันเสียใหม่ให้เด็ดขาดลงไป ด้วยสติปัญญา หรือด้วยกำลังจิตกันเข้มแข็ง ว่า “**เรื่องของสังขารก็เป็นเรื่องของสังขารไปเกิด, เรื่องของสังขารก็จึงเป็นเรื่องของสังขารไปตามเรื่องของสังขารเกิด** อย่ามาเป็นเรื่องของเราเลย; **เรื่องของสังขารคือไม่เที่ยง สังขารเป็นทุกข์ สังขารเป็นอนัตตา, แต่เรื่องที่เรารปรารถนานั้นเป็นเรื่องหยุด เป็นเรื่องดับ เป็นเรื่องสงบ เป็นเรื่องเย็น เป็นเรื่องของพระนิพพาน.**” จิตจะต้องมองให้เห็นเช่นนี้เสียก่อน จึงจะไม่ถือเอาเรื่องของสังขารมาเป็นเรื่องของเรา.

ให้สังขารเจ็บไข้ หรือสลายไปตามธรรมชาติเกิด; จิตจะไม่ถือเอาความเจ็บ ความไข้ หรือความตายนั้นมาเป็นของเรา, จิตจะไม่ผูกพันกับความเจ็บไข้และความตาย แต่เปลื้องจิตออกมาเสียจากความเจ็บ ความตาย มาสู่ความเป็นอิสระ ไม่ต้องเวียนว่ายไปในสงสาร.

นี่แหละคือคำเตือน ที่ความเจ็บไข้มันมาเตือนให้เราฉลาดขึ้น, ไม่ได้มาเตือนให้เราเป็นทุกข์ ไม่ได้มาเรียกร้องให้เราเป็นทุกข์; เพียงแต่มาเตือนว่า **จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อม สำหรับความดับไม่เหลือแห่งความรู้สึกว่าตัวกู ว่าของกู;** โดยใจความก็คือดับตัวกู ดับของกูเสีย, ไม่ใช่มาเตือนให้ฆ่าตัวตายเร็ว ๆ, เป็นต้น; มันไม่มีประโยชน์อะไร. แต่มาเตือนว่า **ให้ดับความยึดมั่นถือมั่นว่าตัวกูเสีย, ดับความยึดมั่นในอะไร ๆ ว่าเป็นของกูเสีย;** นี้เรียกว่า มาเตือนสำหรับความดับไม่เหลือ ดับความยึดมั่นถือมั่นว่าตัวกู หรือว่าของกูเสียแล้ว, มันก็ไม่มีผู้ใดที่จะอยู่สำหรับเกิด แก่ เจ็บ ตาย.

หลักการเตรียมตัวฉบับไม่เหลือ ๓ ระยะ.

ทีนี้ มาพูดถึงเรื่อง การเตรียมตัวเตรียมใจสำหรับจะฉบับไม่เหลือนี้ ให้ละเอียดออกไปอีกสักหน่อย. เตรียมตัวสำหรับฉบับไม่เหลือนี้ จะแยกออกเป็น ๓ อย่าง หรือ เป็น ๓ ระยะ คือ :-

ระยะที่ ๑ ให้มีความระลึกว่า เรื่องที่คนเราจะต้องประพุดจะต้องกระทำในเรื่องโลก ๆ ต่าง ๆ นานานั้น, บัดนี้เราทำเสร็จแล้ว: เราได้ทำครบถ้วนแล้วในการทำมาหากิน เลี้ยงบุตรธิดา เพื่อนฝูง บิดามารดา มิตรสหาย; เราได้กระทำทุกอย่างแล้วสำหรับเรื่องของโลก, **เรื่องในโลก เราทำเสร็จแล้ว.** นี่เรื่องหนึ่ง

ระยะที่ ๒ นึกถึงเรื่องบุญกุศลต่าง ๆ นานา เราได้ทำแล้ว : เรื่องทานก็ทำแล้ว, เรื่องศีลก็ทำแล้ว, สงเคราะห์สัตว์ทั่วไปก็ทำแล้ว, สาธารณประโยชน์อะไรก็ตาม ที่เป็นเรื่องบุญเรื่องกุศล เราก็ได้ทำเสร็จแล้ว, ได้ทำเพียงพอแก่ตัดภาพแล้ว ได้ทำเหมาะสมแก่การที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์คนหนึ่งแล้ว; **การที่จะบำเพ็ญกุศลให้มากเพียงไร เราก็ได้ทำเสร็จแล้ว.** นี่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง.

เรื่องที่ ๓ คือทำความระลึกว่า **พอกันทีโว้ย** สำหรับที่จะเวียนว่ายไปในอาการอย่างนี้ อย่างช้า ๆ ชาก ๆ นี้ **พอกันทีโว้ย**. พอกันที สำหรับที่จะเวียนว่ายไปในสังสารวัฏ; คือจะเกิดเป็นมนุษย์ มันก็ต้องประสบกับความเป็นอย่างนี้อีก **พอกันที**, แม้ไปเกิดเป็นเทวดาก็ยังจะต้องตาย ยังจะต้องเป็นทุกข์เป็นร้อนเพราะกิเลส ไม่ได้ไปกว่ามนุษย์, **พอกันทีสำหรับจะไปเกิดเป็นเทวดา หรือว่าเป็นมนุษย์.**

ถ้าเราทำบุญทำกุศลสำหรับเกิดเป็นเทวดา มันก็แน่นอนที่จะเกิดเป็นเทวดา; แต่ว่าเกิดเป็นเทวดาแล้ว ไม่ใช่ว่าจะพ้นทุกข์ มีกิเลสตามแบบของเทวดา ยึดมั่นถือมั่นตามแบบของเทวดา เป็นเหตุให้มีความทุกข์ มีความกลัว แล้วก็มีความเจ็บไข้ทางจิตใจ คือกิเลสเบียดเบียนอยู่เสมอ. **ทำบุญเพื่อเกิดเป็นเทวดานี้พอกันทีโว้ย.**

ทีนี้แม้ว่าจะสูงไปกว่านั้นอีก คือบางครั้งบางคราวเกิดเป็นพรหม เป็นเทวดาชั้นสูง แต่แล้วมันก็มีตัวตน มีตัวกู-มีของกู สำหรับที่จะต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่แน่นอน. แม้เป็นพรหมยังยึดมั่นถือมั่นว่า ตัวกู ยิ่งกว่าคนธรรมดาไปเสียอีก เพราะมันสบาย; มันก็ยังไม่อยากตาย มันก็ยังยึดมั่น. พวกพรหมก็มีตัวกู-มีของกูที่เข้มข้น ไม่อยากจะตาย เพราะสบายมาก เลยยังไม่อยากจะตาย, ยิ่งไม่อยากจะตายมันก็ยังกลัวตาย. พวกพรหมก็ต้องเป็นทุกข์เพราะความตาย แม้ว่าจะอยู่นานเป็นกัปป์เป็นกัลป์.

ฉะนั้น พอกันที สำหรับการที่จะเวียนว่ายไปเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา หรือเป็นพรหม; เรียกว่า **พอกันทีสำหรับสังสารวัฏ.** เกิดเป็นมนุษย์อีกก็ไม่ไหว เกิดเป็นเทวดาอีกก็ไม่ไหว เกิดเป็นพรหมอีกก็ไม่ไหวอยู่นั่นเอง; ฉะนั้น พอกันทีสำหรับสังสารวัฏ. ขอให้ระลึกได้อย่างนี้; นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง.

รวมเป็น ๓ เรื่องด้วยกัน; คือระลึกให้เห็นว่า **เรื่องในโลก** สิ่งที่จะต้องทำอย่างชาวโลก เราก็ได้ทำเสร็จแล้ว, **เรื่องบุญกุศล** ก็ได้ทำเสร็จแล้ว, **เรื่องวิญญูสงสาร** เวียนวายนี้ พอกันที พอกันที ควรจะดับไม่เหลือ คือหยุดกันเสียสักที. เรื่องนี้สำคัญมาก.

ขอให้บทวนใหม่ อีกสักครั้งหนึ่ง **ว่าการที่จะตั้งใจดับไม่เหลือ เพื่อถึงความสงบสูงสุดนั้นให้ระลึก หรือมองเห็นชัดอยู่ว่า เรื่องในโลก เรื่องสำหรับโลก อย่างโลก ๆ เราทำเสร็จแล้ว** นี่เรื่องหนึ่ง; **เรื่องบุญเรื่องกุศลที่จะเกิดในโลกอื่น** เราก็ทำเสร็จแล้ว แล้วก็ไม่มีเหตุผลอะไรมากไปกว่าการเกิดอีก; และเรื่องพอกันที สำหรับวิญญูสงสาร - การเวียนวายอันไม่มีที่สิ้นสุด.

นี้(มี)อยู่เป็น ๓ เรื่อง ล้วนแต่แสดงให้เห็นว่า **พอกันที พอกันที** : พอกันทีที่จะไปทำเรื่องอย่างโลก ๆ ในโลกนี้, หรือจะไปทำเรื่องบุญกุศลสำหรับโลกอื่น ก็พอกันที, พอกันที สำหรับการเวียนวายไปตามอำนาจของกรรม เราจะไม่มียึดถือกรรม จะไม่มียึดถือผลกรรม ต้องการจะดับไม่เหลือ จะพอกันที เพื่อไม่ต้องทนทรมานด้วยการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป. นี่แหละเรียกว่าหยุดกันที **พอกันทีสำหรับการเวียนวายตายเกิด**; ขอสมัครดับไม่เหลือ : **ดับไม่เหลือแห่งตัวกู แห่งของกู, ดับไม่เหลือ** เย็นสนิทเป็นพระนิพพาน.

เอาชนะความเจ็บไข้และความตาย ด้วยการไม่ยึดมั่นอะไร ๆ ทุกสิ่ง.

เดี๋ยวนี้เราก็มองเห็นอยู่แล้วว่า ความเจ็บไข้ หรือความตาย เป็นภัยที่คุกคามเราไปรับเอามาเป็นของเรา มันกลับคุกคามเรา มันกลับกัดเอาเรา, มันเป็นตัวออกตัณญ เราไปเอามาเป็นของเรา มันกลับกัดเรา; เราไม่เอามาเป็นของเรา มันจึงจะไม่กัดเรา.

เราจะเอาชนะความเจ็บไข้หรือความตายให้ได้นี้ เราจะต้องละความยึดมั่นถือมั่นในโลกเสีย; ถ้าเรายังยินดี ยังหวังอะไร ๆ ในโลกนี้แล้ว, ความเจ็บไข้ หรือความตายมันก็จะคุกคามเรา จะบีบคั้นเรา จะทรมานเรา, ให้เรากลัวบ้าง ให้เราเสียใจบ้าง ให้เราเป็นทุกข์บ้าง. ถ้าเราสลัดทิ้งออกไปเสียไม่เลื่องมันไว้แล้ว, มันก็บีบคั้นเราไม่ได้; ความเจ็บหรือความตายจะมาทุเลาให้เรากลัว เราก็ไม่กลัว, จะมาทำให้เราเสียใจ เราก็ไม่เสียใจ, จะมาทำให้เราเป็นทุกข์ เราก็ไม่เป็นทุกข์.

คิดดูให้ดี : เราเป็นทุกข์เพราะเรายังหวังที่จะอยู่ในโลก ยังจะติดอยู่ในโลก ยังจะติดอยู่ในสิ่งสวย ๆ งาม ๆ ที่เรารัก ที่เราพอใจในสังสารวัฏ; พอเรามองเห็นว่า นี่เป็นของมายาชั่วคราวชั่วคราว หลอกหลวงเราให้เป็นทุกข์ ดังนี้แล้ว, เราก็ไม่หวังที่จะได้เหยื่อ ได้ของสวยของงาม ของหลอกหลวงอย่างนี้อีก; ไม่หวังที่จะกินเหยื่อต่อไป อีก ไม่หวังที่จะเฝ้าตรอยสนุกสนานในโลกนี้ หรือในโลกสวรรค์ หรือในโลกไหนก็ตาม; ไม่หวังที่จะไปเกิดเป็นอะไรที่ไหนอีกทั้งหมด : มันเป็นเรื่องของมายา หลอกหลวงชั่วคราวชั่วคราวทั้งนั้น.

เมื่อใด จิตมองเห็นว่า ไม่มีอะไรที่น่าเอา ไม่มีอะไรที่น่าเป็น ไม่ว่าในโลกนี้ หรือในโลกไหน ไม่ว่าชนิดนี้หรือชนิดไหน ไม่ว่าอย่างนี้หรืออย่างไหน หมดทุกอย่างแล้ว, จิตก็จะโน้มไปสู่สันติ คือความสงบราบเรียบ ไม่เหลือเอง เพราะว่ามันไม่มีอะไรที่น่ารักพอใจให้ยึดถือ; มันไม่รู้จะเอาอะไร มันก็โน้มไปเพื่อความดับไม่เหลือเอง. ขอให้สังเกตดูให้ดี ๆ ธรรมชาติมันก็ช่วยมากอยู่อย่างนี้แล้ว.

บัดนี้ จงทำในใจให้เห็นว่า ในโลกนี้หรือในโลกไหนก็ตาม, ไม่มีอะไรที่น่าเอา ไม่มีอะไรที่น่าเป็น ซึ่งหมายถึงยึดถือว่าเป็นของเรา; มีอยู่อย่างเดียวกันเท่านั้นที่น่าเอาหรือน่าเป็น, คือสันติสุขความสงบราบเรียบแห่งจิตใจ ดับไปโดยไม่เหลือ มีจิตใจเยือกเย็นเป็นนิพพานเพราะจิตไม่ไปยึดมั่นในสิ่งใดให้เกิดกิเลสหรือเกิดความเร่าร้อน. จิตไม่ยึดมั่นสิ่งใดให้เกิดกิเลสเป็นความเร่าร้อน, นี้เรียกว่า จิตหลุดพ้น จิตสงบ จิตเยือกเย็นเป็นนิพพาน.

ความเจ็บไข้มาเตือนให้พอกันที ในเรื่องเวียนว่าย.

คำว่า “นิพพาน” นิพพานนั้น ให้ความหมายให้ชัดว่า มันเป็นความเย็นแห่งจิต เพราะไม่มีความร้อนแห่งจิต เพราะไม่มีกิเลสของจิต เพราะไม่มีความยึดมั่นถือมั่นอันเป็นเหตุให้เกิดกิเลส. นิพพานคือความเย็น เพราะไม่มีความร้อน เพราะไม่ต้องเวียนว่ายไปในสังสารวัฏฏ์ เป็นนั่นเป็นนี่, อย่างนั้นอย่างนี้ เปลี่ยนแปลง อย่างนั้นอย่างนี้, ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย คือไม่มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของกู เพราะไม่มีตัวกู ดับตัวกูเสียได้; นั่นแหละคือความดับเย็น : ตัวกูเป็นที่ตั้งแห่งความร้อน, ดับตัวกูเสียได้ ก็เป็นความเย็น.

ดูให้ดีในข้อนี้แหละว่า ความเจ็บไข้มาเตือนให้เราารู้สึกว่า พอกันที พอกันที : พอกันทีสำหรับความเวียนว่ายไปในวัฏฏสงสาร.

มองเห็นภัยในความเจ็บไข้มองเห็นภัยในความตายแล้ว ก็อย่าไปหวังเหยื่อที่จะทำให้เกิดความเจ็บไข้หรือความตาย; ก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ไม่หวังจะมีตัวกูหรือมีของของกูอะไร ๆ ในโลกนี้อีกต่อไป; มุ่งหน้าเฉพาะต่อสันติคือความสงบระงับ ดับเย็นเป็นนิพพาน, ไม่มีการเวียนว่ายอีกต่อไปเกิด.

เดี๋ยวนี้เป็นเวลาที่เหมาะอย่างยิ่ง ที่เราจะได้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งถูกต้อง ในเรื่องของวัฏฏสงสาร; เดี่ยวนี้เป็นโอกาสที่เราจะรู้จักความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ได้เป็นอย่างดี ที่พระพุทธรเจ้าท่านได้ตรัสว่า “อาตมยเราเป็นกัลยาณมิตรแล้ว จะพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย”.

จะพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ได้อย่างไร? ก็คือว่าไม่มีตัวกู-ไม่มีของกู สำหรับจะเอาความเกิด แก่ เจ็บ ตายมาเป็นของกู. ปล่อยให้ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องของสังขารไปเกิด, ไม่เอามาเป็นของกู; อย่างนี้แหละ เรียกว่าพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย, ได้ดับเย็นเป็นนิพพาน ไม่มีวัฏฏสงสาร. ขอให้ใช้เวลานี้ให้เป็นประโยชน์อย่างนี้ถึงที่สุดเกิด.

ธรรมเทศนาตักเตือนคนเจ็บไข้ สมควรแก่เวลา, ขอยุติลงเพียงเท่านี้.

ตอน ๒.

จะขอถือโอกาส **เตือนสติคนเจ็บไข้**, ต่อไปอีกสักครั้งหนึ่ง; ดังต่อไปนี้ :-

โดยอธิบายให้เห็นว่า เราจะดับความไข้ หรือความทุกข์ของความเจ็บไข้ได้ ก็โดยใช้หัวใจของพระพุทธรศาสนา: เอาหัวใจของพระพุทธรศาสนา มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในเวลาเจ็บไข้ในเวลาเจ็บไข้เอาหัวใจของพระพุทธรศาสนามาใช้ให้เป็นประโยชน์; ฟังดูให้ดี.

หัวใจของพระพุทธรศาสนาเนี่ย เคยพูดกันมามากมายหลายครั้งแล้ว คงจะทราบกันอยู่แล้ว. แต่บางคนอาจจะลืมไปได้; หรือว่ายังจำได้อยู่ เมื่อยังสบายยังดี ๆ อยู่, พอความเจ็บไข้มาครอบงำก็อาจจะพินเพื่อนไปได้; จึงต้องนำมาพูด ต้องนำเรื่องนี้มาพูดอีกในที่นี้ เพื่อเป็นการชักชวน **ที่จะมีประโยชน์ ที่สุดในเวลาเผชิญหน้ากับความเจ็บไข้**.

หัวใจของพระพุทธรศาสนา คือ “สิ่งทั้งปวงเป็นเช่นนั้นเอง”.

สำหรับหัวใจของพระพุทธรศาสนาเนี่ย อาจจะกล่าวได้หลายอย่าง; แต่ว่า ที่รัดกุมเข้มข้นถูกต้องที่สุด ก็คือ คำกล่าวสั้น ๆ ว่า **สิ่งทั้งปวงเป็นเช่นนั้นเอง**, สิ่งทั้งปวงเป็นเช่นนั้นเอง : ความทุกข์ก็เช่นนั้นเอง, ความสุขก็เช่นนั้นเอง, **ไม่สุขไม่ทุกข์ก็เช่นนั้นเอง**, ความเจ็บไข้ก็เช่นนั้นเอง, ความไม่หายก็เช่นนั้นเอง, ความหายก็เป็นเช่นนั้นเอง; อย่าไปดีใจเสียใจ ขึ้น ๆ ลง ๆ กับความเจ็บไข้.

ความเป็นเช่นนั้นเอง เรียกโดยบาลีว่า **ตตตา ตตตา**, คนจีนเขาเรียกกันว่า **ยฺฮึ ยฺฮึ**, เป็นไทยก็ว่า **เช่นนั้นเอง**.

จำได้ว่า เคยพูดถึงเรื่องนี้กันมาหลายครั้งแล้ว; ลองระลึกนึกดูว่าได้เคยพูดว่าอย่างไร. **ตตตา** แปลว่า **เช่นนั้นเอง เช่นนั้นเอง**; ทุกสิ่งเป็นเช่นนั้นเอง : **สิ่งที่มีเหตุปัจจัยก็เช่นนั้นเอง, สิ่งที่ไม่มิเหตุปัจจัยก็เช่นนั้นเอง**. หมายความว่า **สังขารก็เป็นเช่นนั้นเอง; วิสังขารที่ไม่ใช่สังขาร มันก็เป็นอย่างนั้นเอง**. สังขารเป็นเช่นนั้นเองตามแบบของสังขาร; วิสังขารก็เป็นเช่นนั้นเอง ตามแบบของวิสังขาร, ระบุว่า **พระนิพพานก็เป็นเช่นนั้นเอง** ตามแบบของพระนิพพาน จึงเป็นอันว่า **ไม่มีอะไรที่จะไม่เป็นเช่นนั้นเองไปตามแบบของตน ๆ**.

ถ้าว่าเรามองเห็นความเป็นเช่นนั้นเอง แล้วจะมีผลอย่างไร ? ข้อนี้ก็เคยพูดกันแล้ว ขอให้ย้อนระลึกนึกถึงใจความเหล่านั้นอีก. ทบทวนกันสั้น ๆ ง่าย ๆ อีกครั้งหนึ่งก็ว่า **พวกที่มีเหตุมีปัจจัย** : สังขารพวกที่มีเหตุ

มีปัจจัย, มันก็มีการเกิดขึ้นมา การตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป. การเกิดขึ้น มันก็เป็นเช่นนั้นเอง, การตั้งอยู่ มันก็เป็นเช่นนั้นเอง, การดับไป มันก็เป็นเช่นนั้นเอง; ดังนั้น ความเกิด มันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง, ความแก่ชรา มันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง, ความเจ็บไข้ มันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง, กระทั่ง ความตาย มันก็คือความเป็นเช่นนั้นเอง.

ขอให้ดูให้ดีจนรู้สึกในความจริงข้อนี้ว่า **ที่เราอยู่สบาย ไม่เจ็บไข้** มันก็เช่นนั้นเอง, **จนเราเกิดเจ็บไข้ขึ้นมา** มันก็เช่นนั้นเอง, **ถ้ามันหาย** ก็ด้วยเหตุปัจจัยของมันเช่นนั้นเอง, **ถ้าตาย** มันก็ตายด้วยเหตุปัจจัยของมันเช่นนั้นเอง. เราจะเห็นความเป็นเช่นนั้นเอง ในทุกสิ่งทุกอย่าง จนไม่เห็นว่าจะแปลกอะไร : ความตายก็ไม่แปลกอะไร ความไม่ตายก็ไม่แปลกอะไร, มันเช่นนั้นเอง. **จิตเห็นเช่นนั้นเอง จิตก็สงบ ไม่กระวนกระวายจิตก็จะเย็นเป็นนิพพาน** จนกว่าจิตนั้นจะสิ้นสุด จะดับไปอีกครั้งหนึ่ง เรื่องก็จบกัน ไม่มีอะไรที่จะเป็นทุกข์ แก่จิตชนิดนี้. จิตชนิดนี้คือจิตที่จะไม่เป็นทุกข์.

นี่แหละ มองให้เห็นว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่มันเป็นเรื่องเช่นนั้นเอง มันเป็นเรื่องเช่นนั้นเองของมัน. เรามีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา, แต่อย่าคิดว่ามันต้องเป็นอย่างนั้น โดยไม่มีทางที่จะหยุดมันเสียได้. เราจะหยุดความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เสียได้ ก็โดยอย่าไปหลงยึดถือว่ามีตัวกู อย่าไปหลงยึดถือว่ามีตัวตนของกู; ไม่ยึดถืออะไรว่าเป็นตัวตนของกูแล้ว ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย มันจะมีได้ที่ไหน มันจะมีได้แก่ใคร เพราะว่ามันไม่มีตัวกูที่จะเกิด แก่ เจ็บ ตาย.

ดับตัวกูเสีย ก็หมดปัญหาทั้งปวง.

เรื่อง **กรรม** ก็เหมือนกัน : ทำกรรมใดไว้ ในที่สุดเราก็ชี้เกียจจะเวียนว่ายไปตามกรรม. “ชี้เกียจจะเวียนว่ายไปตามกรรม” ฟังดูให้ดี : **ก็หยุดตัวกูเสีย. กรรมเก่าก็หมดไป** เพราะไม่มีตัวกูที่จะเป็นไปตามกรรม, กรรมใหม่ก็ไม่ได้ทำเพราะไม่มีตัวกูที่จะทำ. **นี่เรื่องกรรมนี้ เราหยุดมันเสียได้**; เราบังคับหยุดมันได้ ไม่ให้มันมีพิษมีสงอีกต่อไป. ทั้งหมดก็มันเป็นเช่นนั้นเอง : เป็นไปตามกรรมก็เช่นนั้นเอง ไม่ต้องเป็นไปตามกรรมก็เช่นนั้นเอง; คือว่าเราทำถูกต้องตามธรรมะขั้นสูงสุดที่จะหยุดเสียซึ่งกรรม ด้วยกฎแห่งความเป็นเช่นนั้นเอง. ปล่อยให้อะไร ๆ มันเป็นเช่นนั้นเอง เป็นเช่นนั้นเอง อย่าให้มันเป็นตัวกูขึ้นมา อย่าให้มันเป็นตัวกูขึ้นมา : ให้อะไร ๆ มันเป็นเช่นนั้นเองไปตามเรื่องของมัน; อย่าให้เป็นตัวกูขึ้นมา อย่าให้เป็นของกูขึ้นมา.

ข้อนี้ **พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า** “ถ้าได้อาศัยพระองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว จะพ้นจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย”. ก็เพราะว่า พระพุทธองค์ทรงสอนให้เรารู้จักทำจิตใจเสียใหม่ อย่าให้เกิดเป็นตัวกู เป็นของกูขึ้นมา. นี่แหละเรียกว่าพ้นเกิด พ้นเจ็บ พ้นตาย พ้นจากเวียนว่ายไปตามกรรม.

เราได้อาศัยพระพุทธองค์เป็นกัลยาณมิตรแล้ว, เราดับตัวกูเสียได้ ปัญหาทั้งหลายก็หมดไปเอง เรียก
ว่ามีอนัตตาเข้ามา มีความไม่ตัวตนเข้ามา. สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ฉะนั้น จึง
ไม่มีใครเกิด ไม่มีใครแก่ ไม่มีใครเจ็บ ไม่มีใครตาย ไม่มีใครเวียนว่ายไปตามกรรม; มีแต่สังขารของธรรมชาติ
เป็นไปตามเหตุปัจจัยของมัน. นี่เรียกว่ามันเป็นเช่นนั้นเอง มันเป็นเช่นนั้นเอง, เป็นไปตามกฎของอิทัปปัจจยตา.

คำนี้สำคัญมาก เรียกว่า กฎของอิทัปปัจจยตา แปลว่า เพราะมีสิ่งนี้เป็นปัจจัย สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น
เพราะมีสิ่งนี้เป็นปัจจัย สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น; เช่นมีตัวกูมันก็เกิดของกู มีตัวกูมันก็เกิดของของกู มันก็เกิดความยึด
มันถือมันอะไร ๆ เป็นของกู ทรัพย์สมบัติ เงินทอง ข้าวของ อะไรก็มันเป็นของกูขึ้นมา แล้วมันก็มาหนักอึ้งบนกู
มันก็มีความทุกข์เพราะมีสิ่งนั้น ก็กลัวสิ่งนั้นจะสูญหายไปเสีย จะพลัดพรากจากกัน. ถ้าจิตมันเป็นเช่นนั้นเอง
มันรู้สึกเช่นนั้นเอง, มันก็ไม่ยึดถืออย่างนั้น มันก็ไม่มีอะไรมาครอบงำจิตให้เป็นทุกข์ได้.

นี่อาศัยความเป็นเช่นนั้นเอง ที่เราประพฤติกะทำอย่างถูกต้อง, เปลื้องจิตออกมาเสียได้จากความ
ทุกข์. สังขารมันจะเกิด จะแก่ จะเจ็บ จะตาย ก็ช่างหัวมัน เป็นไปตามเรื่องของสังขาร; เราเห็นเป็นเช่นนั้นเอง
เป็นเช่นนั้นเอง ไม่มีความหมายอะไร มันเป็นเช่นนั้นเอง, จิตนี้ปลื้มออกมาเสีย ปลื้มตัวออกมาเสีย
ถอนตัวออกมาเสีย อย่าไปยุ่งกับสิ่งเหล่านั้น โดยเอามาเป็นของกู. ไปเอาของที่มีพิษร้ายมาใส่กูมันก็ต้องได้เกิด
ทุกข์ทรมาน; อย่ารับเอาอะไรมายึดมันถือมัน. ความยึดมันถือมันนั่นแหละมันจะกัดเอง มันจะทำให้เป็นทุกข์;
อย่าไปยึดมันถือมัน ก็จะไม่มีอะไรที่มาทำให้เป็นทุกข์

ถ้าไม่มีตัวตนเป็นเจ้าของสังขาร แล้วก็หมดทุกข์.

อาศัยพระพุทธรูปเป็นกัลยาณมิตรอย่างนี้; จนกระทั่งวาระสุดท้ายวาระที่จะดับจิตก็ยังพระพุทธรูปอยู่กับเราคือความรู้ว่าเช่นนั้นเอง ความรู้เช่นนั้นเอง, เหมือนกับพระพุทธรูปมาคอยทรงกระซิบอยู่ข้างหูเราเตือนเราว่า มันเช่นนั้นเอง อย่าเอามาเป็นของเก. อาศัยพระพุทธรูปเป็นกัลยาณมิตร มันได้รับประโยชน์สูงสุดอย่างนี้; คือไม่ไปยึดเอาสิ่งใดมาเป็นของตน. นี่แหละเรียกว่า มีหัวใจของพระพุทธศาสนาอยู่กับตน.

หัวใจของพระพุทธศาสนา คือความเป็นเช่นนั้นเอง เห็นความเป็นเช่นนั้นเอง, ตถาตา-ความเป็นเช่นนั้นเอง. เอาความเป็นเช่นนั้นเองมาแจ่มแจ้งอยู่ในใจ ก็เหมือนพระพุทธรูปมาประทับอยู่กับเรา ข้างหน้าเราบอกเราไม่ให้ลืม ไม่ให้ผลอสติ.

สิ่งทั้งปวงเป็นเช่นนั้นเอง ไม่ควรจะเอามาเป็นของเรา มาเป็นเรา เพราะมันไม่อยู่ในอำนาจของเรา; เพราะว่าเรา ๆ เรานั้น คือความหลง ยึดถือความรู้สึกนึกคิดนี้เป็นตัวเรา. มันไม่ใช่เรา มันปรุงแต่งกันตามธรรมชาติ เกิดความคิดว่าเรา; ฉะนั้น เราก็เป็นเรื่องลม ๆ แด้ง ๆ ไม่มีตัวเราที่แท้จริง.

เดี๋ยวนี้ความเจ็บไข้มันเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ ตามกฎของธรรมชาติ มันเกิดขึ้นมันเปลี่ยนแปลงไป มันเกิดขึ้น มันเปลี่ยนแปลงไป; อย่าไปรับเอาอาการนั้น มาเป็นของเรา. โดยปกติ เราก็มองเห็นข้อนี้อยู่; คือเวลาสบาย ๆ ก็มองเห็นข้อนี้อยู่, ไม่ทำจิตให้ยึดมั่นในอะไร จิตไม่ยึดมั่นในอะไรให้เป็นทุกข์, ครั้นเมื่อถึงคราวที่สังขารร่างกายนี้มันจะดับลงไป ก็ต้องระลึกข้อนี้ให้ได้ จึงจะไม่เป็นทุกข์.

ความตายไม่ใช่ของเรา มันเป็นเพียงกิริยาอาการของสังขาร. เมื่อสังขารตามธรรมชาติมันทำกิริยาอาการอย่างนั้น มันจึงไม่ใช่ ไม่ใช่การกระทำของเรา ไม่ใช่ความตายของเรา; เราไม่มี, ความคิดว่าเราไม่มี, ไม่มีตัวตนที่ จะเป็นเจ้าของแห่งความตาย; ให้เห็นว่าเป็นเพียงกิริยา อาการของธรรมชาติ ตามธรรมชาติ ซึ่งมันจะต้องดับ, ความดับนั้นมันมีแน่.

จึงอยาก ให้รู้จักทำอยู่ในใจ ทำไว้ในใจ ว่าถ้ามันจะต้องแตกดับ หรือถ้ามันจะต้องตายลงไปจริง ๆ ก็ให้เป็นเรื่องของสังขารของร่างกาย; ไม่ใช่มีของใคร ไม่ใช่ของเรา. ข้อนี้ได้เขียนไว้เป็นคำกลอน, จะเอามาอ่านให้ฟังสบาย ๆ ใจ, และจะได้ระลึกเมื่อสังขารนี้จะแตกดับ จะได้หัวเราะเยาะมันได้. คำกลอนนั้นมีว่า :-

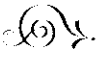
สิ่งปรุงแต่ง	ทั้งหลาย	ไม่เที่ยงทนอ
มันเกิดก่อ	ตามหน้าที่	มีสังขาร
แล้วก็ดับ	เป็นธรรมดา	ตามอาการ
ไม่อยู่นาน	มันเป็น	เช่นนั้นแล.

สังขารกลุ่ม	นี้หนอ	ก็เหมือนกัน
จะสิ้นสุด	ลงในวัน	หนึ่งเป็นแน่
ไม่มีใคร	เกิดหรือตาย	มีได้แต่
สังขารแท้แท้	มันจะดับ	โดยธรรมดา.
ความสงบ	มีเพราะดับ	แห่งสังขาร
มันดับเย็น	เป็นนิพพาน	สิ้นสงสาร
นามรูปนี้	ดับวันนี้	เป็นกิริยา
ไม่มีเชื้อ	กลับมา	เกิดอีกเลย ฯ

ขอให้ทบทวนในใจให้เห็นชัดอยู่เสมอไป ดังข้อความที่กล่าวนี้; อ่านอีกครั้งหนึ่งก็ได้ :-

สิ่งปรุงแต่ง	ทั้งหลาย	ไม่เที่ยงหนอ
มันเกิดก่อ	ตามหน้าที่	มีสังขาร
แล้วก็ดับ	เป็นธรรมดา	ตามอาการ
ไม่อยู่นาน	มันเป็น	เช่นนั้นแล.
สังขารกลุ่ม	นี้หนอ	ก็เหมือนกัน
จะสิ้นสุด	ลงในวัน	หนึ่งเป็นแน่
ไม่มีใคร	เกิดหรือตาย	มีได้แต่
สังขารแท้แท้	มันจะดับ	โดยธรรมดา.
ความสงบ	มีเพราะดับ	แห่งสังขาร
มันดับเย็น	เป็นนิพพาน	สิ้นสงสาร
นามรูปนี้	ดับวันนี้	เป็นกิริยา
ไม่มีเชื้อ	กลับมา	เกิดอีกเลย ฯ

นี่คือหัวใจของพระพุทธวจนะทั้งหมด สรุปรวมอยู่ที่ว่า สังขารทั้งหลาย หรือวิสังขารก็ตาม มันเป็นอย่างนั้นเอง. เมื่อมันแสดงให้เห็นความเป็นอยู่เช่นนั้นอยู่ ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องไปข้องใจ ไม่มีอะไรที่เป็นปัญหา; ปลอ่ยให้จิตมันว่าง ให้จิตมันว่างสิ่งทั้งปวงเสีย, โดยไม่มีติดถือสิ่งใด ๆ โดยประการทั้งปวง.

ต่อไปนี้จะสวดพระบาลีให้ฟังสักหน่อย. ขอให้ตั้งใจฟังอีกที, ตั้งใจฟังให้ดี; หลับตาสำรวจมจิตใจ แล้วฟังให้ดี :-

สัพเพ สังขารา อนิจจา,
 สัพเพ สังขารา ทุกขา,
 สัพเพ ธัมมา อนัตตา ตี,
 ยะทา ปัญญาเย ปัสสະติ,
 อะละ นิพพินทะติ ทุกเข เอสะ มัคโค วิสุทฺธิยา.

สังขารา ประมา ทุกขา,
 เตสัง วุปะสสะโม สุโข,
 นิพพานัง ประมะง์ สุญญัง,
 นิพพานัง ประมะง์ สุขัง,
 นิพพานัง ประมะง์ วัธันติ พุทธา.

อิติปิ โส ภะคะวา,
 อะระหัง,
 สัมมาสัมพุทโธ,
 วิชชาจะระณะสัมปันโน,
 สุคะโต,
 โลกะวิทู,
 อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ.
 สัตถา เทวะมะนุสสานัง,
 พุทโธ,
 ภะคะวา ตี.

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
 สันทิฏฐิโก,
 อะกาลิโก,
 เอहिปัสสิโก,
 โอบะนะยิโก,
 ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ตี.

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 อชุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ญายะปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 สามะจิปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ยะทิทั้ง,
 จัตตารี ปุริสะยุดานิ อัญฐะ ปุริสะปุคคะลา,
 เอสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 อาหุเนยโย,
 ปาหุเนยโย,
 ทักขิเนยโย,
 อัญชะลิกะระณียะ,
 อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสา ตี.

เป็นอันว่าให้ถือว่า อาตมาได้มาเยี่ยม, แม้ไม่ได้มาด้วยตัว ก็มาด้วยเสียง ด้วยการกระทำดังนี้ สมตามความตั้งใจของอาตมาด้วย.

ขอให้คุณโยม สามารถดำรงจิตใจ ที่จะโน้มไปเพื่อความดับไม่เหลือแห่งตัวกู, ดับไม่เหลือแห่งความยึดถือว่าของกู, ไม่เอาความทุกข์อะไรมายึดไว้เป็นของกู, ไม่เอาความเปลี่ยนแปลงของสังขารมาถือไว้ว่าเป็นของกู: ก็เป็นอันว่า จะไม่มีจิตใจยึดถืออะไรไว้ให้เป็นทุกข์ เพราะเห็นความเป็นเช่นนั้นเอง เห็นตา - ความเป็นเช่นนั้นเองของสังขารทั้งหลาย.

ขอให้เห็นชัดเจนอยู่อย่างนี้ อยู่ตลอดเวลา; แล้วก็จะไม่มีปัญหาเหลืออยู่แต่ประการใดมีความสงบรำงับดับไปและไม่มีเชื้อสำหรับจะมาเกิดอีกได้ จงทุก ๆ ประการเกิด.

หนทางชนะตาย

ถอยอยากตาย	ใจสบาย	บอกไม่ถูก
ไม่ต้องหนาว	ถึงกระดูก	นะสหาย
มีแต่ครั้น	ครองใจ	อยู่ไม่วาย
ไม่เห็นเป็น	ภัยร้าย	ในมรณา.
สมัครตาย	ยิ่งสบาย	ไปกว่านั้น
ไม่มีปัญ-	หาเหลือ	เป็นเชื้อผวา
การจะอยู่	หรือจะตาย	คล้ายกันนี้หนา
ความชรา	หรือเจ็บไข้	ไม่อาจรอ.
ตายก่อนตาย	ยิ่งสบาย	ไปกว่าอีก
เป็นการฉีก	“กู” สลาย	ไม่เหลือหรือ
ทั้ง “ของกู”	ไม่อาจเกิด	ประเสริฐพอ
ต่อนั้นหนอ	ไม่มีใคร	ที่ตายเคยๆ

พุทธทาสภิกขุ

มองถูก ทุกข์คลาย

มองอะไร	มองให้เห็น	เป็นครูสอน
มองไม้ขอน	หรือมองคน	ถ้าค้นหา
มีสิ่งสอน	เสมอกัน	มีปัญญา
จะพบว่า	ล้วนมีพิษ	อนิจจัง
จะมองทุกข์	หรือมองสุข	มองให้ดี
ว่าจะเป็น	อย่างที่	เรานึกหวัง
หรือเป็นไป	ตามปัจจัย	ให้ระวัง
อย่าคุ้มคั่ง	จะมองเห็น	เป็นธรรมดา

มองโดยนัย	ให้มันสอน	จะถอนโคก
มองแยกโยก	มันไม่สอน	นอนเป็นบ้า
มองไม่เป็น	จะโทษใคร	ที่ไหนมา
มองถูกทำ	ทุกซีกก็คลาย	สลายเองๆ

พุทธทาสภิกขุ

ชีวิตสูงสุด

การกระทำ	การพูด	หรือการคิด
จงกระทำ	ด้วยจิต	ที่แจ่มใส
ไม่มีความ	หมายมั่น	ชั้นใดๆ
ด้วยจิตใจ	เด็ดดุ	อุปาทาน

อัน “ตัวกู”	“ของกู”	ดูให้เห็น
ว่ามันเป็น	สิ่งปรุงแต่ง	แห่งสังขาร
เอามาเป็น	“ตัวกู”	ดูอันธพาล
คือหน้าด่าน	ฉ้อธรรมชาติ:	ฉลาดโกงๆ

ใครขึ้นมี	ชีวิต	ชนิดนั้น
ตกนรก	ทั้งวัน	คว้นโขมง
ตกกลางคืน	ยังอดคว้น	ชั้นสุดโต่ง
จนเข้าโลง	ไม่เคยมี	ที่เยือกเย็น

จงคิด-พูด-ทำ	ด้วยใจ	ใสสะอาด
ใจฉลาด	ใจสงบ	เมื่อพบเห็น
สิ่งใดๆ	ชนะได้	ทุกประเด็น
ชีวิตเช่น	นี้สูงสุด,	มนุษย์เอย.

พุทธทาสภิกขุ

รายนามผู้มอบพวงหรีดไว้ถวาย

โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา
 กลุ่มงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ สมาผู้แทนราษฎร
 กลุ่มงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ สมาผู้แทนราษฎร
 กลุ่มงานบริการเอกสารอ้างอิง สสนง. เลขาธิการ สผ.
 คณะเลขานุการอธิบดีกรมที่ดิน
 คณะข้าราชการ สสนง. ที่ดิน จ. ชลบุรี
 ครอบครัวโชติประสิทธิ์
 ครอบครัวคุณอุดม - คุณละออง ชูเกลี้ยง
 ครอบครัวรอดวรรณ
 คุณเคร่ง สุวรรณวงศ์ อดีตนายเทศมนตรีหาดใหญ่
 คุณเคลือบ - คุณพยอม เดชดี
 คุณเจิม - คุณธวัช สืบขจร
 คุณเฉลิมลาภ รักษาสุวรรณ เจ้าหน้าที่ที่ดิน จ. สมุทรปราการ
 คุณเลิศชัย ภักดีอนวน ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแรงงานกลาง
 คุณโพธิพงษ์ - คุณยุพา ลำช้า
 คุณโศภนา เชนบวร
 คุณโสภาส รวงเงิน สมาชิกวุฒิสภา จ. พัทลุง
 คุณไพโรจน์ เมื่อทวีไล นายช่างใหญ่
 คุณครั้น สุวรรณวงศ์ อดีตเทศมนตรีหาดใหญ่
 คุณจเร - คุณอรวรรณ พันธุ์ปรีธ
 คุณจากรัทร ทองลงยา
 คุณฉัตรชัย ศิริพงษ์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยข้าวพัทลุง
 คุณชัยวัฒน์ ลิ้มปวรรณะ ผู้อำนวยการสำนักงานที่ดินของรัฐ กรมที่ดิน
 คุณชาญวิจารณ์ เกียรติคุณินท์
 คุณทยา - คุณธีรนนท์ เกียรติคุณินท์
 คุณทรงวุฒิ - คุณกนกพร นิตยธีรานนท์
 คุณธำนิ ทศณะศิริกุล หัวหน้าตรวจสอบสวนภาษี กรมที่ดิน
 คุณธีรพงษ์ - คุณตรีตาภรณ์ จรูญศรี
 คุณนคร - คุณณัฐวิภา ตามไท
 คุณนพมาศ ชลสุข ผอ. กองคลัง กรมที่ดิน
 คุณนพวงศ์ - คุณณวัฒน์ สุขะนันท์และครอบครัว
 คุณนิกร จ่าน รัฐมนตรีช่วยคมนาคม
 คุณนิรันดร์ ทาวรรณชัย
 คุณนบรียง - คุณหญิงภรณ์ ลำช้า
 คุณบัญญัติ - คุณวรรณภา - คุณสัณติพันธ์ จันทน์เสนา
 อธิบดีกรมที่ดินและครอบครัว
 คุณบัณฑิต อนันตมงคล AIA
 คุณบัณฑิต - คุณอุษา ลำช้า
 คุณบุตวรรตน์ จรูญสมิทธิ์ บ. ซิลส์สแปน จ.
 คุณพัชรินทร์ วงศ์ศิริเดช
 คุณพิเชษฐ พัฒนโชติ สมาชิกวุฒิสภา จ. นครราชสีมา
 คุณพิพัฒน์ - คุณคมคาย รุ่งโรจน์
 คุณภัทรพงศ์ ก้อนสุวรรณ
 คุณมณเฑียร หัสนันท์ เจ้าพนักงานกรมที่ดิน จ. นนทบุรี
 คุณมนูญ - คุณลำปาง จันทน์เสนาและครอบครัว
 คุณยก แก้วเผ็ก
 คุณรังสรรค์ - คุณศุภลักษณ์ ศรีวรรณสาร สรรพากรพื้นที่ กทม. 2 และภริยา
 คุณรังสิริ เจริญรุ่งเรือง เจ้าพนักงานที่ดิน สาขาสะเดา
 คุณรุ่งศักดิ์ วัชรพิมลมาศ ผอ. สำนักเทคโนโลยีท่าอากาศยาน
 คุณลักษณะมิตร - คุณดัยนา บุญนาค
 คุณวรรณ เกตุบุติ รองเลขาธิการวุฒิสภา
 คุณวราวุธ - คุณจารุรัตน์ วราภรณ์ รองอธิบดีที่ดินและภริยา
 คุณวัลย์ ชิมไพบูลย์
 คุณวัชรินทร์ จอมพลาพล รองเลขาธิการผู้แทนราษฎร
 คุณวัลลภ - คุณอมรา เขียววรรณ

คุณวิเชียร - คุณอุไร บัวมาศและครอบครัว
 คุณวิชัย ไพรสงบ รองอธิบดีกรมที่ดิน
 คุณวิชัย รัตนวราหะ รองอธิบดีกรมที่ดิน
 คุณวินัย - คุณพวงเพชร จันทน์เสนา และครอบครัว
 คุณวีระ - คุณอุษา ศิริวัฒน์
 คุณวีระวัฒน์ ชูติเชษฐพงศ์
 คุณศักดิ์ชัย ธนะบุญชัย อดีตสมาชิกวุฒิสภา
 คุณศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
 คุณสมโชค - คุณอุมาพร ชุมเพชร
 คุณสมชนก คุ่มพันธ์
 คุณสมพร - คุณเพียร พิษณุภรณ์และครอบครัว
 คุณสมพล วัฒนพันธ์ รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 คุณสมศรี - ปู - โปง - เป็ด
 คุณสะอาด - คุณอรุณี ชมนบุญ
 คุณสุดารัตน์ เกยุราพันธุ์ รมต. กระทรวงสาธารณสุข - สมยศ ลีลาปัญญาเลิศ
 คุณสุทัศน์ กองกัมภัย ผอ. กองการพิมพ์ กรมที่ดิน
 คุณสุทัศน์ วิมลกุล สำนักงานที่ดิน กทม.
 คุณสุธี เขียวกัลยา
 คุณสุใจ - คุณหญิงอุไรวรรณ ศิริพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดสงขลา
 คุณสุรภี ไตรสุวรรณและครอบครัว
 คุณหญิงอารีย์ ธีระสวัสดิ์
 คุณอนงค์ - คุณสถาพร เกษมสุข ที่ปรึกษาด้านประสิทธิภาพกรมที่ดิน
 คุณอนันต์ อนันตกุล
 คุณอุทัย นิตยโชติและน้องๆ
 คุณอุ้นเรือน วรพิทยุต และลูกๆ
 ช.อ.ศ. กระทรวงศึกษาธิการ
 ช.อ.ศ.ส. กรมสามัญศึกษา
 ชมรมเย็บ - นิมิ วรศรี
 ชมรมข้าราชการและครูอาวุโสกระทรวงศึกษาธิการ
 ดร. เพ็ญใจ พุกกะคุปต์
 ธนาคารไทยพาณิชย์ จก. สาขาชิดลม
 ธนาคารกสิกรไทยฝ่ายพิจารณาเครดิต
 ธนาคารทหารไทย สาขารังสิตคลองสาม
 นพ. สุรพล รักปทุม
 บ. ที.ซี. เซลูลาร์ เวิลด์ จำกัด
 บมจ. กสิกรไทย
 บมจ. กสิกรไทย ฝ่ายนโยบายเครดิต
 บริษัท กรีนโอเดิล จำกัด
 บลจ. กสิกรไทย จำกัด
 บ้านสถาปัตยะเวส
 ฝ่ายจัดการลงทุนและวิจัย บลจ. กสิกรไทย
 ฝ่ายป้องกันปราบปราม สน. คลองตัน
 ฝ่ายสืบสวน สน. พญาไท
 พ.ต.อ. ไกรเลิศ บัวแก้วและภริยา
 พ.ต.อ. ชูศักดิ์ - คุณวิมลรัตน์ ไกรฤต
 พระราชครู - นางวามเทพมณี
 พล.ต. กอบบุญ - พ.ท. (ญ) กาญจนา วิจิต
 พล.ต. ดิษพงษ์ ทัพยมอนตรีและลูกๆ
 พล.ต. นิพนธ์ - คุณบุษลัน ทองกลีบ
 พล.ต. สัมพันธ์ - คุณจันทนา แจ่มเจนเวทย์ มทบ. 42
 พล.ต.ต. ทาว - คุณสุวิมล ภูมิสิงหราช
 พล.ต.ท. นาวัน - คุณเกื้อกูล สิงหนัดิน
 พล.ต.อ. เกา - ท่านผู้บัญชาการตำรวจ
 พล.ต.อ. จำลอง - คุณจงกล เข้มแข็งพันธุ์ รมต. ช่วยสาธารณสุขและภริยา
 พล.ต.อ. ดร. - คุณมยุรี โสติดิพันธ์

รายนามผู้มอบพวงหรีดไว้อาลัย	รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล
พล.ต.อ. สุรพร - คุณสุทธิดามาส์ ชัยขวัญ นายกสมาคม จ. พัทลุงและภริยา พัทลุงมูลนิธิ มล. ทองมั่งกฏ - คุณจารุจิตร ทองใหญ่ มูลนิธิสุวรรณสุทธธามย์ รพ. รามาธิบดี ร้านดอกไม้มาลัยวรรณ ลูกใหญ่และครอบครัว วทบ. (เคมี) จุฬาลง 2502 ว่าที่ร้อยตรี ชันธชัย วิจิตรณะ รองอธิบดีกรมที่ดิน สถาบันดนตรี KPN (บางแค) สนง. ที่ดิน กทม. สาขาคอนเมือง สนง. ที่ดิน กทม. สาขาคอนบุรี สนง. ที่ดิน กทม. สาขาบางเขน สนง. ที่ดิน กทม. สาขาบางกอกน้อย สนง. ที่ดิน กทม. สาขาบางกะปิ สนง. ที่ดิน กทม. สาขาบางเขน สนง. ที่ดิน กทม. สาขาบางกุ่ม สนง. ที่ดิน กทม. สาขาปทุมธานี สนง. ที่ดิน กทม. สาขาประเวศ สนง. ที่ดิน กทม. สาขาพระโขนง สนง. ที่ดิน กทม. สาขามีนบุรี สนง. ที่ดิน กทม. สาขาลาดกระบัง สนง. ที่ดิน กทม. สาขาลาดพร้าว สนง. ที่ดิน กทม. สาขาหนองแขม สนง. ที่ดิน กทม. สาขาหนองจอก สนง. ที่ดิน กทม. สาขาห้วยขวาง สนง. ที่ดิน จ. นครปฐมและสาขา สนง. ที่ดิน จ. นนทบุรี สาขาปากเกร็ด สนง. ที่ดิน จ. พระนครศรีอยุธยา สาขาวังน้อย สนง. ที่ดิน จ. สงขลา สาขาสะเดา สนง. ที่ดิน ภูเก็ต สนง. ที่ดิน สมุทรปราการ และสาขา สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสุวรรณสุทธธามวิทยา สมาคมศิษย์เก่ารณาริเฉลิม สงขลา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานกรมการ 1 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักผู้ตรวจราชการกรมที่ดิน สืบสวน ลน. บางชั้น มหาวิทยาลัยศรี รร. สุวรรณสุทธธามวิทยา อธิบดีและข้าราชการกรมพัฒนาธุรกิจการค้า Chris, Noy, Pim, CSFB Thailand FICO IBM Solutions Delivery Co., Ltd. IBM Thailand Co., Ltd. Mr. & Mrs. Clarke Richard - Maureen Clarke โจ - โกว - เป้ง โก - นญิง - กุ้ง - ดิม	กรมที่ดิน กลุ่มงานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานคณะกรรมการการคมนาคม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานคณะกรรมการการพาณิชย์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานคณะกรรมการการสื่อสารและโทรคมนาคม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานคณะกรรมการติดตามมติสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานร่างพระราชบัญญัติ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานบริการเอกสารอ้างอิง สำนักกรรมการ ๑ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กลุ่มงานบริหารทั่วไป สำนักกรรมการ ๑ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ข้าราชการสำนักสารสนเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร คณะข้าราชการ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร คณะข้าราชการ สำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี คณะครูโรงเรียนอนุบาลกรแก้ว คณะครู-อาจารย์โรงเรียนสุวรรณสุทธธามวิทยา ครอบครัววัฒนอมกุลบุตร ครอบครัวบัวมาศ - รัชนี จันทวี คลินิกฟันดี (พินู คุณดี พิน และ พิม) คุณเกรียงศักดิ์ เสงเจริญ คุณเกรียงศักดิ์ ราชณสุขวงศ์ คุณเกษราภรณ์ ตระการกิจวิชุด คุณเชมววรรณ จันทร์แก้ว คุณเฉลิม สองทิศ คุณเฉลิมพร ปทุมศิริวัชรชัย คุณเฉลิมพล คุณรพีพร คุณเฉลิมลาภ รักษาสุวรรณ คุณเฉลิมศรี ชูสกุลชาติ คุณเต้ย ศิริวิชาและครอบครัว คุณเทพพร ศิริธนวุฒิชัย คุณเทิดศักดิ์ บุญยไวยโรจน์ คุณเมธิญ เล้าอรุณ คุณเพชรรัตน์ มหันตระกูล คุณเพ็ญจันทร์ ยอดตราช คุณเมธา จันทน์แจ่มจรัส คุณเรวดี มาโนชัยภิญโญ คุณเล้ง - คุณอุบลรัตน์ ทรัพย์ชาตอนันต์ คุณเอกจิตรา ชูสกุลชาติ คุณเอนก - คุณสถาพร เกษมสุข คุณเชื้อพันธ์ เพ็ชรภรณ์ คุณเชื้อวลี ครากัยวานิช คุณแม่เสงน้อย สกุลจิตติเจริญ คุณแสงอรุณ วงศ์สาทร คุณโนรี ห่อรุ่งโรจน์ คุณโรจนา พัฒนาวิวงศ์ คุณโศภนา เชนบวร คุณโกสักรู เมืองนก คุณไชยพร อุดมทองก้อน คุณไพฑูรย์ สว่างแจ้ง คุณไพรัตน์ เดชะลิขิตกุล คุณไพศาล บงศ์สุวรรณ คุณณกศกร - คุณเจนกิจ อมรศักดิ์ คุณกนิษฐา พัฒนาพันธ์ คุณกมล คงสกุลวัฒนสุข คุณกมุต กาญจนาลัย คุณกรวุฒิ สันะบรรจง

รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล

คุณกรินทร์ วิลาวรรณ และภรรยา
 คุณกฤษณา หุตะเจริญ
 คุณกล้าหาญ ตันติพจน์โสภา
 คุณกวีล แสงวิเชียร
 คุณกอบศักดิ์ นฤนรรักษ์
 คุณกัญญา นุชนารถ
 คุณกัญติษ ภัทสวราวุธ
 คุณกัลยาณี - คุณอนันต์ ตันติธรรม
 คุณกาญจนา ทุมมานนท์
 คุณกานดา ทรัพย์ทวีบุตร
 คุณกิตติชัย เขาวนเรศ
 คุณกิตติพงษ์ อัครพิชยนต์
 คุณกิตติยา ตั้งตระกูลไทและครอบครัว
 คุณกุลพล วัชรกาฬ
 คุณขจรศักดิ์ - คุณรัชนี ไขบุญเรือง
 คุณขวัญจิต สุกุลเมฆา
 คุณขวัญชัย กิตติประภัสร์
 คุณชันธิชัย วิจักขณะ
 คุณงามจิต เกียรติธนาวิทย์
 คุณจงเดือน สุทธิรัตน์
 คุณจงรัก บุญขยานุรักษ์
 คุณจตุพร สุวิมลพันธุ์
 คุณจตุพล - คุณพนิกา เลิศหิรัญวิบูลย์และครอบครัว
 คุณจรรยา - คุณจรงค์ ปานสุวรรณ
 คุณจรัสศรี คุณน้อม เจริญศรี
 คุณจริยา ชินเคนทร์
 คุณจันทร์เพ็ญ จุฬบุญฉัตรธรรม
 คุณจันทิมา วงศ์เมธิ์สุนทร
 คุณจารุพร ทองลงยา
 คุณจารุวรรณ ตีสุข
 คุณจิตานันท์ เจริญวิเศษกรณ์
 คุณจิตติพล จันทะรัตน์
 คุณจินตนา สีแสง
 คุณจิรวรรณ เกษมกุลศิริ
 คุณจิระนุช ไทยวานิช
 คุณจุฑามาส นุชประยูร
 คุณจรัมมณณ์ มาน้อย
 คุณอุษยา เลิศอมรพงษ์
 คุณชไมพร ทองนิล
 คุณชนัญทิมา ปิ่นเงิน
 คุณชนิดา จิตพัฒนาไพบูลย์
 คุณชนิตรา สิทธิไธ
 คุณชมชนก ลิขิตชลธาร
 คุณชมบุญ - คุณสวัสดิ์ อัครารณ
 คุณชรินทร์ มังคโลคม
 คุณชลิตา นาคสวัสดิ์
 คุณชัชวาลย์ อาจารย์ยุตต์
 คุณชัยโย - คุณจินตนา สัตถาวร
 คุณชัยชาญ เจริญศิลปกุล
 คุณชาญชัย เอื้อกิจวิกุล
 คุณชุตินันท์ วัฒนบารมี
 คุณชุติมา ไพรรักษ์
 คุณชุติพันธ์ - คุณเลาวลักษณ์ ศรีพิมล
 คุณชุติมล กมลมนี่วงศ์
 คุณชุติมา สุวัระ

คุณณรงค์ - คุณเสาวนีย์ กลั่นวารินทร์
 คุณณรงค์ชัย ชัยชนะวงสาโรจน์
 คุณณัฐพล คุณนิจศรี ธรรมโชติ
 คุณณัฐวดี ชีวานนท์
 คุณดลลดา ภูวเศรษฐ์ชัยและครอบครัว
 คุณดวงเดือน ภูติภินันท์
 คุณดวงฤทัย วิชัยดิษฐ์
 คุณดาวัน - คุณอำนาจ ชัชวาลพงษ์
 คุณดวงรัก-คุณตะวัน ลิ้มอักษร
 คุณดวงรัตน์ เล่าห์ตงพงศ์ชนะ
 คุณดาภิมา คุณยายเล็ก
 คุณณนตีกิจ - คุณลลิตาวัลย์ - น้องแท้ เทชานุญชัย
 คุณทรงศรี รวมทรัพย์
 คุณทวิช มนต์ไธโรยศย์
 คุณทวิศักดิ์ - คุณอนุกุล ครอบขอบ
 คุณทวิศักดิ์ วัชรรัศดาวดี
 คุณทัตตยา วัฒนกุล
 คุณทัตติยา กลิ่นกุสม
 คุณทับทิม พินดวง
 คุณทัศน์ี ทศธนะศิริกุล
 คุณทิชา มหาพฤกษ์พงศ์
 คุณทิพย์ทิวา เศษอุดมเลิศ
 คุณธนศ นวะบุศย์
 คุณธนวัฒน์ มาศเกษม
 คุณธรรมศักดิ์ ชนะ
 คุณธวัชชัย - คุณวิจิตรา สุทธิกิจพิศาล
 คุณธัญพร ชีวีวัฒน์
 คุณธันวาท เลวหศิริวงศ์
 คุณธาดา โกมลมาลัย
 คุณธามินทร์ หวังผล
 คุณธิดา - คุณชนะ จันท
 คุณธีรพงศ์ เศวตราภรณ์
 คุณธีรศักดิ์ ลิ้มประสิทธิ์ศักดิ์
 คุณธีระพันธ์ ตันติพงศ์พานิช
 คุณธีระศักดิ์ - คุณวิไลวรรณ ชีรุตติมานันท์
 คุณเนเรศน์ ชูติจิรวงศ์
 คุณเนงลักษณ์ รัตนสุวรรณ
 คุณนนท์ ปุณศรี
 คุณนนทพัฒน์ คุณนิตินันท์ วุทธิพันธุ์
 คุณนพมาศ ชลสุข
 คุณนฤมล ว่องภูมิพรชัย
 คุณนันทพร ศิริวงศ์
 คุณนันทิยา สิทธิบุตร
 คุณนิภา กัณกุล
 คุณนิภาพร รุ่งรัตนพิทักษ์
 คุณนิยม เสือจ้อย
 คุณนิวัฒน์ ชัยรัตนฤกษ์ดี
 คุณบรรณพ นาบุญศรี
 คุณบรรยง อายุวัฒนากุล
 คุณบุญชัย วัฒนเรืองชัย
 คุณบุญชัย จรัสแสงสมบูรณ์และครอบครัว
 คุณบุญยง - คุณปรางทิพย์ มหาพฤกษ์พงศ์
 คุณบุญรักษา ชมชื่น
 คุณบุญนาถ บุญเรือง
 คุณบุษกร วรรณะภูติ

รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล

คุณปรมรัตน์ จุฬนิต คุณประเสริฐ สุขบรรณเจริญ คุณประไพพร สัมเกลียง คุณประกิต พสุณากพงศ์ คุณประชา จันทร์โสฬส คุณประนอม ต้นสุขเกษม คุณประพันธ์ เน้นทูลิมิเศรษฐ์ คุณประพันธ์ กิตติธรรมวงศ์ คุณประภาศิริ ทิพย์เทพ คุณประยงค์ วานิชดี คุณประหยด-ตร. กาญจนา นาสิตะพันธ์และครอบครัว คุณปรัชญา เกิดแก้วฟ้า คุณปรัชญาณี - คุณกฤษฎา ภูมิสุวรรณ คุณปราโมทย์ ดุลศรี คุณปริศนา ดาราย คุณปรีชา - คุณวราภมา เภาเทพพฤฒาราม คุณปรีชา ตั้งทรัพย์ คุณปรีชา เชื้ออนันต์ คุณปรีชาพล ตันติประสิทธิ์กุล คุณปรีดา - คุณมุกดา แสงสุวรรณเลิศ คุณปรีดา ธรรมานุรักษ์ คุณปวีณา วงศ์วิหวัธ คุณปาลวัฒน์ ศุภฤกษ์ คุณปิยาภรณ์ เจริญทอง คุณปิ่นทาทิภา พรรคสมพร คุณผกาวัดี วรพิทยุต คุณผืน จันทระปาน คุณพรทิพย์ หวังชนะ คุณพรรณทิพย์ รัฐวัฒนวงศ์ คุณพรรณพร ศาสนันท์ คุณพรรณพิสุทธิ์ กรีกุล คุณพรรณ เลิศจรรยากุล คุณพรวิไล สายทองคำ คุณพรสิทธิ์ ก่อเลิศศรี คุณพัชรินทร์ วงศ์ศิริเดช คุณพัทธมน - คุณสมชัย อัศววิทยานุกูมิ คุณพจนา รุจิธา คุณพิชาวัดี จารุพัฒน์พรกิจ คุณพิภวัตร ภักธนาวิก คุณพิมพ์ใจ นลีสกุล คุณพิศาล มานะตั้งสกุลกิจ คุณพีระ แสงสุริยงค์ คุณพุทธิ - คุณดาวิกา ตูลย์ธัญ คุณกณิดา บุญสินสุข คุณภัทรพงศ์ ก้อนสุวรรณ คุณภัทรพร จารุพัฒน์ คุณภัทรพร มลิณทูลุต คุณภัทรา จันทร์ธาตุ คุณภัทราภา ประสงค์ คุณภัทรวรรณ - คุณธีรพงศ์ จุลมณฑล คุณภานพ เกษมศานต์ คุณภาส-อ. อารมณ บุญวงศ์ คุณภูมิชาย - คุณศุภมิตร์ เกษสำลี คุณมนเชียร นัสนันท์ คุณมนรัฐ ผดุงสิทธิ์	คุณมนู เลขะกุล คุณมณฑนา สนธิสง่า คุณมัทธิดา ภคณธำนันท์ คุณมณฑา เกียรติวิชัย คุณมานัส อารักษ์ คุณมาลี อุทัยกิตติศัพท์ คุณมาลีรัตน์ ชินสุภักกุล คุณมิตราภรณ์ ไกรฤกษ์ คุณยองยุทธ วิชัยดิษฐ์ คุณยุพเรศ ไธรส และครอบครัว คุณยุพรัตน์ พงศ์สุภาพชน คุณวิจิตรกร จินะวิจารณ์ คุณรักษาสวรรค์ จรุงกิจประชารมย์ คุณรัชฎาภรณ์ แก้วสมเด็จ คุณรัชดาภรณ์ เขี่ยมอนันต์ คุณรัชนี้อยู่ สองแสง คุณรัตนาทวี บุตรสุนทร คุณรัตนพร อรรถการ คุณรัชมีแซ โชติพันธุ์ คุณลักษณ์นาถ เลิศศราวุธ คุณลลิตาภรณ์ ก้อนสุวรรณ คุณลินดา สุวรรณศาสน์ คุณวงศ์ทิพา - คุณวราภรณ์ ชินวัฒนกิจ คุณวชิรพันธ์ เทียนดำ คุณวราวุธ เชื้ออานวยชัย คุณวรรณชัย อัศวชีพ คุณวรรณภรณ์ เสียมภักดี คุณวรรณดา คุณฐานิยา คุณกลอยใจ คุณปิยวรา คุณวีระพงษ์ อ. สังวาลย์ คุณวรรณลักษณ์ ชิตชอบธรรม คุณวรรณกร กิตติวรกาล คุณวรรณณ พงศ์ศรีเพียร คุณวรวิทย์ พงษ์จำรัส คุณวรวิทย์ นรนาถตระกูล คุณวราวุธ วราภรณ์ คุณวรินทร์ หล้าวัชร์ชัย คุณวไลยลักษณ์ อุดมรัชตวนิชย์ คุณวัชรชัย วัชรเลิศวานิชย์และครอบครัว คุณวัชร - คุณวัลวิภา วิทยาพูล คุณวัชรภรณ์ รุย์ลำเพ็ญ คุณวัฒน์ ศรีไกรวิน คุณวันชัย วรณสว่างและภรรยา คุณวันชาติ กิตติสุวรรณ คุณวิไลลักษณ์ ปิยะมงคล คุณวิกรม หวังศิริ คุณวิจารณ์ - คุณสุจิตรา แสงแก้ว คุณวิษยา พนมวัน ณ ออยุธยา คุณวิชัย - คุณกอบแก้ว ตั้งจิตวิทยา คุณวิชัย รัตนวราหะ คุณวิชัย วิชาวิชัยกุล คุณวิชาญ - คุณวรลักษณ์ แก้วสามประการ คุณวิทยา วราภรณ์ คุณวิทยา-คุณรุ่งทอง-หลานโชติวัฒน์ จันทน์แสนะ คุณวิภา ธนารักษ์ คุณวิภาณี ตราภ คุณวิศิษฐ์ สีตวานิช
---	--

รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล

คุณวิศิษฐ์ - คุณนุจรี เคนอริยะกุล คุณวิชญ์ ธนฐิติกุล คุณวีระ - คุณอุษา ศิริวัฒน์ คุณวีระชัย อมรรัตน์ คุณศรภูมิ ศรีรัตนชุมพล คุณศรินทร์ยา ลีลารัมย์ คุณศรินทร์ยา เวชากุล คุณศรินทร์ เวชชาเศรษฐินนท์ คุณศรียา วุฒิคุณากร คุณศรีลัดดา เฉลิมกาญจนา คุณศศิธร ศรีสุจริต คุณศาศวัต วีระปรีช คุณศิริเพ็ญ สุวรรณชนะ คุณศิริชัย อมรศรีสวัสดิ์ คุณศิริศักดิ์ ลีลาพระพันธ์ คุณศุภธนา ตันพูนเกียรติ คุณสง่า-คุณปรานี วรศรี คุณสนธยา โชติช่วง คุณสนธิ์ เฉลิมศิริกุล คุณสนธิ์กาญจน์ อุดมเศรษฐ์ คุณสมเกียรติ มนต์รายชล คุณสมชาติ ธรรมศิริ คุณสมชาย โชติธรรมธรา คุณสมชาย โอฬารักเดช คุณสมชาย กิตติคุณนฤมิตร คุณสมชาย ฤกษ์ขจรนามกุล คุณสมชาย-คุณสุธีรา สิงหวรรณ คุณสมบัติ ภูมิवासนา คุณสมพร คุณสมศรี พงศ์จร คุณสมพร ชูนิสสะ คุณสมศรี เหล่าบุญมีและครอบครัว คุณสมศักดิ์ สลิลศิริ และภรรยา คุณสมศักดิ์ จงกลศิริกุลพร คุณสมสิต อัศวณภาพ คุณสมหญิง ไชยพรมพาณิชย์ คุณสมหมาย เทียนกระจำ คุณสมหมาย เดชอมรชัย คุณสมหวัง เดชะวิภู คุณสมัย ทองเหมาะ คุณสยามล นิมแย้ม คุณสรพล สนิทวงศ์ คุณสวัสดิ์ หอรุ่งเรือง คุณสันติ วงศ์ศิริกุล คุณสายสมร ผ่องบรรเจิด คุณสารภี อินแบน คุณสำเริง - คุณพัชรี ศิริวิบาล คุณสุเทพ ลีรพงษ์กุล คุณสุกัญญา หอมชื่นชม คุณสุพามล สุริยะประพันธ์ คุณสุจิต จงประเสริฐ คุณสุดารัตน์ กฤษณเกรียงไกร คุณสุทธิพงศ์ - คุณเจริญ ธรรมโชติ คุณสุทธิมาน เปญจพกุลพงศ์ คุณสุทธิรักษ์ สำเนาโคก คุณสุทัศน์ กองกันภัย	คุณสุทัศน์ วิภาวกุล คุณสุธาสินี นิยมวิทย์ คุณสุนทรี จวีนาค คุณสุพัตรา ดันสงวน คุณสุพัตรา เจริญเวช คุณสุภาวงศ์จิตต์ ไตรเทพพิสัย คุณสุภาพรรณี เข้มทองและครอบครัว คุณสุภาภรณ์ สิทธิเลิศพิศาล คุณสุภาณดา ทัพสูงเนิน คุณสุมนชา วีระถาวร คุณสุรเดช รักศิลป์ คุณสุรสดี คำเกียรติ คุณสุรราชบุรี เลิศภูมิปัญญา คุณสุรินทร์ คุณอัญชลี ปานนักร้อง คุณสุนันท์ ทองพลับพานิช คุณสุวรณ์ สงวนศักดิ์ภักดี คุณสุวิชัย สีนบงเกิด คุณสุวิทย์ สมสุข คุณสุวิทย์ เสียงแจ้ง คุณหญิงอารีย์ ธีระสวัสดิ์ คุณหลง รัชช้อยมงคลองเงระ คุณองคธอร์ สุภรัตน์ คุณอดิเรก รักชุม และครอบครัว คุณอนัญญา อภิชาติบุตร คุณอมตพร แสงเดช คุณอมร เอกอาภาภรณ์ คุณอมร วัฒนนะ คุณอมรพรรณ นิลกำแหง คุณอมรา เจียรวนนท์ คุณอรจิตร สวัสดิ์พูน คุณอรชพร เจริญทรัพย์ถาวร คุณอรนุช ราชประดิษฐ์ คุณอรนุช วชิรศศิศกุล คุณอรพันธ์ ศรีวัฒนา คุณอรรถพล - คุณอายุวรรณ ประพัฒน์ชัย คุณอรรถลดา ปัจจุฑิ คุณอรุณศรีเมธี เหว่งเจริญ คุณอรุณี วงกิจรุ่งเรือง คุณอัครชัย ฤทธิชัยเสรี คุณอัมไพวรรณ เมลืองนนท์ คุณอารีรัตน์ วิชาช่วง คุณอำนาจ-คุณบุษริกา ชูณหะนันท์ คุณอำมร คุณพวงเพชร เจริญวิริยะภาพ คุณอิศราภรณ์ ประสงค์กิจและครอบครัว คุณอิศราภรณ์ บุณิกานนท์ คุณอุทัย - คุณสุชาดา ก้องกิตติวงศ์ (ติ๊ดดี) คุณอุทัย นิตยโชติ คุณอุษา - คุณธีระชัย วงศ์ศิริพิสันต์ ชมรมข้าราชการและครูอาวุโส กรมสามัญศึกษา กรมสามัญศึกษา ดร. เพ็ญใจ พุกกะคุปต์ ดร. วิโรจน์ สันติประภาพ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด มหาชน น.พ. มงคล - นางสุภาภรณ์ และ นายยุทธพงศ์ ปิ่นอนงค์ นางพรณิภา โกมลวิภาต นายอุทัย สุภัทรประทีป
--	--

รายนามผู้ร่วมบำเพ็ญกุศล	
น้ำอ้อย-น้ำอูม ชูเกลี้ยง บริษัท ไอบีเอ็ม โซลูชันส์ ดิจิเวอร์ จำกัด บริษัท ไอบีเอ็ม ประเทศไทย จำกัด บริษัท อ่างทองสากลจำกัด ป้าปรุ่งปลื้ม สุวรรณรัฐ ผู้อำนวยการสำนักงานกรรมการ ๑ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร พ.ต.อ. ณัฐ - อ. สมจิต- คุณณัฐจิต - คุณสรณัฐ อุ่นเสียม พณพทาน วิษณุ เครืองาม พล.ต.ท. นิสสัย บุญศรี พล.ต.ท. วิศิษฎ์ - คุณประไพพรรณ สังคหะพงศ์ พล.ต.อ. สนั่น ตู้จินดา พล.ต.อ. สุนทร - คุณสุทธิดาสน์ ชัยขวัญ พลตรี ไพโรจน์ - อาจารย์ประไพ เกตุพันธ์และครอบครัว มูลนิธิสุวรรณสุทธารามย์ ร.ต.ต. น้อม-คุณประดับ นมรักษ์และลูก ๆ ร.ต.อ. บัญชา - คุณจรัญ อุ่นเสียม ร้อยตรีลมูล เมฆาบุญวงศ์ รุ่งเรืองแอร์ เคาป็น ว่าที่ร้อยตรีสุพล ไพศาลศิลป์ สมาคมจังหวัดพัทลุง สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักกรรมการ ๒ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักการประชุม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร	สำนักงานที่ดินจังหวัดกรุงเทพมหานคร, สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครและ ส่วนแยกคดี สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรี สาขาบางบัวทอง สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรี สาขาปากเกร็ด สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาคร สำนักบริหารงานกลาง สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักพัฒนาบุคลากร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักวิทยานการประชุมและตัวเลข สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อาจารย์ เตือนใจ เพื่องแก้ว อาจารย์ถนอมยา บุญมณี อาจารย์ถาวร โกอุดมวิทย์ อาจารย์นงเยาว์ โลติพันธ์ อาจารย์พันธุ์ปรก บัวเขียว อาจารย์พิมพ์พรรณ สุภาพ อาจารย์ศุภวรรณ เทียงธรรม อาจารย์สมศรี สังขพาลี อสมพร - อาฟเยาว์ พิษญาภรณ์ และลูกๆ หลานๆ BILL COLLECTOR TEAM, IBM IBMSD TEAMBLUE KHUN RICK, RICHARD CLARKE Procurement team, IBM

หมายเหตุ: หากมีข้อผิดพลาดประการใด คณะเจ้าภาพขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

คำขอบคุณ

นับตั้งแต่คุณแม่บุญทอง สุขะนันท์ ล้มป่วยและเข้ารับการรักษา ณ ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ โรงพยาบาลรามาธิบดี เมื่อต้นปี 2547 ครอบครัวของเรา ได้รับกำลังใจ ตลอดจนความเมตตากรุณา จากญาติพี่น้อง และมิตรสหายจำนวนมาก

จนเมื่อคุณแม่ถึงแก่อนิจกรรมวันที่ 9 มีนาคม 2547 ญาติมิตรและท่านผู้มีเกียรติ ได้กรุณาสละเวลาร่วมในพิธีรดน้ำศพ เป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพ ร่วมสวดพระอภิธรรมศพ มอบพวงหรีดไว้อาลัย ร่วมบำเพ็ญกุศล ตลอดจนได้สละเวลาร่วมในงานพระราชทานเพลิงศพ ในวันที่ 26 มิถุนายน 2547 นี้ เพื่อเป็นเกียรติให้แก่คุณแม่บุญทอง สุขะนันท์

ครอบครัวของเรา มีความรู้สึกซาบซึ้งใจ ในความเมตตา และกุศลเจตนาของท่านทั้งหลาย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ตลอดจนขอจารึกเมตตาจิตของทุกท่านไว้ในความทรงจำตลอดไป

อนึ่ง ครอบครัวของเรา ขอขอบพระคุณเป็นกรณีพิเศษ สำหรับท่านตามรายนามต่อไปนี้

พระธรรมโกศาจารย์ (หลวงพ่อบุญญานันทภิกขุ)

พระมหาดำรงธรรมสารนันโท

ศาสตราจารย์ นายแพทย์วรชัย รัตนธรร

นายแพทย์สุรพล รักปทุม

แพทย์เวร โรงพยาบาลประจำ ชั้น 9 ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

คุณอรทัย สกุนี

คุณศวันยา ลีลาธรมี

เพื่อน ๆ คุณแม่ และเพื่อน ๆ ของลูก ๆ ทุกคน

ญาติพี่น้อง สาย “สุขะนันท์” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่ญาติ พี่เล็ก น้องเก

ญาติพี่น้อง สาย “วรศรีและอุ้นเสียม” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้าธรรม น้าทิม น้าเรง

พร้อมนี้ หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องหรือมีข้อผิดพลาดประการใด คณะเจ้าภาพขอกราบขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ท้ายที่สุด ขออำนาจแห่งบุญกุศลที่ทุกท่านได้ปฏิบัติให้แก่คุณแม่บุญทอง สุขะนันท์ จงเป็นอันส่งผลสนองให้ทุกท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญ ตลอดไป

คณะเจ้าภาพ

A Mother

*is someone who
holds you close
to her heart...
always ready
to guide you
with gentle words
of encouragement,
yet setting you free
to find out for yourself
just who you are
and who you want to be.*

*A Mother is someone who
dreams great dreams for you,
yet accepts the dreams
that you decide to follow,
and will always love you
just the way you are.*

พวงมลัยลาจาก

เอื้อระเหยลอยมา ลอยมา แล้วเลยลอยไป
เหลือไว้คุณงามความดี ญาติและน้องพี่ เศร้าเสียใจ
ขอวิญญาณสู่สรวงสวรรค์ สุขนิรันดร์ ตลอดไป
พวงเจ้าเอ๋ย มาลัย ชาตินี้ชาติใด ขอพบใหม่เอย

เยาวภาณีย์ วรรณพฤษ

